

Quỳnh Dao

HÃY NGỦ YÊN TÌNH YÊU

Thông tin về ebook

Hãy Ngủ Yên Tình Yêu

Tác giả: Quỳnh Dao

Thể loại: Tiểu Thuyết

Thư viện online isach.info

Định dạng ebook PDF-A5

Ngày xuất bản: 28-August-2015

Tổng số 294 trang

Click vào đây để đọc online

CHƯƠNG: 1

Hôm nay, nhà có dạ hội, nhưng tôi vẫn ở yên trong phòng, hướng mắt về những chuỗi sáo đan bên cửa sổ. Những chuỗi sáo tạo bằng những hạt cây, lớn có, nhỏ có, tròn, dài, mắc thành hàng trước mặt. Chính vì nó mà có lần Lục Bình - chị tôi đã khó chịu

- Đây là phòng ngủ chứ phải quán cà phê đâu mà lại mắc sáo
Con nhỏ gì lúc nào cũng kỳ cục khác người!

Tôi nhún vai:

- Chị tôi quả chẳng hiểu gì hết, sáo là vật trừ tình nhất của Trung Hoa xưa nay. Không tin chị cứ đọc thơ cổ nhiều sẽ biết ngay.

- Thôi, đừng dở giọng gàn đó ra nữa

Chị Bình nhún vai

- Ai lại không biết tiểu thư thứ hai trong nhà này là thi sĩ một cây chứ?

Tôi chua ngoa không kém:

- Không dám ạ. Niêm luật còn chưa rành làm gì tôi dám nhận danh dự cao quý đó. Chị đừng chọc quê, ai cũng biết nhà này có hai đứa con gái, một đứa thì mới tốt nghiệp ở đại học T,

tương lai sáng chói, trái lại cũng có đứa học dốt như bò, thi lên đại học mà cũng không đậu!

- Thôi mà!

Chị Bình bước đến xoa vai tôi:

- Đừng buồn nữa Lãng ạ, trên đời này đâu phải chỉ có mình em thi rớt đâu Năm nay chẳng đậu thì còn năm tới, năm tới chẳng đậu cũng còn năm kia cơ mà.

- Sợ đến lúc chị làm giáo sư đại học rồi em vẫn còn lẹt đẹt thi cử mới khổ chứ.

- Lại nói xàm nữa rồi

Chị Bình thở ra:

- Tao chịu không hiểu nổi mày, với khối óc thông minh thế này, tao nghĩ ...

- Thôi đừng nghĩ gì hết.

Tôi cắt ngang:

- Nghĩ cũng vô ích thôi, chẳng giúp được gì đâu

Chị Lục Bình thương hại nhìn tôi Chị thế đấy, lúc nào cũng dễ xúc động nhưng thật tốt bụng. Một bà chị gương mẫu! Đột nhiên bao nhiêu buồn phiền vô cánh banh hết, tôi cười với chị:

- Thôi, chị cứ ra ngoài đi, yên tâm! Em chẳng hề buồn về chuyện thi cử nữa đâu, cả ngàn người chó đâu phải chỉ có mình em, vả lại..

Nhìn về phía tấm sáo, tôi đổi nhanh đề tài:

- Chị Bình này, chị thấy bức sáo này đẹp trang nhã không?

Chị Bình đưa mắt về phía cửa sổ, tôi biết chị không hề thấy được cái nét đẹp của nó, nhưng cũng gật đầu, chậm rãi:

- À, nhìn kỹ, nó cũng đẹp đấy!

Chị Lục Bình lúc nào chẳng ngoan ngoãn tốt bụng, nhã nhặn, dễ thương. Tuy không thấy bức sáo đẹp, nhưng chị chẳng bao giờ để tôi thất vọng. Cả đời, chị êm xuôi như con nước trên giong. Học giỏi, hiền lành, không mịch lòng ại. Với mẹ cha, chị đúng mẫu con ngoan. Cha mẹ muốn suốt quãng thời gian cắp sách chị đừng yêu ai, thì chị vui vẻ vâng theo ngay. Đó là sự thực. Chính vì sự chói sáng của chị, mà trước mắt cha mẹ tôi chỉ là một bóng mờ.

Sáo đan thành một bức màn thanh nhã, từng hạt từng hạt rủ xuống như những hạt nước ...Sáo buồn chăng? Tôi ngồi yên khi nghĩ đến dạ hội hôm nay ngoài nhà.

Buổi dạ hội hôm nay được mở ra để mừng chị Lục Bình. Mùa học vừa qua, chị đã tốt nghiệp ở đại học T, trong khi tôi cũng vừa có được mảnh bằng tú tài. Lúc đầu cha định mở tiệc khoa riêng từng đứa, nhưng mẹ không chịu, mẹ bảo đợi tôi thi vào đại học đậu xong sẽ khao luôn. Không ngờ, sau cuộc thi, tôi lại lọt tên trên bảng vàng. Niềm vui chưa kịp thì nỗi buồn đã đến. Mẹ tôi rầu rĩ mấy tháng trong khi tôi cũng không vui được. Buổi tiệc dự tính lặng lẽ quên lãng. Mùa Thu qua rồi Đông đến. Đột nhiên, chị Bình lại được một hăng buôn danh tiếng ngoại quốc thu nhận, lương bổng hậu, địa vị cao khiến mẹ tôi vui lại, bao nhiêu nỗi buồn phiền cũ như biến mất. Sự sáng chói của chị Bình đã che khuất được bóng tối của tôi khiến mẹ không phải xấu hổ với bạn bè. Mẹ tôi đánh điện

ngay đến nhà hàng đặt tiệc, mời đầy đủ khách quen từ thân nhân đến những người bạn cũ của mình thời còn ở đại học. Tất cả mọi người đều vui, chỉ có tôi là tối tăm với bức rèm buồn.

Sắp hơn bảy giờ rồi, khách chắc đã đến đầy đủ, tiếng cười nói từ phòng khách vọng ra khiến bụng tôi như bị cồn cào Định xuống nhà bếp kiểm món gì để ăn, nhưng không hiểu sao tôi vẫn không đứng dậy được, không lẽ ngồi yên đây chịu đói Những hạt sáo trước mặt tròn như món cá vò viên, như những viên kẹo chocolat thơm phức. Hay là, ta cứ giả vờ tỉnh bơ chường mặt ra tham dự? Chia xẻ niềm vui của chị Lục Bình? Tôi nghĩ. Nhưng khi nghĩ đến những ánh mắt giả vờ thương hại của mấy dì mấy cô, nhất là của cả nhà họ Sở. Đúng rồi! Họ cũng có đến dự, nãy giờ tuy ngồi trong phòng nhưng tôi cũng đã nghe giọng ồn ào của bà chủ gia đình này. Lúc nào cũng lớn tiếng khoe khoang. Biết đâu lại chẳng có cả sự hiện diện của hai đứa con của bà tả Sở Liêm và Sở Kỳ. Thôi chịu vậy, thà đói còn sướng hơn.

Không biết ngồi thế được bao lâu Có điều mũi và tai tôi đặc biệt thính, mùi tôm nướng thơm phức từ ngoài qua bao lớp cửa vẫn bò được vào mũi tôi, tiếng chén muống lách cách đập vào tai như một hình phạt. Tối nay có lẽ vì mời khách quá đông, nên bữa cơm được dọn theo lối self service Nhắm mắt lại tôi vẫn có thể tưởng tượng được cảnh ồn ào bên ngoài

Con đói bắt đầu hành hạ. Tay chân tôi rã rời trong khi bụng lại rên rĩ. Những chuỗi sáo trước mặt không còn đẹp như cách đây mấy tiếng đồng hồ. Tựa lưng vào thành ghế, gát chân lên bàn, tôi nhắm nhó rồi ngâm thơ nhưng con đói vẫn không hạ .

Hình như có tiếng gõ cửa, tôi giật mình nhòe mắt:

- Ai đó?

Cửa mở và người bước vào là cha tôi. Người yên lặng đến trước mặt tôi ngăm ngăm một lúc hỏi:

- Con bò, bộ con định tuyệt thực luôn nơi đây à?

Tôi nghiêng nghiêng đầu, mím môi không đáp:

- Khùng thật.

Cha kéo tôi đứng dậy, vỗ mạnh vào mông tôi:

- Sao không đi thay áo, trang điểm gì cả; nhìn vào mái tóc rối của con cha thấy chẳng khác con vịt lười xấu xí tí nào. Thấy bà chị con không? Nhưng thôi con là con, cha không bắt con phải giống nó. Con không muốn tham dự dạ hội cũng được, nhưng không có quyền chết đói... Để coi nào

Cha giả vờ nghĩ ngợi một chút:

- Hay là cha ra ngoài ăn cắp hai đĩa cơm vào đây để cha con mình cùng ăn nhé?

Tôi không nhịn được cười, bá lấy cổ cha hôn mấy cái

- Cha dễ thương quá, thôi để con cùng ra với cha vậy. Con đói quá rồi

Cha tôi trợn mắt:

- Con quyết định tham dự dạ hội nữa à? Đồ quý, thế mà cứ mãi làm eo!

- Lúc bụng đói rồi thì muốn làm eo làm cũng không nổi

Cha cười:

- Thế ra ngoài ấy con không sợ cộp cấn sao

Tôi trợn mắt:

- Con sợ bây giờ có nguyên con cộp con ăn cũng không đủ nữa là ...

Cha tôi cười, người vuốt lấy mái tóc ngắn của tôi:

- Tử Lăng, cha cho con biết, tuy con không rạng rỡ bằng chị con, nhưng con mới là hạt ngọc quý của cha. Đi gở đầu đi để chúng ta còn tham dự dạ hội nữa chứ? Hôm nay khách đông lắm đấy, con còn nhớ chú Quý Vân Châu không? Ông ấy hôm nay mang cả cậu em trai lại, anh chàng trông “phong” lắm, ra nghe hẳn nói dóc đã ghiền lắm ...À mà còn anh chàng Đào Kiếm Ba nữa, hẳn cứ đeo chặt chị con như sam ...Nhà họ Sở hôm nay đến dự cả nhà. Sở Liêm, Sở Kỳ đông đủ ...Con mà không dự hôm nay thì uổng lắm ...

Tôi đến bàn trang điểm thật nhanh, gở lại mái tóc rối, nhưng càng gở nó càng rối thêm, đôi mi sậm của tôi trông thô quá, mong mình đẹp như chị Lục Bình chỉ là một sự mơ tưởng viễn vông ...Nhưng không hiểu sao phải mơ thế chứ? Ta là ta mà? Tôi hất hàm nhìn vào kính. Hình ảnh đứa con gái mặc áo hoa đỏ với chiếc quần túm cao bồi trông ngơ ngáo quá chừng. Đây không phải là y phục của dạ hội Nhưng mặc! Ta là ta mà. Quay lại tôi nắm tay cha:

- Xong rồi, đi cha!

Cha ngấm tôi một lúc, hỏi:

- Mặc thế này à?

- Vàng, có mặc đẹp hơn thì con vịt xấu xí cũng không biến thành thiên nga được.

Cha nghe tôi nói cười to:

- Thôi được, ra nhanh để không món cà ri bò với tôm nướng hết bây giờ!

Tôi đánh ực nước bọt. Nghe cha nói thêm ghê, cha nhìn tôi có vẻ thích thú. Chúng tôi cùng bước ra phòng, đóng cửa lại xuống lầu và đi thẳng vào phòng khách.

Vừa bước đến cửa, khung cảnh trước mặt đã khiến tôi chùn chân. Khách không ngờ lại đông thế, người nào quần áo cũng sang trọng cả, họ tụ từng nhóm đứng rải rác khắp phòng. Tiếng cười nói ồn ào, tiếng bát đĩa khua động khiến tôi bâng khuâng không hiểu có nên bước vào không?

Chỉ cần nhìn phớt tôi cũng thấy được hai thành phần chánh tham dự. Lớp tuổi già với mẹ làm trọng tâm gồm bác Sở, bác Đào, dì Hà ...Đều là những người bạn cũ của mẹ thời Đại Học. Họ đang huyền thuyên về quá khứ vàng son, về sự kiêu hãnh với lớp con cái mới lớn và chồng con ...May là cha tôi khá thuận buồm trên đường sự nghiệp, đỡ cho mẹ cảnh thua kém mấy dì, cũng như sự rạng rỡ của chị Lục Bình che khuất được sự tối tăm của tôi, khiến mẹ hãnh diện với khách, bằng không có lẽ nguy mất ...Hạng tuổi thứ hai đến dự là lớp trẻ trang lứa với chúng tôi Sở Liêm, Sở Kỳ, Đào Kiến Ba, Hứa Băng Khiết, Hứa Băng Thanh ...Đang quây cuồng bên chị Lục Bình. Máy đang buông những điệu nhạc dễ thương của Love Story, Đào Kiến Ba không rời chiếc Tây Ban Cầm, có lẽ anh chàng vừa mới trở tài xong ...Khung cảnh vui vẻ thế này chắc không tránh được màn khiêu vũ ...Và có lẽ sẽ kéo dài đến

khuya

Cha và tôi vừa bước vào, chú Quý Vân Châu đã chạy đến. Chú là bạn thân của cha lại làm cùng sở nên lúc nào cũng gần như một bầu tâm sự. Cha nhìn tôi rồi đưa mắt về những đĩa thực phẩm ra hiệu xong bỏ theo chú Châu Còn lại một mình, thấy chẳng ai để ý đến sự hiện diện của mình, thoáng buồn. Nhưng rồi lại vui ngay, họ thấy chỉ tổ khổ thêm với những lời an ủi thương hại

Tôi lặng lẽ bước tới bàn, lấy đĩa gấp đầy thức ăn. Càng không được thiên hạ chiếu cố càng no bụng. Ai cũng đã có khẩu phần riêng cả, chỉ có tôi đứng tại bàn ăn nên tha hồ. Chọn xong thức ưa thích, tôi bước ra sân thượng. Đúng như điều dự đoán ngoài sân thật vắng, lựa chiếc bàn thấp, ngồi xuống, tôi bắt đầu “làm việc”.

Tiếng cười nói gần như bị nhốt kín trong phòng. Sân thượng vắng và lạnh. Ánh trăng với những chòm sao treo cao trên bầu trời Gió thoảng nhẹ, chiếc áo ngắn của tôi không đủ cản bớt sự rét mướt của đêm. Nhưng tôi không vào nhà. Cà ri bò và tôm nướng khá hấp dẫn. Sự no nê sẽ làm ấm dần cơ thể, tôi bắt đầu nghĩ ra tại sao người xưa hay xử dụng từ ngữ “đói rét” đi chung. Có đói người ta mới cảm thấy rét.

Chiếc đĩa sạch nhẵn, thì miệng tôi lại khô và cay, bây giờ mới nhớ ra là ban nãy quên lấy thêm một bát canh hay một ly nước. Tôi bắt đầu thấy bức mình và ước ao một thức uống.

Có bóng đen ở đâu hiện ra trước mặt.

- Nếu tôi không lầm thì hình như cô đang cần một món giải khát?

Tôi ngạc nhiên ngẩng đầu lên. Trước mặt là một gã đàn ông có đôi mắt sáng và tô chè ngút khói Gã không còn trẻ lắm, ít ra cũng trên ba mươi Ánh trắng tỏa rộng soi tỏ đôi mày sậm và nụ cười phớt nhẹ khiêu khích.

- Ông là ai

Tôi khó chịu:

- Này giờ ông nhìn trộm tôi ăn phải không?

Gã đàn ông cười Hắn tự ý kéo ghế đến ngồi trước mặt tôi

- Làm gì mà khó chịu như vậy Tôi thích nhất những người ăn uống tự nhiên như cô.

- Hừ.

Tôi trợn mắt, nhưng không quên nâng chén chè nóng lên hóp một hơi:

- Nhưng tôi đâu có quen ông?

- Thì tôi cũng thế.

Gã đáp. Tôi nóng mũi

- Lãng xẹt!

- Tôi không quen ông làm sao ông quen tôi được chứ?

Gã đàn ông vẫn tỉnh bơ.

- Thết tại sao Elizabeth Taylor không quen tôi mà tôi vẫn biết cô ta thế?

- Nhưng tôi không phải là Elizabeth Taylor.

Gã con trai bình thản, móc thuốc ra cầm trên tay

- Tôi hút thuốc được chứ?

- Không!

Tôi quắc mắt. Gã nhún vai, rồi bỏ thuốc và diêm vào túi

- Cô khó tính quá!

- Ai bảo ông gây sự trước làm gì? Người ta đã trốn vào kẹt dùng com, cứ chạy lại phá đám.

Gã chống tay lên cằm, chăm chú nhìn tôi

- Nhưng tại sao cô phải trốn?

Tôi quắc mắt.

- Ông làm gì tò mò như vậy

- Tôi nào có tò mò? Chẳng qua tôi buồn cho chủ nhân buổi dạ hội hôm nay thôi

- Buồn cái gì?

- Trong một dạ hội thành công thế này mà chủ nhân lại thiếu sót để cho một cô khách bị bỏ bê.

Trời! Thì ra là hắc lăm tưởng tôi cũng là khách. Tôi trợn mắt nín cười nhưng không được. Gã ngạc nhiên.

- Cô cũng biết cười nữa à? Nhưng cười gì đó?

Tôi nhún vai

- Cười sự tốt bụng của ông. Ông là gì của chủ nhân? Bạn à? Chủ nhân nhờ ông tiếp đón tôi đó chứ?

Hắn thật thà.

- Không, đây là lần đầu tiên tôi đến đây
- Tôi biết.
- Làm sao cô biết? Cô là khách thường xuyên ở đây
- Vâng.

Tôi dùng nữa vẽ vẽ lên bàn:

- Thường lắm, gần như ở hẳn nơi đây
- Thế tại sao cô không vào trong kia với mấy người trẻ tuổi Họ đàn hát vui vẻ quá cô thấy không?

Tôi lắng tai, quả thật có tiếng đàn Guitar. Có lẽ Đào Kiếm Ba đang biểu diễn tài nghệ, ngón đàn của chàng thật tuyệt vời Bản “Oh!Hge” của ban The Beattle với tiếng hát của Sở Liêm giọng thổ âm thanh trầm ấm, phụ họa bằng những giọng nữ trong đó có cả giọng chị Lục Bình. Sở Liêm cũng giống như chị Lục Bình, bao giờ cũng là trung tâm thu hút của các cô.

Tôi cắn nhẹ môi, gả lại tiếp.

- Đó, cô nghe chứ? Sao không vào trong ấy vui với họ đi

Tôi quay lại

- Thế còn ông?
 - Tôi à? Tôi không còn thuộc lớp tuổi sung sướng đó nữa
- Gã đáp. Tôi ngấm gả.
- Tôi chẳng thấy ông già tí nào

Gã cười

- Nhưng so với cô thì tôi già lắm rồi, ít ra tôi cũng hơn gấp đôi tuổi của cô.

Tôi bực mình.

- Ông tưởng tôi còn trẻ lắm à? Lắm rồi, đừng thấy tôi ăn mặc giản dị thế này mà ông cho tôi là con nít, cho ông hay năm nay tôi mười chín rồi đấy

Gã đàn ông nhướn mày

- Thấy chưa, tôi đoán có sai đâu, tôi vừa hơn cô đúng mười chín tuổi

- Thế ông ba mươi tám rồi à?

Gã gật gù.

- Ờ, thế có già chưa

Tôi lắc đầu cười, không đáp. Gã tiếp:

- Già như vậy, tôi còn có quyền dự cuộc vui của họ không?

Tôi gật đầu

- Thế cô sẵn sàng cùng tôi nhập bọn với họ chứ?

Tôi nghiêng nghiêng đầu làm dáng suy nghĩ, rồi đứng dậy xoa tay vào quần.

- Vâng, tôi xin chịu theo ý ông.

Gã thanh niên mở to mắt.

- Cô nói thế là thế nào

Tôi mỉm cười

- Tôi không muốn trong một buổi dạ hội thành công lại có người lẻ loi ...

- Cô nói thế nghĩa là ...

- Vâng.

Tôi đứng khom người tới trước:

- Tôi là con gái thứ hai của gia đình họ Uông này. Ông đã từng trông thấy bà chị vừa đẹp vừa duyên dáng và thông minh của tôi thì ông cũng nên biết qua tôi, một đứa con gái vô tích sự. Ông trời bao giờ cũng thật bình đẳng, đã mang đến cho gia đình này một đứa con gái thông minh, thì phải cho thêm một đứa ngu dốt để cân xứng ...

Gã yên lặng đứng nghe tôi nói rồi chậm rãi

- Ngu dốt kiểu cô, sợ có người muốn mà vẫn không được chứ.

Tôi bối rối

- Tại ông không biết đó, chứ tôi vừa mới thi rớt ...Đại Học.

Gã nhướn mày:

- Cô thi rớt đại học?

- Vâng, ngay cả trường best nhất tôi cũng thi không lọt.

Gã tròn mắt:

- Vậy có sao đâu

Tôi bút rút:

- Thế mà không sao à? Ông không biết ở trong một gia đình như gia đình chúng tôi thì không vào được đại học là cả một sỉ nhục lớn. Chị tôi đấy suôn sẽ không, tốt nghiệp đại học, sắp xuất ngoại tu nghiệp để lấy chồng thạc sĩ, tiến sĩ ...Còn tôi, chẳng ra gì cả, thế mà vẫn chưa nhọc à?

Gã lắc đầu:

- Đâu phải học Đại Học mới nên người, chỉ cần sống hồn nhiên vui vẻ như cô là đời quá đẹp, vả lại trong xã hội mới có nhiều điều ta cần học hỏi hơn ở Đại Học chứ?

Tôi đứng yên nhìn gã không chớp mắt.

- Ông là ai

- Tôi họ Quý tên Vân Hoàn.

Tôi chợt hiểu:

- À, thì ra ông là em của chú Châu, thế tôi có phải kêu ông bằng chú không?

Gã lại cười, nụ cười thật ấm.

- Tùy ý cô, nhưng tôi phải gọi cô là gì chứ? Không lẽ gọi là kẻ bất đắc dĩ của gia đình họ Uông à?

Tôi cười:

- Tôi là Uông Tử Lang – Cánh ấu màu tím, vì tôi ra đời nhằm mùa hoa ấu nở.

- Tử Lăng à? Tên nghe đẹp quá.

Anh chàng lại nhìn tôi:

- Bây giờ bỏ qua chuyện cũ hết nhé? Chúng mình vào nhà đi, ở ngoài này thêm một tí nữa tôi sợ cô bị cảm đồ mũi quá.

Tôi lại cười:

- Ông vui thật, tôi không muốn xem ông như người lớn tí nào cả.

- Nhưng tôi cũng không thích cô xem tôi như một tên hề.

Hoàn nói, tôi cười tộ Gió lộng làm rối cả tóc, tôi thích thú:

- Vậy chúng mình cùng vào nào anh Hoàn!

Vân Hoàn nhún vai, hình như anh chàng chẳng để ý lắm đến cách xưng hô của tôi Sự trưởng thành và kinh nghiệm của chàng khiến người gần cảm thấy tự tin và cởi mở. Khi đặt chân đến cửa phòng, tôi nói thêm một câu với chàng:

- Cho anh biết, thật ra tôi không buồn lắm về chuyện tôi rớt Đại Học đâu, chẳng qua tôi bức mình với sự giả vờ thương hại của kẻ khác.

Hoàn cười nhẹ:

- Vâng, tôi biết điều đó.

Chúng tôi bước vào, đúng lúc đấy ông bồi đang lảng xảng tìm đĩa và bát của tôi, tôi chỉ họ với sự thích thú. Gian phòng đã đổi khác, bàn ăn đã đẹp sang bên, nên rộng hơn, thực khách lớn tuổi cũng về bớt nhiều, chỉ còn lại vợ chồng bác Sở, chú Châu, dì Hà ...và đám trẻ. Anh chàng Sở Liêm, Đào Kiếm

Bà..bây giờ đã tụ lại giữa phòng, đàn hát. Sở Liêm và chị Lục Bình đang biểu diễn một điệu Tango lả lướt, cả hai cùng có những bước nhảy khá đẹp. Họ có vẻ xứng lắm. Nhìn họ đột nhiên tim tôi nhói đau, Vân Hoàn đứng cạnh hình như phát giác được sự bàng hoàng của tôi, lo lắng:

- Tử Lăng làm sao thế?

Tôi lắp liếm:

- Vừa đứng ngoài trời lạnh, bây giờ vào chỗ nóng hơi khó chịu một chút.

Rồi không đợi gã lên tiếng, tôi tiếp:

- Xem bà chị tôi kìa, chị ấy có đẹp không? Tên Lục Bình nên lúc nào bà ta cũng thích y phục màu lục cả.

Vâng, hôm nay chị Bình mặc Mini Robe màu lục với chiếc quần patte, thướt tha như một bà tiên. Mái tóc dài óng ả và đôi mắt trữ tình của chị nổi bật trong ánh đèn màu Còn Sở Liêm? Chàng gần như say trong tiếng nhạc, tiếng bước chân đều nhún nhảy, với đôi mắt dại trong mơ.

Vân Hoàn ngấm chị Bình một lúc, nói:

- Vâng, chị cô xinh thật!

- Đúng là niềm kiêu hãnh của gia đình tôi phải không?

- Vâng.

Anh chàng quay sang tôi:

- Nhưng cô mới chính là linh hồn của gia đình họ Uông này

Tôi ngơ ngác:

- Ông nói thế là thế nào

- Cô hồn nhiên, thành thật, lanh lợi, cô có đủ tất cả những yếu tố của một cô gái dễ thương.

Tôi xúc động.

- Cảm ơn lời ca ngợi của anh.

Chàng cười, hình như Hoàn còn định nói thêm gì nữa, nhưng cha tôi và chú Châu đã bước đến.

- Hoàn, nãy giờ cậu đi đâu mà tôi mãi chẳng gặp chứ?

Chú Châu hỏi, anh Hoàn cười nhìn tôi:

- Em bận cứu rồi một linh hồn cô độc.

Tôi trừng mắt định phản kháng, nhưng cha đã giữ chặt lấy vai tôi

- Con nói chuyện với chú Hoàn thấy vui không? Chú có nói chuyện ở Âu Châu cho con nghe không chứ?

Tôi ngạc nhiên quay sang Vân Hoàn, thì ra anh chàng vừa từ Âu Châu trở về. Chưa kịp hỏi han thì mẹ tôi lại chạy đến.

- Trời ơi, Tử Lăng. Con ăn mặc gì mà kỳ cục vậy Suốt buổi chiều con ở đâu chứ? Lớn rồi mà chẳng nên nết, mau sang chào các bác các dì kia..

Tôi bị mẹ kéo về phía bá Sở. Bác Sở là người “rất mới”, vừa trông thấy tôi, bác đã vồn vã.

- Sao con không khiêu vũ?

Tôi nhún vai

- Vì con không muốn phải chào họ trước.

Bác cười xoa quay sang mẹ.

- Vũ Quyên, coi bộ cô con gái nhỏ của bà càng lớn càng giống tính Triển Bằng đấy

Triển Bằng là tên ông bố tôi Nghe nói, thuở còn trẻ, người cùng mẹ và bác Sở cùng là bạn thiết, nhiều lúc tôi ngạc nhiên, không hiểu sao cha lại không đi cưới bác Sở mà lại cưới mẹ? Có lẽ ...vì cha tôi quá yếu, bác Sở trai là người đàn ông khá beauf

Mẹ tôi có vẻ không hài lòng:

- Chị còn phải nói, anh Bằng tôi cứ mãi nuông chiều nó mới hư như vậy, có cái đại học mà thi cũng không đậu..

Nữa rồi! Tôi tròn xoe mắt, nghe mẹ nói tôi muốn độn thổ. May thay, giữa lúc đó Sở Liêm chạy đến.

- Này giờ Lãng trốn ở đâu Mau lại đây! Lại đây nhảy cho anh xem cô có khá hơn nào

Vừa nói chàng vừa kéo tôi ra piste, bây giờ tôi mới để ý thấy, Đào Kiếm Ba đã bỏ chiếc guitar của chàng và đang quay cuồng với chị Lục Bình. Bản Agogo vui nhộn phát ra từ máy hát, khiến không một người trẻ tuổi nào dừng được chân. Tôi cũng bắt đầu thấy ngứa ngáy, Sở Liêm cười nhìn tôi khuyến khích.

- Bỏ quên chuyện thi rớt đi nhé, Từ Lãng! Tự nhiên nào, cô bé!

Mắt tôi chợt ướt. Chàng trẻ tuổi, đẹp trai có đôi mắt đen nháy lúc nào cũng đa tình ...Tôi chợt nhớ đến tuổi thơ, ngày đó, tôi, chị Lục Bình và anh em Sở Liêm, Sở Kỳ suốt ngày vui bên nhau. Chị Lục Bình với bản tính hiền lành ít nói cố hữu lúc nào cũng im lìm, trái lại tôi là đứa con gái nghịch ngợm nhất. Sở Liêm thường gọi chị Bình là “Cô công chúa”, còn tôi là “Con bé điên”. Không ngờ, mới đó mà bây giờ đứa nào cũng lớn cả. Chị Lục Bình vừa tốt nghiệp Đại Học. Sở Kỳ hiện học năm thứ ba, Sở Liêm ra trường đã lâu bây giờ là kiến trúc sư cho một hãng thầu lớn. Thời gian trôi nhanh quá. Trong đám bạn bè chỉ có tôi là không ra gì, nhưng khi nhìn ánh mắt trong sáng của Sở Liêm, đột nhiên lòng tôi ảm đạm.

Bản nhạc ồn ào rồi cũng trôi qua, thay vào đây là một điệu Valse êm dịu, Sở Liêm không buông tôi, đôi tay chàng thật rắn.

- Sao tới tối mò mới chịu ra

Chàng hỏi Tôi cười nhẹ:

- Nhưng anh đâu có tìm em đâu

- Nếu ban nãy em chưa ra anh đã đi tìm.

- Hừ!

Tôi trề môi:

- Thế anh không sợ chị Bình bị anh Đào Kiếm Ba cuỗm mất à? Suốt buổi chiều anh cứ ngồi canh chừng chị Bình mãi chứ bằng không anh đã thấy em rồi, em ngồi ngoài sân thượng chứ có đi đâu đâu

- Thế à?

Sở Liêm có vẻ ngạc nhiên:

- Nhưng anh vẫn ...

Giữa lúc đó cặp Đào Kiếm Ba và chị Bình rẽ đến gần chúng tôi Chị Bình nhìn Sở Liêm cười, khiến chàng quên mất đoạn tiếp. Tôi khó chịu nhưng cố nén.

- Anh Liêm, anh muốn tôi giúp không?

- Giúp gì?

- Bắt chị Bình lại

Sở Liêm nhìn tôi cười

- Bằng cách nào

Tôi kéo chàng đi về phía chị Bình, nói to:

- Chị Bình, đổi nhau đi!

Tôi đẩy Sở Liêm qua chị Bình và kéo lấy Đào Kiếm Ba Cặp Liêm Bình đã đi xa, tôi mới nhìn thấy đôi mắt khó chịu của anh chàng.

- Định làm trò quỷ gì thế, cô bé?

Tôi cười buồn.

- Em thích nhảy với anh, và lại em cũng không phải là cô bé.

Anh chàng có vẻ bực mình.

- Cô đúng là khỉ!

- Nếu thế, chào anh!

Tôi buông Kiếm Ba ra bỏ đi Đào Kiếm Ba lái nhái cái gì sau lưng tôi nghe không rõ. Bây giờ tôi là kẻ đứng ngoài vòng nhìn vào cuộc vui Chị Bình và Sở Liêm có vẻ âu yếm lắm, họ ôm nhau thật chặt, môi gần kề môi, trong khi Kiếm Ba cũng đã tìm được đồng minh, anh chàng tiếp tục quay cuồng với Sở Kỳ.

Đứng yên lặng một lúc, tôi bước đến ghế, chiếc đàn guitar của Kiếm Ba nằm yên trên mặt nệm. Ôm lên khẽ nhẹ, những âm thanh nhỏ vừa tuôn ra đã bị tiếng nhạc trong máy cuốn mất. Hình như chị Bình đang cười, những hình ảnh ngày thơ lại hiện ra trong đầu tôi..

Có người bước đến ngồi cạnh.

- Cho mượn cây đàn một tí, được không?

Tôi ngược mắt nhìn lên, thì ra Vân Hoàn, người tôi bỏ quên nãy giờ. Trao guitar cho anh chàng, tôi vẫn còn ngơ ngác:

- Đi ra ngoài chơi

Hoàn đề nghị. Tôi bước theo chàng ra cửa Gió thổi mạnh mang theo hương thơm của hoa Trăng vẫn sáng, soi tỏ bóng những cành tùng xanh xuống đường. Hoàn chọn một bậc thềm ngồi xuống, nâng guitar lên khẽ nhẹ, những âm thanh điệu luyện vang lên, tôi ngạc nhiên.

- Tôi không ngờ anh cũng biết đàn.

- Thế à?

Chàng tiếp tục khẽ

- Lúc còn ở nước ngoài, tôi đã từng đàn cho một ban nhạc.

Vân Hoàn thật tự nhiên:

- Cô muốn nghe tôi hát không?

Tôi máy móc.

- Vâng.

Và chàng bắt đầu:

..."Có người thiếu nữ thật buồn,

Nỗi buồn khép kín trong tim,

Nàng mơ tìm một người hiểu mình ..."

Tôi mở to mắt nhìn, khiến Vân Hoàn ngưng hát, cười với tôi

- Sao Thế nào

Tôi lắp bắp:

- Anh thật là kỳ cục.

- Thế cô có muốn cùng anh chàng kỳ cục khiêu vũ không?

Tôi lắc đầu:

- Không. Phòng khách không phải là nơi để người bất đắc chí khiêu vũ, tôi thích ngồi ở đây nghe anh đàn hơn.

- Thế à?

Vân Hoàn nhìn tôi cười:

- Nhưng cô đừng có buồn như vậy mới được.

- Tôi ..

Tôi ngỡ ngác. Vân Hoàn tảng lờ, tiếp tục khảy đàn và hát.

“ ...Có bao giờ nàng biết cho, tình trên mắt môi đã cho người thấy vẻ cô đơn ...

Tôi yên lặng và mơ hồ cuốn theo tiếng hát, quên hết tất cả.

CHƯƠNG: 2

Sau dạ hội mấy hôm, chị Lục Bình bắt đầu đến sở.

Chuyện đến sở của chị thật ra chỉ có nghĩa tạm thời, vì chị đang chuẩn bị cho việc xuất ngoại Học bổng với chị quá dễ lấy, chuyện thi text sinh ngữ cũng không đáng quan tâm. Nhưng chỉ còn chù chừ chưa đi chẳng qua vì mẹ. Mẹ muốn chị Bình ở lại thêm một năm. Đó là lý do thứ nhất, lý do thứ hai hình như có liên hệ đến chuyện trăm năm của chị, mà tôi đoán tám phần mười là dính dấp đến tên Sở Liêm đáng ghét.

Tại sao Sở Liêm đáng ghét! Tôi cũng không biết? Một buổi sáng, mẹ nói với tôi

- Mẹ đã nói với bác Sở và thằng Liêm xong, bắt đầu tuần sau, thứ hai, tư và sáu Liêm sẽ đến đây giúp con luyện thêm toán lý hóa và sinh ngữ để sang năm con thi lại Đại Học, gắng nhe con!

Tôi châu mày:

- Thôi con không muốn thi nữa đâu

Mẹ ngạc nhiên:

- Con nói gì? Không thi vô đại học con làm được gì? Sợ lấy chồng còn không được chỗ khá nữa là ...

Tôi khó chịu:

- Ngoài chuyện thi vào Đại Học và lấy chồng ra bộ con gái không còn làm được gì nữa sao mẹ?

Mẹ trừng mắt:

- Con thấy bây giờ có sở nào nhận nhân viên tú tài không? Và lại gia đình chúng ta thế này mà ...

- Thôi được rồi

Tôi cắt ngang:

- Vậy thì sang năm con lại thi Đại Học. Được chứ?

Mẹ cười ngay:

- Ờ, thế mới là con gái ngoan của mẹ.

Tôi ngập ngừng:

- Nhưng nếu sang năm không đậu thì sao

- Thì năm tới nữa

Mẹ cương quyết:

- Vậy thì mẹ đi mua thuốc nhuộm tóc cho con đi

- Chi vậy

Mẹ ngạc nhiên hỏi:

- Thì phòng hờ vậy mà, nếu hai mươi năm nữa mà con vẫn không chịu đậu thì phải dùng nó, chứ không lẽ để đầu bạc đi thi Đại Học à?

Nụ cười tắt ngay trên môi mẹ, người thở dài:

- Con lúc nào cũng vậy, tại sao con không giống chị con, mẹ đỡ phải lo biết chừng nào

Tôi buồn buồn:

- Đó chính là lỗi ở mẹ.

Mẹ tôi nhăn mặt:

- Sao con lại nói thế?

- Sanh chị Lục Bình hoàn toàn như vậy là đủ lắm rồi, ai biểu mẹ tham lam sinh thêm con nữa làm gì?

Mẹ ngõ ngàng, mắt mở to, thật lâu người mới nói:

- Lúc nào con cũng cay đắng với mẹ.

Người bỏ đi về phía cửa, tôi nhìn hàng sáo nơi khung cửa buồn. Bây giờ mới thấy hối hận.

- Mẹ!

Mẹ đứng lại

- Con xin lỗi mẹ, con không cố tình muốn nói như vậy

Tôi nói, mẹ trở vào vuốt lấy mái tóc ngắn của tôi

- Mẹ biết, con thi rớt buồn bực nên mẹ không chấp đậu Sang năm con gắng đậu nhé? Con thông minh chẳng kém chị Bình con. Chỉ cần cố gắng một chút, đừng thờ thần nữa thì mẹ chắc con sẽ đậu ngay. Mẹ sẽ bảo Sở Liêm chăm sóc bài vở con cẩn thận.

Tôi cần nhẹ môi, nhưng vẫn không ngăn được sự bức dọc.

- Chẳng qua anh ấy muốn lấy lòng chị Bình thôi

Mẹ phì cười:

- Con lộn xộn quá, nó đến đây với mục đích gì mặc nó, miễn nó vui lòng kèm con học là tốt rồi

Tôi nói nhỏ:

- Sức mảy mà anh Liêm vui lòng làm chuyện đó.

Hôm nay thứ hai, thế là tối nay Sở Liêm sẽ đến kèm tôi Để quyển Anh văn dày cộm lên bàn, nhưng chẳng học được chữ nào, tôi nhìn chuối sáo nơi khung cửa mà lòng vẫn vơ.

Ngồi như thế mấy tiếng đồng hồ, tuổi nhỏ như những chuối sáo tròn đan trong đầu Nó khiến tôi nhớ lại những viên bi ngày cũ. Xưa kia tôi cũng là một tay chơi bi có hạng. Người lớn bảo con gái không nên chơi bi vì chơi bi sẽ lấm bẩn cả quần áo Nhưng mặc, vì Đào Kiếm Ba và cả Sở Liêm lúc ấy cũng không chơi lại

Với thân tác nhỏ nhắn, tôi hay rủ.

- Anh Liêm, bắn bi với em đi!

Sở Liêm bấy giờ rất hách, chàng tưởng lớn hơn tôi những năm tuổi là to lắm rồi

- Thôi, Lãng còn nhỏ quá!

Tôi không chịu, lắc mạnh đôi bính nhỏ:

- Em lớn rồi, nếu anh không chơi, em khóc ngay cho xem.

Thế là Sở Liêm chịu thua

- Thôi được rồi, tôi sợ cô lắm!

Chúng tôi bắt đầu, Liêm bị cuốn hút, và cuộc chơi thường kéo dài cả tiếng đồng hồ, mãi đến khi áo quần lem luốt vẫn chưa thôi Chị Bình và Sở Kỳ đứng gần theo dõi một cách khó tính.

- Thế này có gì hay đâu mà mê dữ vậy

Sở Liêm tuy mê như chết, nhưng vẫn cố chống chế.

- Tại Tử Lăng đấy, nếu không chơi nó giận thì sao

- Đúng là nhỏ mít ướt.

Sở Kỳ nói Tôi có phải là đứa mít ướt hay không? Điều đó có lẽ chỉ có tôi hiểu Thật ra tôi cũng khá kỳ cục, trừ lúc tôi muốn chơi mà chẳng ai chịu chơi thì tôi mới khóc, chứ đôi lúc tôi cũng rất lý. Có lần, khi tôi vừa mười tuổi và Liêm mười lăm, chàng đã tập tôi lái xe, chúng tôi mượn sân trường sư phạm làm bãi tập, Liêm bảo

- Cứ giữ vững tay lái đi, có anh vịn phía sau chớ

Một vòng rồi lại một vòng, tay lái tôi bắt đầu vững, cười xe đạp thú thật, tôi cứ mê mẩn đạp, mãi đến lúc Liêm nói

- Em lái khá lắm rồi, đã năm vòng qua anh chẳng hề vịn em tí nào cả!

Tôi mới giật mình quay lại Quả thật chàng cách tôi một quãng khá xa, đột nhiên tôi luỳnh quỳnh, và chuyện phải đến đã đến. Theo tiếng hét của Liêm, cả xe lẫn người tôi ngã nhoài xuống đất, chân nhói đau, tôi không làm sao đứng lên được, ống quần bị rách một đường dài, máu nhuộm đỏ đầu gối Tuy

đau, nhưng tôi vẫn không khóc.

- Đừng khóc, đừng khóc Lãng nhé!

Sợ tôi khóc, Liêm tái mặt van xin, tôi cảm động.

- Không sao đâu, em chẳng đau tí nào cả.

Tuổi trẻ đã trôi qua Nó đi thật nhanh, bây giờ tôi đã lớn, tôi không còn ba gai như trước, và chàng, chàng đã trở thành một kiến trúc sư trẻ tuổi, tài cao, như mẹ đã nói với cha hôm qua mà tôi lén nghe được.

- Sở Liêm có tương lai, gia đình ta và nó thân nhau từ lâu, em nghĩ nó rất xứng với Lục Bình, nếu chúng thành hôn nhau, thì em không mong gì hơn.

Lục Bình và Sở Liêm? Tôi thần thờ nhìn lên hàng sáo, từng chuỗi từng chuỗi hạt, lớn có nhỏ có đẹp như những hòn bi Những hòn bi mà sự trưởng thành đã đánh mất cũng như tuổi trẻ đã xa vời

Có tiếng chuông cửa reo, tôi giật mình lắng nghe Cổng đã mở và tiếng nổ xe gắn máy Sở Liêm đến kèm tôi học? Tôi ngồi yên trong phòng, cửa đóng kín không nghe được lời đối thoại trong phòng khách, nhưng tôi biết chị Bình đang bận rộn trong ấy. Vì chuyện “học” của tôi, chị đã thay hết ba bộ áo trong một ngày. Tháo chiếc đồng hồ tay xuống, đặt trên quyển văn phạm Anh Văn, tôi yên lặng nhìn sự di động của từng cây kim đồng hồ. Năm phút, mười phút, hai mươi phút ...Thời gian trôi qua thật chậm đến hơn bốn mươi lăm phút sau, mới nghe có tiếng chân di động ở cầu thang.

- Ai đó? Vào đi!

Cửa mở, Sở Liêm bước vào, sau khi khép cửa chàng quay lại nhìn tôi cười

- Lãng hôm nay có vẻ siêng thế?

Tôi chậm rãi mang đồng hồ vào tay, yên lặng nhìn nét rạng rỡ trên gương mặt chàng. Bốn mươi lăm phút ngồi dưới lầu đã đủ để cho mắt kia vui, đủ để cho lòng ai phoi phới

- Sao anh biết tôi siêng?

Chàng kéo ghế ngồi xuống cạnh:

- Thì thấy em học Văn phạm Anh văn đó.

Tôi nháy mắt:

- Nhìn một người, bao giờ người ta cũng thích nhìn bề ngoài của người rồi nhận xét, phải không anh? Cũng như anh, anh nhìn thấy quyển Anh văn trên bàn là anh cứ cả quyết tôi đang học.

Chàng yên lặng nhìn tôi, mắt thật bén:

- Tử Lãng, em đang buồn chuyện gì à?

Tôi gây sự:

- Sao anh lại biết tôi buồn?

Liêm nhìn một lúc, rồi vuốt nhẹ mũi tôi

- Đừng điên Lãng. Chúng ta sống cạnh nhau từ bé, không lẽ bao nhiêu đó chưa đủ để anh hiểu em hay sao Hòn giận vui buồn gì em cũng để rõ cả trên mặt.

Tôi nhú mày:

- Thế có nghĩa là anh rất hiểu tôi

- Vâng.

- Anh cho là tôi lúc nào cũng siêng năng?

Tôi hỏi Liêm không đáp ngay, tựa người vào ghế, lấy bút chì đặt lên môi ra chiều suy tư. Cái nhìn của chàng khiến tôi không trốn được.

- Như thế có nghĩa là em không có xem sách? Thế này giờ em làm gì? Dệt mộng ư?

Tôi bối rối

- Có lẽ.

- Thế trong mộng có thấy anh không?

Chàng nghiêng tới trước. Một nụ cười đáng ghét!

Tôi sẵn giọng:

- Có, tôi mơ thấy anh biến thành con Ếnh Ương nằm trong ao, vây quanh có đám lục bình. Anh nhảy nhót, kêu gào trong đó, khó nghe quá!

- Thế à?

Chàng cười hỏi, tôi vẫn bướng:

- Vâng.

Chàng ném bút chì lên bàn, nhìn thẳng vào mắt tôi:

- Anh không tin, vì nếu em có mơ thì em phải thấy anh là chàng Nhái chó không phải là chú Ếnh Ương được.

- Nhưng nhái với Ẽnh Ương có khác nhau chỗ nào
- Thế thì em lầm rồi Ẽnh Ương là Ẽnh Ương, Nhái là Nhái Nhái là do một hoàng tử trẻ biến rạ

Tôi nhăn mặt:

- Hử? Thế anh cho anh là hoàng tử à? Vậy công chúa ở đâu chứ?

Chàng cười

- Công chúa trong tim em đang nghĩ đó!

Trong tim tôi đang nghĩ? Vâng, nàng Công Chúa kia đang ngồi trong phòng khách chờ Hoàng Tử kìa Chàng Nhái và lục bình! Tôi lắc đầu xua đuổi Những hòn bi ngày nào đã mất cũng như cả một dĩ vãng thơ ngây ngày nào cũng bay xa Tôi thở dài Niềm vui đã mất. Có tiếng ho nhẹ của Sở Liêm.

- Lãng làm gì mà như người mất hồn thế? Có chuyện gì buồn cho biết với coi

Tôi nhìn thẳng vào mắt chàng:

- Anh Liêm.

- Hử?

- Em bắt buộc phải thi vào đại học sao

Liêm nhìn tôi, lắc đầu:

- Anh không hề nghĩ như vậy

- Như thế có nghĩa là không nhất thiết em phải vào đại học?

Liêm yên lặng nhìn tôi lắc đầu:

- Chỉ có bác ở nhà mới nghĩ em bắt buộc phải vào đấy thôi, thật ra anh thấy, em có khiếu về âm nhạc, thích văn chương hơn, những điều này không cần vào đại học ta vẫn có thể học được. Tuổi trẻ chúng ta mãi khổ vì thế, giống như chuyện xuất ngoại của tôi, cha mẹ thường khó cảm thông với con cái

- Chuyện xuất ngoại của anh thế nào

- Mẹ tôi muốn tôi phải xuất ngoại, nhưng ra đấy làm gì chứ? Tôi thấy đó chẳng qua chỉ là hư danh thôi, cha mẹ cứ nghĩ rằng có con cái qua Mỹ là một vinh dự lớn, họ đâu biết rằng đám sinh viên qua bên ấy có nhiều đứa phải lêu bêu khổ cực, phải đi rửa bát, làm chuyện nhọc nhằn, phục vụ cho mấy tên mũ lỏ. Nếu các bậc cha mẹ mà biết được con cái mình khổ sở như vậy, không hiểu họ có còn coi chuyện du học của con cái như một danh dự nữa không.

- Anh nói thế nghĩa là anh không muốn xuất ngoại

- Có chứ.

Sở Liêm hạ giọng.

- Có điều đó là chuyện tương lai chớ không phải ngay bây giờ. Bao giờ tôi kiếm được một số tiền lớn, tôi sẽ xuất ngoại du lịch, đi chơi chớ không phải để chịu khổ.

- Nghĩa là anh không có ý định du học?

- Vâng, thà mang tiếng bất hiếu còn hơn.

- Vậy thì.

Tôi thờ ơ

- Tư tưởng anh cũng hoàn toàn trái ngược với ý định của cha mẹ tôi rồi Người định cho chị Lục Bình xuất ngoại, nếu anh không đi thì chuyện giữa anh với chị Bình tính sao

Sở Liêm có vẻ khó chịu, chàng nhìn thẳng vào mắt tôi

- Cô bé, xin cô đừng quan tâm đến chuyện giữa tôi với chị cô, được không?

Nhưng tôi vẫn tiếp tục.

- Như thế có nghĩa là anh và chị Bình đã hội ý với nhau rồi chứ?

- Trời đất!

Sở Liêm kêu lên.

- Tại sao cô lại thắc mắc kỳ cục vậy

- Tôi muốn nhờ anh giúp cho một việc.

- Sẵn sàng.

Tôi xếp quyền văn phạm anh văn lại

- Tin anh giúp tôi bất hiếu luôn. Tôi không muốn thi vào đại học cũng như không có ý định học lên đây

Chàng nhìn tôi thật lâu

- Như thế mẹ em sẽ buồn.

- Vâng, thế còn anh, mẹ anh cũng thất vọng về chuyện du học của anh vậy Sự thật tôi thấy cha mẹ có công sinh thành chúng ta, nhưng không phải vì thế mà chúng ta bắt buộc phải sống theo khuôn đúc vạch sẵn của người Đời chúng ta phải được

ta làm chủ chứ?

Sở Liêm yên lặng một chút thờ dài

- Đó là điều tôi thường nghĩ đến Lăng ạ. Chúng ta sống cho ai Cha mẹ hay chính chúng ta Nhưng Lăng cũng không thể phủ nhận chuyện an bày của cha mẹ cho chúng ta chẳng qua chỉ vì yêu và lo lắng cho ta thôi Họ cứ nghĩ như thế là họ đang giúp đỡ ta đấy

- Nhưng nhiều khi vì yêu quá họ đã đưa chúng ta vào ngõ hẹp.

Sở Liêm nhìn tôi

- Từ Lăng, em không còn là con bé nghịch ngợm ngày nào nữa rồi

Nhưng tôi không chịu:

- Em vẫn nghịch, có điều sự nghịch đó chẳng cản trở gì đến tư tưởng của riêng em. Cho anh biết, tuy ở trong phòng, nhưng chẳng có một giây nào đầu em ngủ yên cả, lúc nào cũng như có hàng trăm điều vụt qua óc và nếu em nói những điều đó ra, chắc chắn có người không hiểu được em. Họ có thể cho rằng em điên, hay mơ mộng. Anh có thấy những chuỗi sáo bên khung cửa không? Chị Bình cứ mãi khó chịu về nó, chị ấy đâu biết rằng, cứ mỗi một hạt gỗ là một giấc mộng con của em.

- Có thể cho anh biết được không?

- Không được, vì không thể diễn ra bằng lời

- Thôi được rồi

Sở Liêm nắm lấy tay tôi:

- Anh sẽ cố gắng giúp em, em sẽ khỏi phải học nữa
- Thật hé?
- Thật.

Có tiếng động ở cửa, tôi rút vội tay lại Chị Bình bước vào với nụ cười trên môi Tay chị bạn mang mâm đầy thức ăn. Mùi thơm ngạt mũi

- Mẹ bảo tôi mang lên cho hai người dùng đây Anh Liêm, anh gắng chăm nó cho kỹ, đừng để nó lười nhé.

Sở Liêm nhìn tôi với vẻ lúng túng:

- Em Lãng, em định sau này làm gì?

Tôi cười nhẹ:

- Em không mơ ước phải thế này thế nọ, em chỉ mong sao mình được sống đời bình thường, vui vẻ, hạnh phúc ...

Nói tới đây tôi ngưng lại Chợt nhớ ra đó là lời của người bạn lạ lòng đêm dạ hội Quý Văn Hoàn! Một ý tưởng bất thường nhen nhúm tôi vội xua ngay và tiếp:

- Em muốn viết văn, làm thơ, học thêm một tí nhạc ...như đàn guitar hay đàn điện ...Và sống một đời sống bình thường.

Chị Bình đứng cạnh kêu lên:

- Trời ơi, mấy người học hành như vậy đó sao

Sở Liêm cười:

- Thì cô ấy đang nói đến sở học của cô ấy đấy chứ?

Chị Bình có vẻ không hài lòng:

- Anh Liêm, anh làm trò gì thế?

Liêm ngẩng đầu lên, đôi mắt đen nháy của chị Bình như một thứ nam châm, tôi thấy gương mặt anh Liêm đổi khác ngay. Hoàng Tử Nhái vừa gặp công chúa đã hiện nguyên hình.

- Tử Lãng không muốn học nữa..

Sở Liêm lúng túng, chị Bình cắt ngang.

- Coi chừng mẹ em giận đấy

- Nhưng em không muốn học.

Tôi bực mình nói, chị Bình quay sang anh Liêm:

- Thôi được, nhưng hôm nay chẳng học, thế mấy người ở mãi trong này làm gì? Sao không xuống lầu nghe nhạc chứ?

Anh Liêm chưa phản ứng, chị Bình đã kéo lấy tay anh.

- Đi anh, xuống nghe nhạc.

Sở Liêm đứng dậy, nhưng không quên mời tôi:

- Xuống luôn nhé Lãng?

Nhưng tôi đã từ chối ngay:

- Không tôi còn bận nhiều chuyện lắm.

Hai người đã bước ra khỏi phòng, cửa lại khép, chỉ còn mình tôi với bức rèm thưa Bên ngoài những ánh sao khuya lấp lánh, khung cảnh buồn như một áng mây.

Người ngồi mơ với mộng.

Duyên kia ai ơ thờ.

Buồn nghe từng giọt đọng

Ngõ ngang trong cơn mơ

Thiên thu, sương sầu rơi

Nghe lang thang tơ trời

Ơ hò như giấc mộng

Mấy mùa thương người ọ

Đêm qua nghe gió thổi

Đêm nay hoa rụng rơi

Mùa xuân nào có đợi

Ai nghe chẳng đôi lời

Viết xong bài thơ, tôi ném bút, nhìn bức rèm thả ra, tất cả như giấc mộng rã rời.

Trời vừa sáng, không khí trong gia đình đã nặng trĩu.

Không cần hỏi, tôi cũng biết nguyên nhân là bắt đầu ở tôi, tối qua chắc Sở Liêm đã có thừa chuyện với cha mẹ. Gương mặt mẹ nặng hơn chì, chị Lục Bình thì lúc nào cũng trầm lặng, có điều hôm nay không hiểu sao chị ấy lại nhìn tôi kỳ cục thế. Tôi là quái vật chẳng? Chỉ có cha, vẫn cười nói bình thường, nhưng không khí ở bàn ăn vẫn nặng. Không khí của một lò thuốc súng, chỉ cần ngòi nổ được châm là ..."Bùm!"

Tôi sợ nhất là những màn căng óc, vì vậy vừa lúc chị Bình đến sở là tôi tìm cách vù ra khỏi nhà ngay, với có là dự sinh nhật của người bạn thân không thể vắng.

Lang thang ngoài phố một ngày trời, nhìn người qua lại, đếm những viên gạch đỏ lót trên phố, ngắm những món hàng trưng trong tủ kính, những kiểu tóc mới thời trang ...Đói ghé hàng quán dọc đường quất một vắt mì một chén cá vò viên, ly đậu đỏ nước đá, thêm miếng khô mực, thời giờ còn lại tôi chui vào rạp hát xem một phim vô hiệp đấm đá gây cần ...Và phải đuổi hai tên ăn không ngồi rồi tán tỉnh, đến năm giờ chiều khi tay chân mỏi rã rời, tôi mới chấm dứt một ngày lang thang. Đứng trước cổng, lúc đặt tay lên bấm chuông, tôi đã tự nhủ.

- Bây giờ là lúc phải đối diện với thực tế, ta không có quyền trốn chạy nữa

Người mở cổng cho tôi là chị Tú. Chị giúp việc cho chúng tôi hơn năm năm và là một tai mắt trung thành của tôi

Vừa thấy tôi, chị đã cười nói

- Nhà có khách, cô ạ.

Có khách! Thế thì nhất rồi, mẹ sẽ không bao giờ hài tội tôi trước mặt khách. Tôi bước nhanh qua sân chạy vào nhà.

Nhưng khi vừa bước vào phòng khách, tôi dội ngay vì khách đây chẳng phải ai khác hơn là chú Châu và chú Hoàn. Hình như họ đang nói chuyện vui lắm, thấy tôi bước vào, tất cả ngưng câu chuyện.

Mẹ hét:

- Giỏi chưa, thế mà mẹ tưởng con đã quên mất lối về nhà rồi chứ.

Nghe mẹ nói, tôi biết ngay điều mình đoán sai bét, mẹ chẳng ngại sự hiện diện của chú Châu, khai chiến ngay với tôi. Tôi lúng túng, không thể trốn ngay lên lầu được nên quay sang.

- Chào chú Châu ạ.

Đến Quý Vân Hoàn, tôi bỗng khựng lại. Anh chàng đang nhìn tôi với đôi mắt cỏi mở.

- Sao Quên tôi rồi à? Hình như hôm dạ hội tôi có nói chuyện với cô nhiều lắm mà, không lẽ chóng quên thế?

Hoàn nói, tôi lắc đầu.

- Không phải thế, tôi không những không quên ông mà cũng không quên cả ngón đàn guitar của ông nữa, có điều tôi chẳng biết mình phải gọi ông là gì cho phải lễ.

- Còn xưng hô gì nữa? Cha cắt ngang – Gọi là chú luôn chứ có gì thắc mắc.

Tôi thối thác.

- Cả hai đều là chú hết, không lẽ con phải gọi là chú lớn chú nhỏ sao, kỳ quá.

Chú Hoàn cười lớn, cha tôi trừng mắt.

- Lãng, cha thấy con càng lớn càng hư đấy nhé!

Chú Hoàn vội can.

- Có gì đâu, cô Lãng nói cũng phải đấy, thôi thì cứ gọi tôi bằng tên cũng được.

Nhưng cha tôi có vẻ khó chịu

- Không được, gọi người vai lớn hơn mình ai lại gọi bằng tên bao giờ.

Vân Hoàn cười

- Thôi mà, có gì mà quan trọng hóa thế, ở tây phương nhiều lúc con gọi cha mẹ bằng tên đó có sao đâu, tôi thấy con người quý là ở tấm lòng, chứ đâu phải ở danh xưng anh ạ.

Chú Châu chen vào

- Thôi được rồi, con bé nó muốn gọi thế nào thì gọi đi, và lại thằng Hoàn cũng đã là thằng mất gốc rồi

- Hồi nào Vân Hoàn cãi lại – Anh đừng võ đoán thế, tôi chẳng hề mất gốc đâu, và lại tập tục thì có cái tốt cũng có cái xấu, tốt thì ta giữ còn xấu thì bỏ đi chứ có gì đâu mà phải nói

- Thôi được rồi Cha tôi nhảy vào can – Gọi sao cũng được cả.

Không khí cởi mở trở lại, nhưng mẹ tôi đã bước tới

- Này Tử Lăng, con lúc nào cũng pha trò được. Bây giờ chào hai chú xong thì theo mẹ lên lầu, đừng đứng đây làm rộn cha và hai chú. Mẹ có chuyện riêng muốn nói với con.

Nguy rồi! Mẹ không bỏ qua chuyện cũ, thế thì ...Tôi đưa mắt đảo một vòng trong phòng, gặp ngay ánh mắt thích thú của Vân Hoàn “Lăng không cần phải lên Đại Học, chỉ cần Lăng sống một cuộc đời hồn nhiên vui nhộn hạnh phúc là sung sướng lắm rồi” Lời của chàng chợt hiện qua tim.

Tôi quay sang nhìn mẹ, rồi từ từ ngồi xuống ghế.

- Mẹ muốn nói gì con cũng biết hết rồi! Vậy thì cứ nói ở đây đi!
- Cái gì? Mẹ chầu mày – Con dám đem chuyện đó ra nói trước mặt mọi người à?
- Có gì đâu mà phải ngại! Ai lại không biết chuyện con thi rớt đại học, nó đâu còn là chuyện bí mật nữa đâu mà mẹ sợ mắc cỡ. Đối với chuyện thi rớt thật ra con cũng rất tiếc, nhưng dù sao thì nó cũng xảy ra rồi..

Mẹ mở to mắt.

- Ở đây không phải là chuyện học tiếc hay không, mà mẹ muốn bàn với con là tương lai con sau này, chuyện củ mẹ bỏ qua hết, nhưng chuyện hôm nay đây..Thật mẹ không hiểu con muốn gì nữa! Tại sao nhờ Sở Liêm đến kèm cho con, con lại khước từ? Nếu con chê Sở Liêm nó dạy không hay mẹ sẽ nhờ người khác hoặc cho tiền con đi đến mấy chỗ dạy luyện thi..

Tôi nhún vai không nổi, lên tiếng.

- Mẹ, cho con nói một câu!

Mẹ nhìn tôi chờ đợi.

- Không phải con không muốn anh Liêm dạy mà là con không muốn học nữa!

Mẹ trợn mắt, quay sang cha tôi.

- Nửa rồi, Triển Bằng, con gái anh như vậy đó, anh cũng nên nói vào mấy tiếng xem?

Tôi đứng dậy, thu hết can đảm.

- Đừng nói gì hết, chạ. Mấy năm nay lúc nào cha với mẹ cũng muốn con phải thế này phải thế kia mãi, bây giờ con cảm thấy đã đến lúc cha mẹ phải cho phép con phát biểu ý kiến riêng của con chứ? Con không muốn học nữa!

Gian phòng trở nên nặng nề, tất cả mọi người đều đổ dồn về nhìn tôi.

Mắt cha Bén và nghiêm, trong khi mẹ có vẻ thật khó chịu.

- Được rồi. Cha lên tiếng – Thế bây giờ con không muốn học, con muốn làm gì chứ?

Tôi nói nhanh.

- Lang thang chơi thôi!

- Cái gì! Mặt cha tái hẳn – Đừng có tưởng bấy lâu nay được dễ dãi nuông chiều rồi con muốn gì thì muốn. Lang thang? Sao con có ý tưởng kỳ cục như vậy?

Tôi nhìn thẳng vào mắt cha.

- Đừng hiểu lầm hai tiếng đó cha ạ. Cha biết suốt ngày hôm nay con đã làm gì không, con thả rong hết đường này sang đường khác, nhìn khách bộ hành qua lại trên đường, đếm những tảng gạch đỏ lót trên lộ, nhưng óc con không yên nghĩ, con suy tưởng và quan sát. Con không biết sau này con sẽ làm gì, nhưng con là một người bình thường. Thừa cha, cha đừng ngó một đứa bình thường như con phải trở thành rồng thành phụng. Trên đường phố, nhìn hàng trăm hàng ngàn người qua lại, con nào thấy ai là rồng là phụng đâu? Cứ lấy gia đình chúng ta ra làm thí dụ đi, cha đã từng học qua đại học, môn học chính của cha là triết, nhưng cha có là một triết gia đâu? Bây giờ cha cũng chỉ là một thương gia bình thường như

bao nhiêu người khác. Còn mẹ, mẹ cũng vậy, thuở xưa mẹ cũng đã từng tốt nghiệp ở đại học kinh tế, nhưng bây giờ mẹ cũng chỉ là một bà nội trợ bình thường. Xa hơn nữa chú Châu đây, chú cũng tốt nghiệp ban sử địa, nhưng cũng không khác gì cha với nghề xuất nhập cảng. Chỉ có ông Vân Hoàn đây là con không biết thôi, có điều con chắc chắn ông ấy cũng không hơn gì một người bình thường.

Vân Hoàn có vẻ thích thú với lời tôi, hân cười lớn.

- Hay thật, tôi chưa hề nghe một ai dám phê bình một cách thành thật như thế.

Mẹ trợn mắt.

- Trời ơi, cái con nhỏ này nó điên rồi, anh Bằng! Anh còn ngồi yên đó để nó nói gì thì nói sạo Thứ gì mà không biết cha biết mẹ, biết lớn biết nhỏ gì hết.

Tôi thở dài

- Mẹ chẳng hiểu con tí nào cả.

- Phải, tao làm sao hiểu được mày. Mẹ đã nổi cơn thịnh nộ – Sinh con sinh những đứa như mày chỉ được cái buồn khổ thôi

Cha vội can.

- Thôi mà ...

Rồi người quay sang tôi

- Tử Lãng, đó là tất cả những gì con nhận thức được sau một ngày lang thang đó phải không?

- Vâng.

- Con nghĩ rằng sau này con sẽ ...

- Con sẽ giống cha mẹ hiện tại, có học đại học hay không con cũng chỉ là một người bình thường, lấy chồng sinh con như bao nhiêu người mẹ khác.

- Lấy chồng? Mẹ hét lên – Nhưng ai chọn lấy một đứa như mày chứ?

Tôi cười buồn.

- Thế, theo mẹ có học đại học mới lấy chồng được sao? Nếu không có người muốn con, thì con nghĩ dù con có học đến thạc sĩ hay tiến sĩ cũng chẳng có ma nào tìm. Và lại, đàn ông họ lấy vợ chớ đâu phải lấy bằng cấp đâu mẹ?

Mẹ đỏ mặt.

- Phải rồi, mày lúc nào cũng có lý, mấy cái lý lẽ khác đời của mày..

Cha tôi ngăn mẹ.

- Vũ Quyên, đừng hét nữa em.

Người quay sang tôi, thở rạ

- Cha nghĩ, cha hiểu con muốn gì rồi, lý lẽ của con đã khuất phục được cha. Nhưng lại một chút người tiếp – Nhưng đừng tưởng là con bình thường, con chẳng bình thường tí nào cả.

Mẹ giận dữ.

- Ông lại theo phe nó, làm cha như ông thật.

- Vũ Quyên! Cha cắt ngang – Em đừng nóng nảy thế, con lớn rồi nó biết tự lo cho thân nó. Rồi quay sang tôi người nói – Tử

Lăng, cha đồng ý với con, con có quyền không thi vào đại học nữa

- Con xin cảm ơn cha!

Tôi đáp. Trong một phút giây ngắn ngủi, tôi chợt thấy thương cha vô cùng, chỉ có người là hiểu tôi

- Tử Lăng, cho cha biết, ngoài việc suy tư và quan sát ra, hiện con có định làm gì nữa không?

Cha hỏi Tôi quay sang Vân Hoàn, tự nãy giờ anh chàng vẫn đưa mắt tò mò nhìn tôi

- Thừa cha, con định học một cái gì, trước hết có lẽ sẽ học đàn. Anh Hoàn, anh có sẵn lòng dạy tôi không.

Hoàn đáp nhanh.

- Sẵn sàng!

Nhưng chú Châu đã can Hoàn.

- Không được, cậu quên là cậu còn phải trở về Âu Châu nữa sao

Vân Hoàn nhún vai

- Với đứa bốn bề là nhà như tôi thì bao giờ về Âu Châu chẳng được?

- Thế có nghĩa là anh Hoàn đã nhận lời

Tôi hỏi Hoàn cười gật đầu

- Vâng, nhưng cô phải mua đàn trước. Hay là bao giờ rảnh tôi đi với cô, có tôi mới chọn đàn tốt được.

Cha nhìn tôi:

- Một nguyện vọng của con đã thành, bây giờ con còn muốn gì nữa không?
- Con định đọc sách, viết lách ...Cha biết không, con thích nhất là âm nhạc với văn chương.
- Thế à? Cha ngẫm nghĩ - Đến bây giờ cha mới biết, cha biết muộn quá.
- Nhưng còn hơn là không biết. Tôi nói – Có nhiều bậc làm cha mẹ chẳng bao giờ chịu tìm hiểu con.
- Trời ơi, phải tìm hiểu cả con à? Mẹ hét – Cha mày dung túng mày thế kia không biết rồi sau này đời mày sẽ đến đâu
- Không có gì đâu mẹ. Tôi đáp – Con sẽ học, học thật nhiều cách sống.
- Trời ơi, sống mà cũng phải học sao

Mẹ lại kêu lên, tôi bước đến cạnh người:

- Vâng, thưa mẹ, mẹ làm ơn hiểu cho con một chút coi Con muốn sống theo con đường do chính con vạch ra, mẹ hãy giúp con sống. Và lại với hoàn cảnh gia đình ta hiện tại, cha không cần con phải làm việc để phụ giúp gia đình, hãy để con được thoải mái ít lâu, mẹ đã có chị Bình rồi, không lẽ mẹ muốn có một Lục Bình thứ hai nữa thì cũng như mẹ chỉ có một đứa con thôi Con phải khác chị Bình như thế mẹ mới có đến hai đứa chứ?

Mẹ có vẻ khó chịu

- Mày làm tao nhức đầu quá, thế bây giờ mày định làm gì

chứ?

- Con làm gì xin mẹ đừng bận tâm. Bây giờ con chỉ cần mẹ đồng ý cho con miễn chuyện thi lên đại học thôi

Mẹ bối rối nhìn tôi rồi lại nhìn cha, người thờ dãi

- Thôi được rồi, con không phải con riêng của mẹ, cha con đã không cản thì con muốn làm gì thì làm, mẹ chỉ lo không biết rồi đời con sẽ đi về đâu

Làm sao biết được chuyện đó khi chính tôi còn không biết? Có điều hãy vui trước đã. Tôi ôm mẹ, hôn dài

- Cảm ơn mẹ quý!

Mẹ lắc đầu có vẻ dỗi

- Có lẽ mẹ không đáng quý, vì mẹ chưa hiểu được con.

Vân Hoàn bước đến với nụ cười trên môi

- Chuyện đó không có gì lạ cả. Hiểu nhau đâu phải là chuyện dễ trên đời này

Chàng nhìn tôi cười:

- Chúc mừng cho cô đấy, cô bé bất đắc chí!

Bất đắc chí? Có thật tôi bất đắc chí không hay chẳng qua chỉ là một thứ tài chẳng gặp thời Tôi cười với nụ cười e thẹn trên môi Giữa lúc đó, đột nhiên có tiếng xe gắn máy nổ ngoài cổng.Ồ chàng! Sở Liêm! Tôi thích thú. Phải cho chàng hay ngay mới được. Những kẻ phản kháng đồng minh. Ta đã thắng! Tôi xông về phía cửa kính, vừa lúc xe của Sở Liêm chạy vào cổng, nhưng niềm vui tôi chợt tắt ngay, trên xe

không phải chỉ có một mình Sở Liêm, mà còn bà chị đẹp đẽ và cao quý của tôi nữa

Xe đã ngừng lại, cả hai xuống xe, nằng chiêu rọi trên người trên mặt họ, những khuôn mặt rạng rỡ vui sướng. Sở Liêm là kẻ đầu tiên bước vào nhà.

- Dạ chào hai bác ạ, con đã đưa Lục Bình về đây. Tưởng sở làm của Bình ở đâu xa không ngờ chỉ cách sở con có mấy bước, từ rày về sau, con sẵn xe sẽ rước Bình luôn, nhưng bác có sẵn cơm tối cho con ăn không chứ?

Giương mặt âu sầu của mẹ rực rỡ ngay

-Ồ, cái gì chớ chuyện đó cậu khỏi lo, làm gì khách sáo thế, đến đi không bao giờ để cậu đói đâu

Chị Bình chậm rãi bước vào, lúc nào cũng vậy, trông chị thật đài các. Mái tóc dài bị gió thổi rối, che lấy một phần khuôn mặt đỏ hồng của chị, không biết có phải vì gió hay vì một lý do gì khác. Trông thấy chú Châu và Hoàn, chị nhỏ nhẹ chào hỏi Sở Liêm hình như đến bây giờ mới biết nhà có khách và tôi, chàng bước tới với nụ cười thật tươi

-Ồ, quý vị ở đây mở hội nghị à?

Tim tôi thất lại, tôi quên hết những điều định kể lại với chàng, đầu óc trống rỗng, tôi bước về phía Vân Hoàn.

- Anh nói sẽ đưa tôi đi chọn guitar?

- Vâng.

- Thế đi ngay bây giờ được không?

Vân Hoàn nhìn tôi một lúc, mới gật đầu

- Được chứ.

Chàng quay sang cha xin phép:

- Ông Bằng, xin phép ông cho tôi đưa cô Lăng đi mua guitar nhé?

Mẹ kêu lên:

- Làm gì đấy Đến giờ cơm rồi mà?

Vân Hoàn cười:

- Dạ không sao đâu, quý vị cứ dùng cơm tự nhiên đừng chờ.

Nhưng mẹ vẫn hét:

- Làm gì mới gió đó cái mưa liên vậy Cậu Hoàn cũng điên như nó nữa à?

- Sống ở đời mấy khi được điên mà chẳng điên. Thôi đi Lăng!

Tôi và Vân Hoàn bước nhanh ra cửa, tôi chẳng thèm nhìn ai hết, đến ngoài cổng, Hoàn mở cửa chiếc xe du lịch màu đỏ.

- Lên đi Lăng.

Tôi nhìn xe ngạc nhiên:

- Xe của anh đây à? Tôi không ngờ anh mà cũng có xe nhà.

Hoàn cười đóng cửa xe lại

- Cô còn không biết nhiều thứ về tôi lắm Lăng ạ.

Yên lặng ngồi vào xe, đầu tôi quay cuồn quanh hình dáng Sở Liêm và bà chị đẹp đẽ. Tim tôi đau thắt, nước mắt muốn

tràn ra mị Vân Hoàn không mở máy cho xe chạy ngay, chàng đưa cho tôi chiếc khăn tay

- Lau mắt cô đi!

Tôi cầm khăn lau những giọt nước mắt thừa lặn trên má.

- Xin lỗi anh.

- Đừng nói thế, tôi hiểu Lãng lắm.

Chàng nói, giọng ấm và nhẹ.

- Chúng tôi trưởng thành bên nhau, ngay từ khi còn bé dù đã biết Liêm và chị tôi mới là những người xứng nhau. Anh Liêm giỏi, chị Bình đẹp và học hay, thế mà không hiểu sao tôi vẫn cứ ganh tỵ.

Vân Hoàn xiết lấy tay tôi

- Đừng nói nữa, bây giờ chúng ta đi mua guitar nhé, tôi bảo đảm với Lãng là chỉ trong vòng ba tháng Lãng sẽ đàn giỏi cho xem.

Chàng mở máy, xe bắt đầu chạy. Tôi ngồi yên với hình bóng Liêm và Bình: Vâng, tôi đúng là con bé bất đắc chí!

Chạy một lúc, chàng quay sang nhìn tôi, rồi một tay giữ lái, một tay cho vào túi móc bao thuốc.

- Tôi có thể hút thuốc được chứ, Lãng?

Chàng vẫn tẻ nhị như hôm dạ hội. Tôi nhớ lại chuyện trên sân thượng hôm đó chời phì cười. Không ngờ chỉ mới gặp nhau có hai lần mà chúng tôi lại thân nhau vô cùng. Đỡ lấy gói thuốc, lấy một điếu đặt vào môi Hoàn rồi châm lửa. Phà khói một

lúc, Hoàn mới nói:

- Nếu Lăng biết mình cười đẹp đến độ nào, có lẽ Lăng sẽ thích cười hơn.

Tôi lại cười và vui đi phần nào nỗi ảm ức.

CHƯƠNG: 3

Vân Hoàn và tôi đã mua được guitar. Dù tôi không chịu chàng vẫn trả tiền và bảo đã lâu rồi Hoàn muốn được như thế. Cây đàn mua được một cách khó khăn, Hoàn đã thử rất lâu mới tìm được một cây vừa ý. Chàng đàn ngay tại chỗ một bản danh ca Huê Kỳ, tiếng đàn trong và dồn dập như suối chảy, như mưa sa, tôi mê mẩn, thế mà Hoàn vẫn lắc đầu chê:

- Cây đàn này chỉ xài tạm thôi Dù sao Lãng cũng mới học nên không cần đàn tốt lắm, bao giờ giỏi tôi sẽ mang đàn tôi đến cho, nghe tuyệt lắm.

Tôi ngây thơ.

- Sao tôi nghe tiếng đàn nào cũng giống nhau hết hà?

- Bao giờ Lãng rành, Lãng sẽ phân biệt được từng âm thanh của từng cây đàn Tây Ban Cầm một.

Tôi tò mò.

- Nhưng anh học đàn ở đâu thế?

Vân Hoàn cười không đáp.

Mua xong guitar, Hoàn đưa tôi đến một hiệu ăn ở đường Bắc Trung Sơn. Tôi không nhớ hiệu ăn đó tên gì, có điều cách bài trí bên trong thật lạ mắt. Tôi tưởng chừng như mình đang ở

trên một chiếc tàu lưới cá và giầy thừng giăng khắp nơi
 Những bó đuốc tạo cảnh thơ mộng. Tường lót bằng ván to
 bản có mắc cả neo Hình ảnh thật hoang dại Lúc chúng tôi
 bước vào, nhạc từ máy đang vẳng ra bản “Mưa rơi trên người
 em” càng khiến tôi lại vào cõi giới xa lạ nào

- Không ngờ ở thành phố Đài Bắc mà cũng có một tiệm ăn thế
 này

Tôi nói, chàng cười nhẹ:

- Mới mở đây

Có một người đáng đáp như quản lý bước đến bên Vân
 Hoàn, nói nhỏ mấy câu rồi bỏ đi Một lúc bồi bàn đến, có lẽ
 Hoàn là khách quen ở đây

- Uống rượu nhé? Để mừng sự chiến thắng của Lãng?

- Chiến thắng của tôi

Tôi ngơ ngác. Hình bóng của Sở Liêm và Lục Bình lại hiện ra
 óc, tôi cảm thấy câu nói của chàng như lời châm biếm chua
 cay

- Không phải sao Lãng vừa khỏi phải thi lên Đại Học đấy

Đúng rồi! Tôi cười nhẹ. Hoàn nói nhỏ với bồi bàn mấy câu,
 rồi quay sang tôi

- Ở đây họ bán cơm tây, Lãng ăn được không?

Tôi gật đầu, chàng đưa menu ra hỏi:

- Ăn gì?

Tôi lựa món beefsteak tiêu đen trong khi chàng chọn món cá

chiên sà lách. Khi bồi bàn bỏ đi, tôi hiếu kỳ với cách bài trí trong quán ăn nên cứ nhìn quanh. Hoàn hỏi:

- Thích không?

- Thích. Chắc anh thường đến đây lắm?

- Vâng.

Chàng cười, một lúc hạ giọng:

- Vì tôi là chủ quán ăn này

Tôi trở mắt, chàng hỏi:

- Ngạc nhiên lắm à?

Tôi vẫn chưa tin, Hoàn nhún vai

- Đúng như điều Lăng ban nãy nói, tôi không phải là rỗng hay phụng gì hết, tôi cũng chỉ là một thương gia tầm thường.

- Thật không ngờ.

Tôi lấp bắp:

- Thế mà tôi tưởng anh ở Âu Châu mới về chứ?

- Vâng.

Vân Hoàn đáp:

- Thật sự tôi vừa ở Âu Châu mới về, nhưng về là vì quán ăn này đây. Ở nước ngoài tôi cũng có mấy tiệm ăn. Một ở Rome và một ở San Francisco

- Hà?

Tôi trố mắt:

- Thế mà tôi không ngờ anh là chủ quán ăn.
- Điều đó đã đánh mất sự kính nể của Lãng với tôi, phải không?

Mắt chàng thật sắc, tôi không thể nói dối được nên thú nhận:

- Vâng, tôi cứ nghĩ anh là một nghệ sĩ hay một nhạc sĩ chứ?

Vân Hoàn cười

- Thế ông nghệ sĩ hay nhạc sĩ thì cao quý hơn một chủ quán ăn sao Lãng?
- Tôi..

Tôi ấp úng:

- Tôi cũng không biết.
- Lãng lầm rồi

Hoàn tựa người vào thành ghế, nhả khói:

- Bao giờ Lãng lớn hơn một chút, Lãng sẽ thấy rằng giá trị của một nghệ sĩ và một thương gia chẳng khác nhau đâu. Một họa sĩ lúc bán tranh thì cũng chỉ là một thương gia thôi. Con người cao quý hay không, không phải ở nghề nghiệp mà là ở trên phương diện tư tưởng và tình cảm.

Tôi ngỡ ngàng nhìn Hoàn, chàng vẫn ngấm tôi với nụ cười trên môi

- Rượu mang tới rồi kìa

Bồi bàn đẩy xe ăn lại, giống như những hình ảnh trong xi nê, một thùng đá lớn trong có vùi chai rượu đẹp. Hai chiếc ly cao căng để trước mặt chúng tôi Bồi kéo chai rượu ra Một tiếng nổ lớn với miệng chai sùi bọt, tôi ngạc nhiên.

- Cái gì thế? Champagne à?

- Vâng.

Chàng vẫn cười:

- Để mừng sự tự do của Lãng.

- Nhưng tôi chưa hề uống rượu bao giờ.

- Không sao đâu

Hoàn nói:

- Nó nhẹ lắm, như nước ngọt thôi, không say đâu

Chàng nâng ly lên:

- Xin mừng cho Lãng.

- Mừng cái gì chứ? Anh đừng quên tôi là con bé bất đắc chí nhé.

Tôi nói, chàng nhìn tôi thật lâu

- Người ta nếu chẳng bất đắc chí thì làm sao biết được đắc chí là gì? Ở trên đời này cái gì cũng là giả tạo, chỉ có niềm vui mới đích thật, vì vậy tôi mong rằng Lãng sẽ vui sướng luôn.

- Kể cả tiền bạc cũng là giả?

- Vâng, chỉ bao giờ tiền bạc mang lại được niềm vui thì nó

mới có giá trị.

- Thế tiền của anh có mang lại được điều đó không?
- Có lúc có.
- Chẳng hạn.
- Như bây giờ.

Lời của Hoàn làm tôi khó chịu, chàng vội nói

- Đừng hiểu lầm ý tôi Lãng ạ. Tôi chỉ muốn nói nhờ nó tôi tìm được chỗ yên tĩnh, nhấp tí rượu mà không bị ai quấy rầy thế thôi

Tôi không hiểu chàng nói gì. Nét nhăn vẫn hằn trên trán, chàng cười nói

- Đừng nghĩ gì một óc, bao giờ Lãng lớn lên Lãng sẽ hiểu, còn bây giờ ta uống rượu nhé?

Tôi nâng ly hóp một hóp nhỏ, rượu có vẻ chua khiến tôi nhăn mặt.

- Tôi thấy rượu không ngon tí nào cả.

Tôi nói, chàng đặt ly xuống, lấy thuốc ra mời

- Tại chưa quen đây thôi, bao giờ quen Lãng sẽ thấy thích ngay.
- Anh vừa uống rượu vừa hút thuốc à?
- Vâng.

Vân Hoàn chớp mắt:

- Tôi nhiều tật xấu lắm.

- Thế bà nhà chịu được sao

Vân Hoàn có vẻ xúc động:

- Ai nói chuyện vợ tôi với cô?

- Không ai cả.

- Thế tại sao cô biết tôi có vợ?

- Với một người đàn ông ba mươi tám tuổi như ông, có sự nghiệp, có tiền thì bao giờ chẳng là trung tâm điểm cho phụ nữ vây quanh, tôi không tin là ông chưa có vợ.

Vân Hoàn yên lặng nhìn tôi, chàng yên lặng thật lâu, khói thuốc tỏa mờ khuôn mặt. Tôi không biết phải nói gì nên cứ ngồi hóp rượu

Một lúc lâu, chàng mới dụi tắt thuốc và vui vẻ trở lại

- Trời ơi, champagne chớ đâu phải nước lạnh mà uống nhiều thế, coi chừng say à.

- Thế tại sao bạn này anh bảo không say

Tôi hỏi, chàng nhăn mặt.

- Tôi đâu ngờ Lãng lại uống thế này, thôi để tôi gọi bồi mang lại chai coca tốt hơn.

- Không cần, chỉ cần anh nói chuyện nhiều một chút tôi sẽ ít uống ngay

- Nói gì chứ?

Chàng có vẻ khó chịu

- Cô muốn khơi lại vết thương của tôi hay sao
- Đó là vết thương à?

Tôi ngỡ ngàng.

- Thế mà tôi không biết.

Vân Hoàn hóp một hóp rượu, hỏi

- Cô biết thuở xưa tôi học ngành gì không?
- Không biết.
- Tôi học kiến trúc ở trường đại học Thành Công.

Chàng chậm rãi kể.

- Sau khi ra trường tôi sang Mỹ, học về trang trí và bốn năm sau tôi đã nổi danh tại đây

Vân Hoàn ngưng lại, nhìn quanh.

- Tiệm ăn này là chính tôi trang trí, cô thấy thế nào

Hóp rượu trong miệng khiến tôi không trả lời được, Vân Hoàn cười xoay xoay chiếc ly trong tay

- Lúc ở Mỹ tôi chuyên môn trang trí cho những gian hàng, quán ăn, café tervạ Với nghề này tôi kiếm được số tiền lớn nhưng cũng chẳng nhiều lắm, rồi một hôm, đột nhiên tôi nảy ý mua cổ phiếu Tôi đã đánh bạo mua mười ngàn cổ phần của một công ty dầu hỏa, đang tìm mỏ dầu trong một sa mạc, số cổ phần đó gần như vô giá trị trong năm đầu Tôi thất vọng vì công ty trên không tìm ra được dầu lửa nên trở về với nghề

trang trí xưa và hầu như quên lãng chuyện cũ. Cho đến một hôm, đột nhiên hãng đầu báo tin đã tìm được đầu Cổ phần của tôi lên giá gấp mấy mươi lần, và tôi chợt thấy mình trở thành triệu phú.

Vân Hoàn ngưng lại một chút, hỏi:

- Lãng có nghe qua những chuyện như thế bao giờ chưa

Tôi lắc đầu

- Chưa

- Đó là những chuyện gần như truyền kỳ chỉ có ở Mỹ.

Vân Hoàn nhấp tí rượu

- Đúng như điều Lãng nói, người trẻ tuổi giàu có và độc thân dễ bị hôn nhân quyến rũ, chỉ ba tháng sau là tôi cưới vợ.

Tôi hóp một hóp rượu

- Thế bây giờ bà ấy ở đâu Mỹ hay Âu Châu

Vân Hoàn nhìn tôi

- Tôi cũng không biết.

- Sao vậy.

Tôi ngạc nhiên, chàng tiếp tục.

- Cô ta đẹp lắm. Đẹp đến độ bất cứ người đàn ông nào trông thấy cũng phải si mê. Người Mỹ.

- Vợ anh người Mỹ?

- Vâng, một người đẹp tây phương, kích thích đúng tiêu

chuẩn Hollywood! Có một bận tôi tưởng là mình đã đến thiên đàng. Hạnh phúc là một cái gì thần tiên, nhưng rồi chỉ mấy tháng sau, mộng tôi vỡ, tôi bắt đầu khám phá ra người vợ của tôi chỉ có một thân xác hấp dẫn, còn ngoài ra chẳng có gì cả. Nói chuyện với nàng, chẳng bao giờ cảm thông được. Cuộc hôn nhân trở thành địa ngục và hai năm sau, cho nàng một số tiền lớn, chúng tôi ly dị nhau

Người hầu bàn đã mang súp, beefsteak và cá của chàng ạ Tôi trái khản, cầm dao và nĩa lên nhìn chàng.

- Ăn đi! Không ăn tí nữa lạnh mất ngon.

Vân Hoàn bảo, tôi vừa cắt thịt vừa hỏi tiếp.

- Rồi sau đó?

- Sau đó à?

Chàng ngẫm nghĩ một chút nói

- Có một bận tôi gần như sa lầy, tất cả trở thành vô nghĩa hết với tôi Tôi có tiền, có sự nghiệp, nhưng không biết mình sống để làm gì và ...Tôi qua Âu Châu

Hoàn cắn một miếng cái, tiếp:

- Nãy giờ tôi quên cho Lãng biết là ngay từ lúc còn ở đại học, tôi đã mê guitar như chết. Sang đến Mỹ tôi nhảy vô ban hợp ca nhưng không vì thế mà bỏ guitar và sau đó thời gian ở Âu Châu, nỗi buồn khiến tôi khuây khỏa bằng cách đăng tên vô một băng nhạc ở phòng trà làm tay đàn guitar duy nhất. Lãng tin không chứ?

Tôi mở to mắt nhìn chàng, nói

- Tôi bắt đầu cảm thấy, bất cứ một huyền thoại nào cũng có thể có với anh hết.

Vân Hoàn cười và tiếp tục ăn, tôi tò mò.

- Thế anh đàn được bao lâu

- Suốt thời gian du lịch ở Âu Châu, đến đâu tôi cũng đàn cho hộp đêm hết, và chính nhờ thế mà tôi cảm thấy thích mở tiệm ăn ...

- Và anh bắt đầu kinh doanh nghề mới Tiền bạc kiếm được khá nhiều nên anh mới trở về nước đầu tư?

- Vâng. Hoàn nhìn tôi cười

- Sao ăn ít thế, không ngon à?

Tôi bối rối

- Dạ không phải, chỉ tại đây là lần đầu tiên tôi ăn món beefsteak ướp tiêu, tưởng món ăn Tây Phương nhạt nhẽo, đâu ngờ nó lại cay thế này

- Để gọi món khác cho Lãng nhé?

- Không cần.

Tôi hớp một hớp rượu

- Bây giờ tôi đã thấy choáng váng, chắc ăn chẳng được nữa đây Champagne này hơn nước ngọt nhiều, tôi bắt đầu thấy thích rồi đấy

- Lãng uống nhiều quá.

Vân Hoàn lo lắng.

- Lãng say rồi đấy

Tôi lắc đầu giữ chặt lấy ly

- Không có đâu, anh cứ kể tiếp chuyện của anh đi

- Phần sau Lãng biết hết rồi còn gì nữa đâu mà kể.

- Không, tôi không tin.

Tôi phản đối, thế là chàng tiếp tục kể, những chuyện vui buồn ở Âu Châu, gái Tây phương thế nào, những cuộc gặp gỡ kỳ lạ ...Tôi yên lặng nghe, yên lặng hớp rượu. Đầu tôi càng lúc càng nặng, mắt không còn tỏ nữa, tôi chỉ nhớ rằng lúc ấy tôi đã cười thật to, cười như dại, nhưng chẳng biết vì sao lại cười như vậy. Mãi đến khuya, Hoàn mới đưa tôi ra khỏi tiệm ăn, đẩy tôi lên xe. Tôi đặt dờ không biết gì cả, lái nhai đọc thơ đủ loại, lúc xe ngừng lại trước nhà tôi còn đọc cả bài “Con mộng xa” của tôi.

“Người ngồi mơ với mộng

Duyên kia ai ơ thờ

Buồn nghe từng giọt đọng

Ngõ ngang trong cơn mơ

... ..”

Tôi bị đẩy xuống xe, rồi kéo vào phòng khách, thế mà tôi vẫn cười, vẫn tiếp tục ngâm thơ. Sở Liêm chưa về, vẫn còn ngồi trên ghế. Mẹ trông thấy tôi bước vào đã hét.

- Trời ơi, Lãng! Mày lại làm trò gì thế?

Hình như tôi tỉnh được rượu phần nào Tôi nghe tiếng Vân Hoàn hối tiếc xin lỗi

- Thật tôi không ngờ cô ấy lại uống nhiều thế ...

- Uống rượu à?

Mẹ hét.

- Cậu Hoàn, cậu biết con gái tôi bao nhiêu tuổi không? Nó đâu phải như mấy cô gái bạn cậu được.

Tôi lắc lư đứng thẳng người Thấy Sở Liêm đứng đấy, khuôn mặt tái mét. Tôi nhìn chàng khiêu khích.

-Ồ anh Liêm, ông hoàng tư? Nhái, công chúa của hoàng tử đâu rồi

Tôi đảo mắt tìm, Lục Bình ngồi gần đấy với khuôn mặt bất mãn. Tôi sờ lên mặt mình, lẽ nhè.

-Ồ, tôi đâu có mọc thêm con mắt hay mũi gì đâu mà chị nhìn tôi lạ vậy chị Bình?

Tiếng chị Bình rú nhỏ.

- Trời ơi, nó điên rồi

Vâng, tôi điên rồi Làm người mấy khi gặp dịp để điên, đại gì mà không điên? Tôi lắc lư tiến về phía Sở Liêm, nói to:

- Anh Liêm, chắc anh không ngờ rằng, một đứa con nít như tôi đã sống được một buổi tối tuyệt vời như hôm nay, phải không? Tôi mới quen một anh chàng thật kỳ lạ, hẳn có thể biến ra hàng trăm hoàng tử khác nhau, anh tin không?

Đại khái tôi đã nói được như thế, rồi ngã phịch xuống ghế và

chẳng còn biết gì nữa

Ngủ một giấc đến trưa hôm sau tôi mới tỉnh dậy, mở mắt thấy mình nằm trong phòng riêng, cửa khép kín, ánh sáng nhạt nhòa, bên ngoài trời như đang đổ mưa. Những hạt mưa tí tách trên cửa kính tạo thành những âm thanh trầm buồn. Đầu tôi vẫn còn nặng trĩu chuyện hôm qua như những đám mây bồng bềnh, mãi đến lúc nhìn thấy chiếc guitar trên bàn, tôi mới nhận ra đó là sự thật. Từ chuyện đàn guitar đến quán ăn, champagne và con người kỳ lạ Quý Vân Hoàn!

Tôi xoay người qua một bên, ôm lấy mền, nằm nghe mưa rơi mà lòng trầm mội. Có lúc tôi tưởng chừng như trong mơ và tôi là kẻ mộng dụ. Tiếng mở cửa khiến tôi giật mình quay lại, mẹ bước vào, người bước tới giường, cúi xuống.

- Tỉnh rồi phải không Lăng?

- Dạ.

Tôi chợt thấy hối hận về những hành động của mình hôm qua. Mẹ ngồi xuống cạnh giường, lấy tay vuốt phẳng lại gối, đôi mắt hiền buồn nhìn tôi. Đôi mắt vị tha từ mẫu.

- Tử Lăng.

- Dạ.

- Con biết tối qua con đã làm gì không?

Tôi cúi mặt.

- Con đã uống rượu và đã say.

Mẹ nhìn tôi thở dài.

- Đó là những ích lợi mà con đã học được lúc đi hoang đó phải không? Lắng ạ, con nên nhớ con mới mười chín thôi

Tôi cố giải thích.

- Thừa mẹ, tất cả những gì xảy ra ngày hôm qua chỉ là chuyện ngoài ý muốn. Con tưởng rượu champagne uống không say, con cũng không biết khi say rồi mình sẽ không kèm nổi hành động mình như thế. Mẹ cứ yên tâm, từ rày về sau con sẽ không bao giờ để chuyện đó xảy ra lần thứ hai nữa

Mẹ chăm chú nhìn tôi

- Con nghĩ xem, con gái mà đi chơi đến khuya mới về, ngã tới ngã lui bên cạnh một người đàn ông, ca hát cười giỡn thì thế nào Sở Liêm nó sẽ nghĩ sao về con chứ?

Tôi cắn môi

- Mẹ cứ yên tâm, không việc gì đâu, người say rượu về khuya là con chứ đâu phải chị Bình đâu mà mẹ sợ. Sở Liêm buồn.

- Thế con không sợ người ta nghĩ là gia đình mình không nề nếp à?

Tôi khó chịu khi nghe mẹ nhắc tới Sở Liêm.

- Mẹ tưởng chuyện con làm hôm qua sẽ ảnh hưởng đến tình cảm của anh Liêm với chị Bình à? Không bao giờ có chuyện đó đâu. Nếu anh Liêm mà thật sự tệ như thế thì cũng không đáng để chị Bình thương. Mẹ đừng xem thường anh Liêm như vậy

- Thôi được rồi, mẹ không nói tới chuyện đó nữa

Mẹ nói, người có vẻ buồn. Kéo chăn đắp lên người tôi, rồi

định bỏ đi, tôi giữ lại

- Mẹ có điều gì muốn nói với con?

Mẹ yên lặng, người có vẻ suy nghĩ một chút, rồi nói:

- Tên Quý Vân Hoàn tai tiếng lắm, con cần lưu ý hẩn.

Tôi cười lớn.

-Ồ mẹ, mẹ nghĩ sao lại nói vậy, con chưa hề nghĩ gì đến hẩn bao giờ.

Mẹ vuốt nhẹ mũi

- Mẹ đâu có nghĩ là con với hẩn có gì đâu, chẳng qua mẹ muốn con phải đề phòng, đàn ông chẳng có tên nào tốt cả, nhất là với những người như Vân Hoàn. Tại con chưa biết tiểu sử của hẩn. Hẩn chính là tên triệu phú bạo phát, tiền bạc không biết xuất xứ từ đâu, hẩn cưới vợ ngoại quốc, rồi bỏ vợ. Từ Mỹ đến Âu Châu, đến đâu là có gái đến đó, ngay cả xứ Đài Loan này, hẩn mới về mà cũng đã vang danh ...

Tôi khó chịu ngồi dậy

- Thôi con không muốn nghe chuyện người lớn nữa, con thật tình không hiểu người lớn tí nào cả.

Mẹ trừng mắt.

- Con muốn nói gì?

- Không hiểu sao trước mặt Vân Hoàn, cha mẹ cứ tâng bốc ca ngợi người ta rồi sau lưng lại phê bình, con thấy kỳ quá!

- Hừ. Mẹ hét – Bây giờ mà lại muốn phê bình cả cha mẹ mà nỡ sao

- Đâu phải con phê bình, nhưng chuyện của Vân Hoàn, con nghĩ, dù ông ấy có bê bối đến đâu, dù cha mẹ phê bình thế nào thì ông ấy cũng có những tính tốt riêng của ông ấy. Ông ta dám nhìn thẳng vào sự thật! Con quý ông ta chỗ đó.

Mắt mẹ mở thật to

- Mà bảo rằng mà hiểu hán? Chỉ mới một hôm mà hiểu được người Hán đã nói gì với con chứ?

- Đừng, mẹ đừng hiểu lầm, sự thật con cũng không dám bảo rằng mình hiểu Hoàn, có điều con thấy sự phê bình của cha mẹ không chính xác.

Nhìn nét mặt khó chịu của mẹ, tôi sợ mẹ buồn nên nói

- Mẹ cứ yên tâm, Vân Hoàn với con chẳng qua chỉ là chú cháu, mẹ đừng lo khổ thân vô ích.

- Không phải, mẹ chỉ muốn con đề phòng.

- Con hiểu rồi ...Mẹ cho rằng chú ấy là một tên điểm chữ gì?

Mẹ giật nảy người

- Trời ơi, sao con lại dùng danh từ gì mà thô tục thế?

- Vì nó chính xác với điều mẹ nghĩ.

Tôi nói

- Nhưng mẹ nói thật con nghe xem, con có đẹp không?

Mẹ ngấm tôi một chút, lắc đầu nói

- Mẹ không hiểu con nghĩ gì? Với cha mẹ thì con cái bao giờ

chả đẹp?

- Nhưng so với chị Bình thì con thế nào

Mẹ nhúm mày

- Con với Lục Bình, mỗi người mỗi vẻ làm sao so sánh được.

Tôi cười:

- Đó mẹ lại dối nữa rồi, con biết so với chị Bình con kém xa, con không đẹp, vì vậy nếu Quý Vân Hoàn là tên điểm như mẹ nói thì người trước tiên hẳn để ý phải là chị Bình chứ không phải con. Và lại với người có đủ điều kiện như Vân Hoàn, hàng tá con gái đẹp vây quanh, thì con nghĩa lý gì với hẳn?

Mẹ có vẻ bị tôi thuyết phục.

- Nhưng con hứa với mẹ là từ rày sắp lên sẽ không đi khuya cũng như không uống rượu với hẳn nữa đi

- Vâng, con hứa

Mẹ cười

- Như thế mẹ mới an lòng.

Người vuốt lấy mặt tôi

- Sắp đến giờ cơm trưa rồi, ngồi dậy đi chứ?

Tôi nhảy xuống giường, thay chiếc áo ấm và quần dài Trời lạnh quá, mùa đông đến âm thầm bao giờ không hay, tôi loay hoay cử động chân tay để xua đi cái lạnh đang len vào người, nhưng gió vẫn thổi và mưa vẫn bay những hạt mưa tí tách trên khung cửa kính, những hạt sáo reo nhẹ như rự

Sau buổi cơm trưa, tôi lại trở về phòng, không phải thi đại học thì cũng khỏi phải bận tâm với sách vở. Nhưng khi nhìn đống sách, vụn vặt, hóa học, đại số ...tôi lại ngơ ngàng. Trong tủ sách, ngoài sách học ra tôi không còn một quyển sách nào đáng xem cả.

Không khí trong nhà lắng xuống. Cha và chị Bình đã đến sở, mẹ thì ngủ, cả nhà chỉ có tôi là thức. Ngồi vô vị nơi bàn học tôi lại vẫn vơ.

Không biết tôi ngồi thế được bao lâu, mãi đến lúc tiếng chuông cửa reo rồi tiếng xe gắn máy nổ dòn, tôi mới ngơ ngàng tỉnh lại. Bây giờ mới hơn hai giờ trưa, không lẽ chị Bình đã tan sở?

Có tiếng chân người chạy lên lầu, gõ cửa. Tôi bước ra, Sở Liêm với mái tóc bù ảm nước, đang ôm một gói giấy ướt nước đứng trước phòng.

- Ồ, anh dầm mưa đến à?

Tôi ngơ ngác; Sở Liêm có vẻ bức dọc.

- Nếu không dầm mưa chẳng lẽ tôi vừa dưới ao nước bò lên sao

Tôi vẫn không để ý đến vẻ khó chịu của chàng.

- Sao anh đến đây. Không đi làm à?

- Hôm nay xin phép nghỉ.

Liêm vừa nói vừa đập cửa bước vào:

- Tôi mang mấy thứ này đến cho Lăng nè.

Chàng mở gói giấy đồ một đồng sách lên giường tội Nhìn thấy sách, tôi đâm bực.

- Bộ anh muốn dạy tôi học nữa sao Cha mẹ đã cho phép tôi khỏi thi đại học rồi mà.

- Hừ!

Chàng quay lại nhìn tôi với cặp mắt tóe lửa

- Đến đây nhìn xem tôi mang cho Lãng những cuốn sách thế nào rồi hãy nói

Tôi bước tới nhìn, mới khám phá ra đó không phải là những quyển sách học, mà toàn là tiểu thuyết văn nghệ “Đỏ Đen”, “Khải Hoàn Môn”, “Tạp Ghi Sông Hồ”, “Nước Mắt Loài Nhạn Lạc”, “Trẻ Con”, những bài thơ của mười sáu danh gia đời Tống, “Bạch thương Từ phố” ...Tôi ngẩng đầu lên ngạc nhiên.

- Anh ...Tại sao anh mua nhiều thứ quá chi vậy

- Lãng không thích à?

Tôi vẫn còn ngạc nhiên

- Nhưng ...nhưng tại sao anh biết tôi thích?

- Nếu tôi không biết thì còn ai vào đây nữa chứ. Sở Liêm trả lời nhát gừng, không hiểu ai đã khiến chàng giận – Tôi tài khôn quá phải không? Dầm mưa đi mua sách chỉ cho ướt cả mình, nếu Lãng không thích thì tôi mang về!

- Không, không phải thế! Tôi vội đính chính. Nhìn chàng, đôi mắt đen nháy của chàng đang trừng lấy tôi Một giọt nước trên tóc đổ xuống. Chợt nhiên tôi thấy choáng váng, tim

muốn ngừng đập và tay chân run rẩy..Không lẽ ...Không lẽ ...Nhưng chàng là người yêu chị ta mà? Tôi liếm mép, cố bình thần.

- Anh Liêm, anh ...đang giận ai phải không?

Sở Liêm nhìn tôi với đôi mắt bén, hàm răng chàng như siết lại

- Lãng vô tình lắm, Lãng vô ơn phụ nghĩa, Lãng là đứa ngu ngốc!

Đột nhiên chàng lại nặng lời, toàn thân tôi run rẩy

- Sao ...

- Đúng vậy, Lãng ác lắm.

- Tại sao vậy

- Lãng không biết thật hay giả vờ không biết?

- Em không biết anh nói gì cả.

Tôi đáp, tay chân đột nhiên lạnh ngắt, chàng nhìn tôi thật lâu mới lên tiếng.

- Ngay từ khi mười lăm tuổi, tôi đã nghĩ rằng tôi sẽ đợi Lãng.

Tim tôi đập mạnh, đầu tôi choáng váng, tôi không tin những lời chàng vừa mới nói, tôi muốn ngã xỉu ngay. Lùi dần, lùi dần về phía bàn, tôi mở to mắt nhìn chàng, không dám nói một tiếng nào. Một thế kỷ lại trôi qua, đột nhiên chàng giữ giữ áo, nghẹn lời

- Thôi, Lãng cứ kể như những lời vừa nói không có đi, nếu biết trước thế này, tôi đã không ngu muội tơ tưởng ...

Rồi chàng quay lưng, bước nhanh về phía cửa, tôi không thể yên lặng được nữa, hét lớn.

Sở Liêm đứng lại, mắt chúng tôi như dính chặt vào nhau, giọt lệ nóng loang trên má làm mờ mắt. Tôi chỉ còn thấy bóng dáng cao gầy của chàng đứng bất động như khối cẩm thạch.

- Thế mà em cứ tưởng ...Em không đủ can đảm dành anh với chị Bình!

Tôi vừa nói, chàng đã xông đến ôm tôi vào lòng, cánh tay cứng rắn của chàng xiết chặt lấy tôi, tôi chợt thấy mình biến thành trẻ nít, run rẩy với những giọt lệ loen má, chàng cúi xuống với đôi mắt say và nụ hôn đầu đời trên môi tôi

Tôi gần như ngất đi, tan biến theo mây mù, trước mắt tôi khói đủ màu vẩy chặt, tôi giữ chặt lấy chàng như kẻ đắm thuyền giữ chặt lấy phao

Rồi chàng cũng buông tôi ra, nhưng bàn tay rắn chắc vẫn bá lên cổ. Tôi nhắm chặt mắt không dám mở ra vì sợ ảo mộng sẽ tan biến.

- Mở mắt ra nhìn anh này Lăng.

Chàng bảo, chiếc mù xoa đã xóa tan những giọt lệ trên má.

- Không, em không mở ra đâu, mở ra rồi anh biến mất thì sao Em biết em vẫn còn say đây mà, rượu ngày qua vẫn còn trong người em.

Chàng xiết mạnh tôi

- Đừng ngu, Lăng. Anh đang đứng trước mặt em đây, anh đang ôm em nè, mở mắt ra đi chứ.

Tôi từ từ mở mắt ra và trước mắt tôi không còn khuôn mặt tái ngắt vì giận nữa mà là một khuôn mặt đỏ hồng vì vui, chàng nhìn tôi say đắm. Một nụ hôn thứ hai khiến toàn thân tôi nóng bỏng. Một cảm giác vừa sung sướng vừa tủi hờn đột nhiên len vào người, tôi vùng vẫy đẩy chàng ra

- Buông em ra, buông em ra!

Chàng ngạc nhiên.

- Em làm sao thế, Tử Lăng?

Nước mắt tôi lại tràn ra mị

- Anh ác lắm, mấy năm nay em cứ tưởng người anh yêu là chị Bình ...

Chàng xiết chặt lấy tôi

- Tại em không để ý em mới nói oan anh thế. Em có thấy anh bày tỏ là anh yêu Bình đâu mà nói vậy

- Chớ tại sao anh cứ thích nói chuyện với chị ấy, còn khen chị Bình đẹp, lại đưa rước mỗi ngày.. Bao nhiêu đó còn chưa đủ chứng tỏ nữa sao

- Trời ơi!

Chàng hét.

- Tử Lăng, em chẳng công bình tí nào cả. Không lẽ chúng ta quen nhau từ nhỏ, mà chẳng ngó ngang tí nào đến Lục Bình được sao Nhưng anh đâu có yêu cô ấy, anh yêu em mà. Nhiều lần đến đây anh đã tỏ ý nhưng em đâu có thèm nhìn. Ngay cả chuyện đưa rước Lục Bình mỗi ngày, chẳng qua cũng để gặp em thôi

- Thế ...

Tôi hạ giọng.

- Thế sao bao lâu nay anh không nói cho em biết?

- Lặng.

Sở Liêm nài nỉ.

- Em thử nghĩ lại kỹ xem, có nhiều lần anh muốn nói lắm, nhưng vừa bắt được em là em lủi như cá, lúc nào em cũng đem câu chuyện sang bà chị em, bắt anh phải nói với Bình. Thế là anh phải câm ngay. Em còn nhớ, có lần anh đã hỏi em “Trong con mơ có bao giờ em trông thấy anh không?”, thì em lại nói “Có chứ, nhưng anh là con ẻnh ương ở giữa đám lục bình.” Ngay cả lúc cùng em khiêu vũ, em cũng cố đẩy anh qua cho Lục Bình. Em thấy không, chính em là kẻ tàn nhẫn chứ đâu phải anh, bây giờ còn đổ tội cho anh nữa. Em đừng quên anh là đàn ông nhé, anh cũng có tự ái chứ, bị em hành hạ nhiều lần làm sao anh dám mở miệng được?

Tôi nhìn chàng, bây giờ mới hiểu

- Em đâu biết, vả lại chị Bình đẹp hơn em nhiều thì em nghĩ là anh thích chị ấy hơn ...

- Không phải vậy đâu

Liêm nói:

- Em chẳng xấu tí nào cả, em hồn nhiên, dễ thương, tình nghịch nhưng có tư tưởng ...Vì vậy nếu em biết anh yêu em thế nào chắc em không nỡ hành hạ anh đâu

Tôi hờn.

- Anh tưởng anh không hề hành hạ em à? Nhiều lúc em giận anh chết đi được ...

Sở Liêm đặt môi lên môi tội

- Thế bây giờ còn giận anh không?

- Còn.

Chàng hôn thêm một nụ.

- Còn bây giờ?

Tôi bá lấy mái tóc ướt của chàng xuống thở dài

- Em không còn giận ai nữa hết, vì em hạnh phúc quá rồi, nhưng còn chị Bình? ...

- Đừng nhắc đến tên ấy nữa ...

- Nhưng..

Tôi bối rối

- Chị ấy yêu anh và cũng tưởng anh yêu lại ...

Sở Liêm mở to mắt.

- Đừng nói xàm, chẳng bao giờ có sự ngộ nhận như vậy được.

- Nhưng nếu có thì sao

Sở Liêm bối rối

- Chúng ta phải làm sáng tỏ chuyện này. Ngày mai anh sẽ công bố cho mọi người biết chuyện tình cảm của chúng mình.

- Không được!

Tôi tái mặt.

- Đừng anh Liêm, để em gặp riêng chị Bình dò ý xem. Để chị ấy khỗ tội nghiệp.

Sở Liêm có vẻ buồn.

- Phải, để cô ấy buồn cũng tội

Tôi nắm lấy tay chàng.

- Vậy thì chúng ta phải giữ bí mật nhé, đừng cho ai biết, cho đến bao giờ chị ấy có chồng ...

- Trời ơi..!

Sở Liêm kêu lên.

- Gì mà lâu thế?

- Không lâu đâu

Tôi giữ vững lập trường.

- Anh đi gặp Đào Kiếm Ba đi, anh ấy yêu chị Bình lắm, chúng mình sẽ kết hợp hai người đó trước để chị ấy không buồn em mới yên tâm.

Sở Liêm vuốt mái tóc ngắn của tôi

- Em hiền lắm. Thế mà anh đã chê? em buồn bấy lâu nay, đừng giận anh nhé, vì anh cũng đâu có vui gì?

- Em không buồn nữa đâu

Tôi cười nói:

- Nhưng sao hôm nay anh mới nói rõ chuyện anh yêu em?

Cánh tay Sở Liêm xiết chặt.

- Vì cái thằng Quý Vân Hoàn chó chết!

- Sao vậy?

Tôi ngạc nhiên.

- Hắn mua guitar tặng em, lại đưa em vô tiệm ăn uống champagne. Nếu anh không tỏ rõ hôm nay rủ hắn cuôm mắt em thì sao?

- Ối giời ơi!

Tôi kêu lên.

- Vậy thì xin thượng đế hãy gia ân phù hộ cho Vân Hoàn.

- Em nói gì thế?

- Em nói phải cảm ơn Vân Hoàn, vì nếu không có hắn biết bao giờ anh mới chịu mở miệng?

Chàng xiết chặt tôi vào lòng, bên ngoài mưa vẫn rơi, vẫn tí tách trên khung kính. Tôi không biết trái tim nhân loại có thể chứa được bao nhiêu hạnh phúc, nhưng trong phút giây đó tôi có cảm giác như mình đang ôm trọn trong lòng một thế giới đẹp đủ màu.

CHƯƠNG: 4

Chị có tin rằng con người có thể thay đổi hoàn toàn trong một ngày không? Đồi sống từ tâm tối một hôm đã trở thành sáng lạn. Tiếng cười và hy vọng tràn ngập tim yêu Tóm lại bây giờ tôi đã trở thành một người vui tươi, sung sướng, mang tiếng cười rải đầy căn nhà trầm lặng. Tiếng cười như đánh thức tất cả mọi người, mùa đông bị đẩy ra cửa từ lâu, và ngoại trừ Sở Liêm chẳng còn ai biết được tại sao lại thay đổi nhanh thế.

Có một lần cha nhìn tôi cười bảo:

- Nếu biết chuyện không thi đại học có thể làm con vui thế này, thì lần trước cha đã khuyên con đừng thi

Thi đại học à? Chuyện đó nhắc lại như một quá khứ xa vời

Vân Hoàn bắt đầu dạy tôi đàn. Nhưng khi ôm đàn trong tay, tim tôi lại bay bổng đâu đâu Anh chàng phải bực mình.

- Tử Lăng, Lăng có còn giữ ý định học đàn nữa không?

- Có chứ.

Tôi nhìn Hoàn cười nói:

- Tôi thề là lúc nào cũng muốn học.

Vân Hoàn nghĩ ngợi một chút, hỏi:

- Thế Lăng cho biết, lúc gần đây chuyện gì đã xảy ra

Tôi nóng mặt.

- Đâu có.

- Không có à?

Vân Hoàn có vẻ buồn.

- Lăng giấu ai chớ giấu tôi không được đâu. Nhìn mắt Lăng đột nhiên sáng, môi tự nhiên hồng, thích cười, thích nói lú lo; là tôi biết Lăng không còn là đứa con gái bất đắc chí rồi.

- Vâng, tôi không còn bất đắc chí nữa.

- Vậy thì Lăng đã trở thành đắc chí rồi à?

Tôi cười lớn ôm lấy guitar, giục:

- Thôi dạy tôi đàn đi, đừng nói nhây mãi.

- Hỏi thế là hỏi nhây à?

Vân Hoàn nhìn thẳng vào mắt tôi:

- Có thể cho tôi biết chuyện bí mật đó được không?

Tôi đỏ mặt cúi xuống, kéo nhẹ từng sợi dây đàn không đáp. Chàng tựa người vào ghế lấy thuốc ra đốt; dưới những ngum khói tỏa khuôn mặt Vân Hoàn trở nên nhạt nhòa, nhưng đôi mắt vẫn sáng, vẫn đủ nhìn sâu vào tận cùng trái tim tôi. Tôi lặng lẽ nhìn chàng, lặng lẽ đàn.

- Lăng có còn nhớ bài thơ “Con mộng xa” của Lăng không?

- Nhớ chớ.

Tôi đáp nhanh và đỏ mặt khi nhớ tới chuyện say rượu hôm này

- Tôi đã phổ thành nhạc rồi

- Thế à?

Tôi ngạc nhiên.

- Đâu đàn cho tôi nghe xem.

Vân Hoàn dụi tắt thuốc.

- Đưa đàn cho tôi

Chàng bảo

Sau khi dạo nhẹ những đoản khúc để thử lại giây đàn, Vân Hoàn bắt đầu Một bản nhạc có âm điệu trầm và hơi hướng dân ca Tây Phương dễ thương. Sau khi đàn qua một lần, chàng bắt đầu hát.

“Người ngồi mơ với mộng

Duyên kia ai ơ hò

Buồn nghe từng giọt động

Ngõ ngang trong giấc mơ.

Thiên thu sương sầu rơi

Nghe lang thang tơ trời

Ơ nò như cơn mộng

Mấy mùa thương người ọ

Đêm qua nghe gió thổi

Đêm nay hoa rụng rơi

Mùa xuân nào có đợi

Ai nghe chẳng đôi lời..

Vân Hoàn vừa hát vừa nhìn tôi Những ngón tay điêu luyện của chàng quyện thành một bản nhạc đẹp, những giòng nước róc rách bên đá, những giọt mưa rơi trên hiên, một nỗi buồn thoáng qua xa dần. Lần đầu tiên tôi khám phá thấy, ngoài tiếng đàn điêu luyện, Hoàn còn có cả giọng ca thật trữ tình. Tôi chống tay lên cằm, ngồi nghe mê mẩn. Mãi đến lúc Hoàn buông đàn:

- Sao Lãng thấy thế nào

Tôi mới bàng hoàng chột tỉnh.

- Tôi không ngờ anh nhớ được nguyên bài thơ.

Vân Hoàn đốt thêm điếu thuốc.

- Trí nhớ con người kỳ cục lắm, không nói được. Tôi đoán có lẽ Lãng đã tìm được người “Nghe chẳng đôi lời” rồi phải không?

Tôi giật mình.

- Làm sao anh biết được?

Vân Hoàn nhả khói

- Như vậy là Lãng đã thú nhận rồi phải không? Hẳn là ai Sở Liêm à?

Tôi cẩn nhẹ môi

- Anh thật là kỳ cục, cái gì cũng biết cả.

Vân Hoàn yên lặng tiếp tục nhả khói, những vòng khói tròn bay cao tan biến. Hình như chàng đang nghĩ ngợi gì. Một lúc thật lâu, chàng mới lên tiếng.

- Đã công khai chưa hay vẫn còn trong vòng bí mật?

Tôi nhìn Hoàn.

- Còn bí mật, anh đừng tiết lộ cho ai biết nhé.

- Tại sao phải giữ bí mật?

- Cái gì anh cũng biết hết mà còn phải hỏi

Chàng chớp mắt.

- Có phải vì Lục Bình không?

Tôi thờ dãi nhìn khói thuốc tỏa dài Đóm lửa đỏ nhưng khói lại xanh.

- Tử Lăng. Tử Lăng có biết rằng Lăng đang đùa với ái tình không?

Tôi bối rối

- Anh ...Anh cũng thấy chị Bình yêu anh Liêm nữa sao

Hoàn nhìn tôi rồi quay lại điều thuốc.

- Chuyện hai chị em ruột cùng yêu một người trên đời này không phải không có, nói chi là mấy người biết nhau từ lúc nhỏ.

Tôi bút rút.

- Tôi sợ nhất là chuyện đó xảy ra thật. Tại sao chị Bình chẳng yêu anh Đào Kiếm Bả Anh Ba cũng tài cũng giỏi có thua gì anh Liêm đâu

- Thế tại sao Lãng không yêu người khác đi

Hoàn hỏi, chàng dụi tắt điếu thuốc.

- Thôi hôn nay Lãng không muốn học thì để hôm khác vậy

Chàng đứng lên.

- Dù sao thì tôi cũng mừng cho Lãng và mong Lãng sẽ gặp nhiều hạnh phúc.

Nhưng tôi vẫn lo lắng.

- Anh giữ dùm bí mật nhé!

- Được rồi, tôi cũng không phải mấy ông xướng ngôn viên của đài phát thanh đâu mà Lãng sợ.

Vân Hoàn cười nói, chàng bước ra cửa vẫn còn quay lại thêm một câu:

- Dù sao thì Sở Liêm cũng có diễm phúc lắm đấy Lãng ạ.

Tôi không biết điều Hoàn nói có đúng không, có điều, những lúc chúng tôi gần nhau là niềm vui tràn ngập. Những lần hẹn hò đó, vì chị Bình, chúng tôi không bao giờ gặp nhau ở nhà. Mùa đông lạnh giá vẫn là những ngọn đồi xa thành phố, Liêm chở tôi trên xe gắn máy lướt nhanh trên đường vắng ngoại ô. Những cuộc chơi cút bắt, đi trốn đi tìm, những buổi picnic đầy tiếng cười đùa hạnh phúc. Việc lén lút đó nhiều

lúc khiến Liêm bực mình, chàng nói:

- Lãng, tại sao ta không công khai cho mọi người biết là anh yêu em? Anh muốn nói lớn cho cả thế giới biết điều đó.

Tôi cười khi đang đứng giữa đồi cao

- Thì bây giờ anh cứ hét to đi!

Chàng đứng giữa núi hoang, đưa tay làm loa, hét to như tên điên.

- Anh yêu em! Anh yêu Lãng! Anh yêu Lãng!

Tôi cảm động chạy đến ôm chàng.

- Anh làm giống người điên quá!

- Được vì em mà điên anh sẵn sàng!

Liêm nói, chàng hôn tôi như mưa bắc.

Tình yêu đẹp như thế đấy, vừa nồng nàn, vừa cuồng điên. Tôi cứ nghĩ như thế.

Trong những đêm đông, chúng tôi thường tựa nhau đi hết những con phố Đài Bắc có mưa mù. Áo tôi cùng che, tay trong tay, những ngọn đèn sáng chói đủ màu trong đêm tối, những con đường ngẹt cả xe Chúng tôi hối tiếc những thời gian bị bỏ quên, nhắc lại dĩ vãng nhỏ bé vàng son và tôi cứ hỏi mãi chàng.

- Anh yêu em từ bao giờ, nói cho em nghe đi

Chàng sẽ cười ngại ngùng:

- Lâu, lâu lắm rồi

- Lâu là bao lâu chứ?

- Khi em hãy còn bé, còn hai chiếc bánh thả sau vai, còn cùng anh bắn bị..Và cả lúc em phụng phịu nói “Nếu anh không chơi với em, em sẽ khóc cho xem”. Em khó chịu như thế đó, lì lợm, ưa vùi vãnh một cách bực mình, nhưng không hiểu sao anh vẫn yêu em và ngay từ lúc mới lớn anh cũng đã nghĩ rằng đời anh rồi không thể vắng em được.

- Nhưng chị Bình đẹp hơn em phải không anh?

Tôi hỏi Chàng nhú mày nhìn con đường đầm nước.

- Lục Bình à? Có lẽ, Lúc Bình đẹp lại ngoan, nhưng cái đẹp toàn bích quá thường khiến cho người mến nhưng khó thân được. Em còn nhớ lúc mình còn nhỏ không? Mỗi lần đùa chung là lúc nào anh cũng sợ làm rách áo Bình trong khi anh không sợ cùng em vật lộn trong đất. Bình giống như bức tượng pha lê quý giá chỉ để ngắm hơn là ôm ấp.

- Nhưng anh vẫn thấy chị ấy đẹp?

Một chút hờn ghen lướt qua tim tôi, nhưng chàng vẫn thật thà.

- Đúng, anh công nhận điều đó.

Tôi khó chịu

- Anh khen chị ấy đẹp, biết đâu từ trong tiềm thức người anh yêu là chị ấy chứ đâu phải em, chẳng qua vì chị Bình quá toàn bích, anh sợ tán không nổi nên quay sang con nhỏ xấu xí này.

- Đừng nói điên! Em sao vô lý quá!

Sở Liêm châu mày, chàng xiết tôi đau muốn ngất.

- Ai biểu anh khen chị Bình đẹp làm chi
- Thế anh bảo nụ cười của Monalisa đẹp, rồi anh cũng yêu Monalisa luôn sao
- Nhưng Monalisa ở trong bức họa, còn chị Bình là người bằng xương bằng thịt.
- Anh thấy cả hai cũng giống nhau thôi
- Em không tin.

Sở Liêm nhìn thẳng vào mắt tôi

- Nếu anh yêu Bình, thì tại sao anh còn yêu em làm gì?

Tôi trề môi:

- Chuyện đó làm sao em biết được? Nếu anh không yêu chị Bình, tại sao ai cũng nghĩ là anh đang săn đuổi chị ấy, chính ba mẹ em và cả chị bình cũng ngờ như vậy

Liêm đứng yên thật lâu, tôi không dám nhìn vào mắt chàng.

- Thôi đi!

Liêm cộc cằn nắm lấy tay tôi lôi đi Tôi vùng vẫy

- Đi đâu chứ?

- Đến tìm ba mẹ và chị Bình em rồi sau đó về cha mẹ anh, nói cho ra lẽ, chứ không thể để tình trạng mập mờ này kéo dài nữa

Tôi giật tay lại

- Không, em không đi đâu hết, làm thế chị Bình buồn.

- Nhưng sớm muộn gì cũng phải nói rõ sự thật.
- Em không đi
- Tử Lãng.

Liêm khó chịu nói:

- Đây không phải là chuyện anh yêu hay không yêu Bình nữa, mà là niềm tin của em. Em không tin chuyện anh yêu em là sự thật cứ cãi bướng là anh yêu chị em. Còn cách nào để anh chứng minh sự thật đó bây giờ? Em muốn chúng mình yêu nhau, mà cứ giấu không để ai biết rồi tối ngày cứ ghen với hờn, em thấy chuyện em làm vô lý không chứ?

Tôi cứng họng, nhưng vẫn không chịu thua một cách dễ dàng, nên vẫn vờ hờn dỗi Thái độ tôi khiến chàng nổi nóng, hét to

- Tôi xin thề tôi chỉ yêu có Lãng thôi chứ chẳng yêu Lục Bình nào cả.

Tôi hoảng hốt.

- Trời ơi, anh điên à, giữa đường rộng anh hét như thế không sợ người ta nhìn sao

- Thế em vẫn còn chưa tin, anh phải đi khắp thế giới hét to như thế mới được.

Tôi xoa tay.

- Thôi được rồi, em tin, em tin.
- Thật không?

Chàng làm tới, tôi phải trừng mắt.

- Anh điên rồi à?

- Người hiểu anh sẽ không cho là anh điên, họ sẽ thông cảm anh.

- Anh nói thế là thế nào

- Em thử nghĩ coi, mình yêu người ta mà không được yêu một cách quang minh chính đại, phải lén lén lút lút, thế mà không được cảm thông, còn ghen tới ghen lui nữa có khổ không?

Mắt tôi chợt ướt.

- Ồ, anh Liêm, anh không hiểu cho em, em dễ hờn dễ giận, buồn khổ chỉ vì ...vì em yêu anh quá!

Liêm ôm chặt tôi vào lòng, chàng nói nhỏ:

- Trong đời, chưa bao giờ anh xúc động như bây giờ. Vậy thì em Lăng, chúng ta từ đây trở đi đừng bao giờ để hai chữ Lục Bình làm cái vạ nữa nhé!

Tôi gật đầu sung sướng, chúng tôi kề vai nhau tiếp tục bách bộ trong mưa mù, mặc cho gió, cho những hạt nước lạnh giá đập vào mặt, nhưng lòng chúng tôi không lạnh, chân chúng tôi chẳng mỏi

Rồi mùa xuân đến, Đào Kiếm Ba gần như ngày nào cũng đến nhà chúng tôi Lúc thì hoa hồng, thơ hoặc có khi anh chàng còn đàn cho chị Bình nghe nữa Ba trút hết bao nhiêu tài ba để chinh phục chị Bình. Kết quả thế nào chúng tôi không biết. Vì chị Bình lúc nào cũng nhỏ nhẹ hòa nhã với tất cả mọi người Ngay cả với Liêm cũng thế, không biết hữu tình hay vô ý,

thỉnh thoảng đến ngồi cạnh chàng thật lâu, giờ tan sở gọi điện thoại nhờ Liêm đưa về ...Nhiều lúc băn khoăn, tôi không hiểu Bình chọn ai Ngay chính mẹ cũng không biết ai sẽ làm rể nhà mình. Có lần tôi tình cờ nghe mẹ nói với cha:

- Em thấy Sở Liêm và Đào Kiếm Ba đều có vẻ yêu con Bình cả. Về con Bình, lúc đầu em tưởng nó yêu Liêm, nhưng bây giờ em thấy khác, hình như thằng Ba cũng được nó để ý. Tính con Bình thật khó dò quá, em không hiểu rồi đứa nào sẽ được nó chọn.

Có tiếng cha nói:

- Bọn trẻ bây giờ nó có nhận xét riêng của chúng, em đừng bận tâm nhiều phí công. Gia đình họ Đào với họ Sở đều không phải nơi xa lạ, con cái họ cũng khá, Lục Bình nó muốn chọn ai, anh cũng không phản đối hết.

Mẹ yên lặng một chút nói:

- Em cũng biết cả hai đứa cùng tốt, nhưng em thích thằng Liêm hơn. Thằng Ba có vẻ thô lỗ một chút, sợ không xứng với con Bình!

- Em đừng có ý niệm coi cao con mình quá như vậy. Tụi nó còn trẻ, hãy để tình cảm chúng tự nhiên phát triển.

- Còn trẻ à?

Mẹ chau mày

- Qua mùa xuân này là con Bình đã hai mươi ba, cũng lớn quá rồi! Thằng Liêm không biết nó tính sao mà mãi bây giờ không nghĩ ý, ra trường mấy năm rồi lại không xuất ngoại, không phải là chờ con Bình thì chờ ai Nếu bây giờ hai đứa đính rồi

cùng xuất ngoại thì hay biết bao

Nghe mẹ nói tôi càng lo lắng. Việc không xuất ngoại của anh Liêm là để chờ chị Bình chăng?

Có tiếng hỏi của cha:

- Biết đâu thằng Liêm chẳng có ý xuất ngoại
- Sao lại không được?

Mẹ lớn tiếng:

- Ít ra nó phải nghĩ đến tương lai nó chứ. Con Bình của chúng ta phải có chồng tiến sĩ trở lên mới hợp.
- Bà đừng tưởng tiến sĩ là ngon, có ngày rồi ở ngoại quốc chờ về cả xe đẩy. Và lại tình hình kinh tế của nước Mỹ bây giờ đâu có khá, đưa con qua bên đó khổ thân. Mạnh bằng tiến sĩ trị giá mấy xủ Bà chẳng nghĩ xa tí nào cả.

Mẹ tôi vẫn bướng.

- Dù thế nào đi nữa con Bình cũng phải xuất ngoại du học, nếu thằng Liêm chẳng biết tiến thân, thì rút lui trước đi

Cha hỏi:

- Tại sao em biết con Bình thích du học chứ?
- Có gì lạ đâu, con Bình học giỏi như thế thì nhất định phải xuất ngoại, ông đừng đánh giá thấp nó, biết đâu có ngày nó chẳng được giải Nobel?
- Thế à?

Cha yên lặng một chút.

- Có điều đàn bà không thể vừa tạo sự nghiệp vừa chăm sóc gia đình được, không biết con Bình sẽ chọn cái nào trong hai thứ.

- Nó sẽ có đủ cả hai

Mẹ cả quyết.

- Thế nào đi nữa tôi cũng phải gặp thằng Liêm, hỏi cho ra lẽ ý nó.

Cha tôi thấp giọng.

- Tốt nhất là bà đừng hỏi Thằng Liêm chứ chẳng phải đưa nào khác. Nó hiểu biết và chọn lựa, bà chen vào coi chừng hư cả việc đấy

- Nhưng em không thể để con Bình mất cả thời giờ. Hôm trước chị Tâm Di cũng có bàn với em, muốn chúng lấy nhau và đám hỏi sẽ cử hành trong mùa xuân này để mùa hạ cả hai xuất ngoại. Em muốn chuyện phải giải quyết nhanh, bằng không thằng Ba nó chen vào thì hư việc.

Tâm Di là tên của bác gái đằng gia đình họ Sở. Nghe mẹ nói tôi càng buồn. Thế này thì mẹ chàng cũng đã có ý kết hợp chàng với chị Bình. Buồn bả trở về phòng riêng, tôi tựa người vào ghế, lắng nghe tiếng mưa tí tách trên khung cửa. Cảnh mai ngoài sân đã trở lộc, những đám hoa Đỗ Quyên đỏ rộ trên cành. Không ngờ mùa xuân lại đến nhanh thế. Nhà chàng mong làm lễ hỏi cho chàng trong mùa xuân. Nhưng bây giờ mùa xuân đã tới rồi!

“Chuyện không thể để kéo dài được.” Mẹ nói Đúng vậy, tôi bước tới bên giường, lấy đàn khay nhẹ bản “Con mộng xa”. Không hiểu bà chị xinh đẹp của tôi có những con mộng giống

tôi không? Người đàn ông lý tưởng của chị là ai Có phải là người tôi hằng yêu mến?

Buổi tối, thay áo ngủ xong tôi bò qua phòng chị Bình. Chị vẫn còn thức, đang ngồi đọc sách, tôi bước tới Một rừng chữ anh dày đặc.

- Sách gì đấy chị?

Lục Bình nghe tiếng ngẩng đầu nhìn lên, cười

- Chị đang chuẩn bị cho kỳ thi Toefl.

- The Toefl?

Tôi ngơ ngàng ngồi xuống.

- Thế chị tính mùa hè này xuất ngoại thật à?

- Ờ.

Chị Bình chớp nhanh mắt:

- Chị cho em hay một tin bí mật, nhưng nhớ đừng bật mí cho ai biết cả nhé?

Tim tôi đập nhanh. Có liên hệ đến Sở Liêm chăng?

- Vâng, em sẽ giữ kín không cho ai biết hết.

Tôi đáp. Gương mặt chị đầy vẻ rạng rỡ.

- Chị sắp được học bổng của trường MIT, Huê Kỳ.

Tôi thở phào nhẹ nhõm.

- Thế hả, vậy thì em mừng cho chị.

- Đừng mừng sớm.

Chị Bình đỏ mặt:

- Chưa có gì chắc chắn lắm.

- Thế tại sao chị biết?

- Giáo sư trưởng ban đề cử chị và hôm nay chị có ghé trường, ông ấy cho biết có nhận được thư bên Mỹ, trên nguyên tắc họ đã đồng ý.

Chị Bình càng nói càng hăng:

- Em biết không, viện M.IT là một trong những viện kỹ thuật lòng danh nhất nước Mỹ, mấy năm nay chưa có một sinh viên nào ở? Đài Loan được học bổng ở đó cả.

Tôi nhảy lên.

- Thế thì phải cho ba mẹ biết ngay để người vui chứ?

- Đừng Lãng!

Chị Bình giữ tôi lại:

- Thấy chưa, mới bảo cô giữ kín dùm, cô đã hét lên om sòm như thế thì còn gì bí mật. Đó chỉ mới là tin nghe được thôi chưa có gì chính xác, làm rùm lên rồi rủi không được có phải xấu hổ không?

Tôi nhìn chị.

- Nhưng chín phần mười kết quả đã nằm trong tay chị rồi

Chị Bình cười nhẹ gật đầu Tôi ngã dài trên giường chị.

- Vậy là sướng rồi, chị sẽ ra nước ngoài..

Chị cũng nằm xuống cạnh, quay lại ôm lấy tôi, giọng an ủi

- Đừng buồn Lăng ạ, chị đi ít lâu thế nào cũng tìm cách mang em theo

Tôi xúc động nhìn bà chị dễ mến.

- Nhưng em không thích xa nhà.

Chị Bình nhìn tôi thương hại

- Thật chị chịu, không hiểu được em. Ở thời này, ai cũng thích xuất ngoại, chỉ có em thôi, em không đi rồi làm sao biết được thế giới bao lớn chứ?

Tôi mỉm cười

- Thế giới đối với em bây to là đủ rồi, em không đòi hỏi hơn.

Chị Bình lắc đầu

- Em lúc nào cũng không thực tế, hãy nhớ là em đã lớn rồi không thể sống mãi trong thế giới thần tiên của tuổi thơ đâu nhé.

Tôi cười

- Sợ rằng người sống trong mộng tưởng không phải là em mà là chị đấy, chị đang sống trong “thế giới trẻ con thời nay”.

Chị Bình chau mày

- Chị chịu không hiểu em muốn nói gì cả.

Chị không biết nhưng anh Liêm biết. Tôi nói thầm. Nghĩ đến

Liêm, tôi lại bàng hoàng, câu chuyện buổi chiều giữa cha và mẹ, mục đích của tôi tối nay..

Tôi nằm ngửa ra nhìn lên trần nhà.

- Chị Bình!

- Hử?

- Hồi chiều em có nghe cha mẹ nói tới chị.

- Ờ.

- Cha mẹ không hiểu giữa Đào Kiếm Ba và anh Liêm chị yêu người nào

Tôi nói, chị Bình ngồi dậy tựa vào thành giường yên lặng.

- Chị có thể cho em biết chị yêu ai không?

Tôi run giọng hỏi

Chị mỉm cười nhìn tôi

- Điều đó có liên hệ gì đến em đâu

- Vâng, nhưng em muốn biết.

Chị Bình nghi ngờ.

- Hay là mẹ muốn em hỏi dò chị?

- Không bao giờ có chuyện đó.

Tôi lắc đầu nói:

- Chẳng qua em thấy cả hai anh ấy đồng cân đồng lượng, nên tò mò muốn hỏi xem chị chọn người nào thôi

Chị Bình lại yên lặng, nhưng nụ cười trên môi chưa mất, nụ cười của kẻ đang yêu. Đầu tôi căng thẳng, tim đập mạnh.

- Nếu em là chị, em sẽ chọn ai

Chị Bình hỏi, tôi lúng túng chẳng biết trả lời thế nào. Gương mặt tôi lúc đó có vẻ ngu và xấu ghê lắm. Chị Bình nhìn tôi, bàn tay chị vuốt nhẹ mái tóc ngắn biếng chải của tôi.

- Hỏi là hỏi vậy, chứ em còn nhỏ quá, chị chắc em chẳng hiểu tình yêu là gì đâu.

Thế à? Tôi mở to mắt. Chị Bình vẫn nhìn tôi với đôi mắt sáng, mái tóc dài của chị che đi phần nào đôi má đỏ hồng.

- Nhưng em muốn biết thật không?

- Thật.

- Thế thì chị cho em biết.

Chị Bình e thẹn nói:

- Nhưng chỉ có hai chị em mình biết thôi nhé, đừng nói ra kỳ lắm.

Tôi yên lặng gật đầu.

- Dĩ nhiên phải là anh Sở Liêm rồi.

Chị Bình nói, mắt chị có vẻ xa xôi:

- Ngay từ lúc còn bé, chị đã thấy yêu anh Liêm. Trong thời gian chị ở đại học, mẹ muốn chị đừng có bạn trai, không phải là chị có thể máy móc như vậy, chẳng qua lúc đó tim chị đã có hình dáng Sở Liêm rồi..

Lời chị Bình như mũi dao, từ từ đâm thấu qua tim tôi, đầu óc choáng váng, nhưng tôi cố kềm hãm lại. Đôi mắt chị Bình ngập đầy nét say đắm và nụ cười..Nụ cười đẹp gấp trăm lần của Mona Lisa. Thật lâu, tôi mới lấy lại được bình thản.

- Thế ...Thế anh Liêm có yêu chị không? Anh ấy có tỏ bày tình yêu với chị bao giờ chưa

Chị Bình yên lặng suy nghĩ.

- Tình yêu chân chính đâu cần phải tỏ bày. Chị hiểu anh ấy cũng như chị tin là anh Liêm cũng hiểu chị, bao nhiêu đó đủ rồi

Trời ơi, có chuyện gì kỳ cục vậy Tôi cắn môi

- Thế còn anh Đào Kiếm Ba. Nếu chị yêu anh Liêm tại sao không có thái độ dứt khoát với anh Ba đi

Chị Bình cười:

- Em còn nhỏ quá không hiểu gì hết. Tình yêu cũng giống như nấu ăn, ngoài món ăn chính ra còn phải có gia vị. Đào Kiếm Ba đối với tình yêu của chị và anh Liêm giống như tiêu ớt trong thức ăn vậy, làm gia tăng sự nồng nàn cho tình ái

Tôi ngơ ngàng.

- Em không hiểu chị nói gì cả.

- Trong bất cứ mối tình nào dù có say đắm đến đâu, cũng cần phải có một cái gì làm kích thích tố. Đào Kiếm Ba theo đuổi chị, điều đó có thể khiến anh Liêm phải ghen tức, phải cố gắng yêu chị nhiều hơn. Em không để ý lúc gần đây khi anh Ba thường xuyên lui tới thì gần như ngày nào anh Liêm cũng có mặt ở nhà ta sao

Thì ra! Tôi cần môi, mồ hôi xuất ra ướt cả áo

- Nhưng mà chị sắp xuất ngoại rồi, trong khi anh Liêm đến giờ vẫn chưa có ý xuất ngoại gì cả.

- Tại em không biết đẩy thôi

- Cái gì?

Tôi nhảy nhồm lên:

- Anh ấy đã nói với chị rồi à?

- Liêm không có nói, nhưng ở thời buổi này, người trẻ tuổi nào lại không thích xuất ngoại chứ?

Chị Bình nói:

- Không phải người nào cũng có tư tưởng kỳ cục như em đâu. Mấy năm nay anh Liêm chẳng xuất ngoại, chẳng qua là vì muốn đợi chị. Một người học giỏi như anh ấy, việc xin học bổng dễ như trở bàn tay thì lo gì. Chị định ngày mai đến gặp anh Liêm, nói cho anh ấy biết điều đó, để hai đứa cùng đi một lượt.

Một người tự tin thứ hai! “Tự cao” và “tự tin” là dòng máu di truyền trong gia đình tôi mà.

- Thế ...Nếu anh Liêm không muốn xuất ngoại thì sao

- Không thể có chuyện đó!

- Em nói ví dụ như vậy kìa

Tôi nói:

- Trong trường hợp đó chị có định đi học một mình không?

Chị Bình cười tự tin nhìn tôi

- Nếu đúng như vậy thì chị biết làm sao hơn? Dù sao thì chị cũng là đàn bà. Anh ấy ở đâu thì chị ở đó.

Bao nhiêu đó đủ rồi Không cần hỏi nữa, tôi biết vì tôi đang yêu Kẻ đang yêu thì dễ tin tưởng một cách mù quáng. Chuyện hai chị em yêu lấy một người là chuyện tình quá cũ, có điều tôi không ngờ là chuyện ấy lại có thể xảy ra với tôi Bây giờ tôi mới thấy mình ngu thật, phải chi nghe lời Liêm, công khai tuyên bố tình cảm hai đứa thì đâu có rắc rối thế này Bây giờ chuyện đã đến nước này, thì tôi đâu còn can đảm để nói với chị Bình.

- Anh Liêm yêu tôi, chị ạ.

Tôi làm sao nói được điều đó? Ngu thật. Làm một chuyện mà không biết có hại đến người khác thì chỉ mang tội ngộ sát thôi, còn tôi Tôi là một đứa “cố sát”, không phải chỉ là cố sát thôi mà còn là “cố sát dự mưu” nữa Bây giờ phải làm sao đây

Buổi chiều hôm sau, tôi và Liêm lại gặp nhau trong khu rừng ưa thích. Sau khi đem chuyện kể lại cho Liêm nghe, tôi ngồi yên lặng trên tảng đá, trong khi Liêm hét la bên cạnh.

- Em đúng là điên, ngu oi là ngu! Em làm toàn những việc ngu dại, tất cả đều do em hết. Tại sao bảo anh đi tìm Kiếm Ba, tại sao lại sợ cô ấy buồn? Bây giờ chuyện như vậy, em thấy hài lòng chưa chứ?

Tôi hồi hận.

- Vâng, em ngu thật!

Sau khi la hét một lúc, Liêm như nguôi cơn giận, chàng quý trước mặt tôi

- Tử Lăng, hãy nhìn anh nè.

Tôi nhìn chàng, đôi mắt chàng như hai mũi dao nhọn.

- Phải anh yêu em ít một chút thì hay biết chừng nào

- Anh Liêm.

Tôi vuốt tóc chàng:

- Anh đừng buồn nữa, ai biểu trời sinh anh ra có quá nhiều ưu điểm hơn người làm chi, bây giờ em cũng không biết phải làm sao bây giờ.

Liêm nắm chặt tay tôi

- Em làm chuyện thêm rắc rối, bắt đầu từ hôm nay, em phải nghe lời anh, biết chưa

- Anh cho em biết kế hoạch anh thử xem.

- Trước tiên anh và em phải đến gặp cha em, người còn tỉnh trí để nói rõ hai điều Thứ nhất, anh vẫn tiếp tục việc làm hiện tại và không du học. Thứ hai, chúng mình thật yêu nhau, chỉ đợi để dành đủ tiền sẽ làm đám cưới..

- Nhưng em chưa định làm đám cưới ngay bây giờ.

- Em nói thế là thế nào

- Em ...

Tôi ấp úng:

- Đợi bao giờ chị Bình lấy chồng rồi mới tới phiên em.

Liêm đứng dậy quát lớn:

- Lãng, sao em vẫn còn ngu thế? Thời bây giờ chó đâu phải lúc xưa đâu mà phải đợi chị lấy chồng trước rồi em mới lấy sau Chị Bình em túi tham không đấy, muốn xuất ngoại du học, lấy thạc sĩ rồi tiến sĩ, dám định đoạt cả giải Nobel nữa là ...Biết đến bao giờ cô ấy mới chịu lấy chồng mà em phải đợi Rủi cô ấy ở vậy luôn thì sao

Tôi cúi đầu

- Anh không hiểu ý em!

- Thế thì giải thích xem!

Liêm hét. Tôi cũng bắt đầu nổi nóng.

- Anh chẳng có tình cảm tí nào cả, anh chẳng thông cảm được chị Bình. Chị ấy yêu anh, không có anh, chị Bình sẽ không sống nổi, vì vậy cái gì cũng phải từ từ chứ đâu thể giải quyết một cách máy móc như vậy được?

Liêm bóp mạnh tay tôi

- Em im đi! Em không hiểu gì hết, tối ngày cái gì cũng chị Bình. Hỏi em nếu không làm ra lẽ, nếu anh cứ phải chịu theo ý Bình thì chuyện có giải quyết được gì không? Hay là bây giờ em không còn yêu anh nữa nên muốn đẩy qua cho chị em?

Tôi không nhận được, khóc òa

- Anh biết em yêu anh thế nào, mà anh vẫn cứ đổ oan cho em!

Chàng ôm tôi vào lòng, dịu giọng:

- Thôi nín đi, chúng ta sẽ không cãi nhau về chuyện đó nữa. Tất cả chỉ là hiểu lầm thôi, ta phải tỉnh táo để giải quyết rõ ràng.

- Anh định thế nào

- Em đừng làm ồn nữa mới được, phải tỉnh trí nghe anh nói

- Dạ.

- Trong chuyện này không phải chỉ Lục Bình khổ không mà còn có cả anh và em nữa, do đó phải có một người hy sinh chứ không thể để cả ba cùng khổ hoài được.

Tôi ngẩng đầu lên, buồn bã.

- Ý anh muốn ...Chúng ta phải hy sinh chị Bình à?

- Đó cũng không có gì phải nói, em cũng biết là anh không hề yêu Bình phải không? Dù Bình là chị em, chúng ta cũng không có quyền nhường hạnh phúc riêng của hai đứa lại cho Bình, ta còn phải sống cho ta nữa. Tử Lăng, em đừng ngại, thời gian bao giờ cũng là liều thuốc công hiệu. Với một người được cả ngàn đàn ông săn đón như Bình, anh chắc nàng có buồn cũng không lâu đâu.

- Anh có chắc như thế không?

- Chắc.

- Thế anh định bao giờ đi gặp cha em?

Sở Liêm yên lặng ra chiều suy nghĩ, một lúc chàng lắc đầu nói

- Không, bây giờ anh đã đổi ý.

Liêm quyết định:

- Anh phải đến gặp tận mặt Bình nói chuyện.
- Sao

Tôi ngạc nhiên.

- Chuyện này càng ít người biết càng tốt, như thế tự ái của Bình sẽ đỡ bị thương tổn.

Liêm nói, rồi như sợ tôi lo nghĩ, chàng nói thêm:

- Em cứ yên tâm, anh sẽ cố gắng lựa lời, anh sẽ cố tránh đề? Bình buồn. Chuyện này ngoài anh, em và Bình ra không nên để một người thứ tư nào biết cả. Dù sao Bình cũng sắp xuất ngoại rồi, đến khi Bình ra khỏi nước người ta sẽ nghĩ rằng có lẽ tại anh không chịu xuất ngoại, không biết tiến thân nên bị Bình bỏ rơi ...

Tôi cắt ngang.

- Em hiểu rồi, chúng ta sẽ dựng nên một màn kịch như Bình bỏ rơi anh và em sẽ là người tiếp nhận.
- Đúng thế, chuyện chúng ta phải giữ kín cho đến khi Bình xuất ngoại xong mới được công khai

Chúng tôi yên lặng nhìn nhau, nỗi buồn phiền như tràn lan khắp không khí.

- Anh định bao giờ đi gặp Bình?

Liêm suy nghĩ.

- Hạ đạo phải hạ nhanh. Chiều mai anh sẽ gặp cô ấy

Tôi rùng mình.

- Thế anh định gặp chị ấy ở đâu
- Anh sẽ đưa Bình đến khu rừng này, ở đây yên tĩnh, lý tưởng cho cuộc nói chuyện.

Tôi nhìn Liêm nghi ngờ, chàng lo lắng.

- Em sao thế, Lãng? Lạnh à?
- Không, em không lạnh, em chỉ có linh cảm không hay ...

Chàng nắm chặt tay tôi, tay chàng ấm và cứng.

- Đem tất cả nỗi lo sợ buồn phiền của em giao hết cho anh.

Liêm nói:

- Hãy tin anh, Lãng ạ.

Tôi nhìn chàng. Màn đêm đã bủa vây cả khu rừng từ bao giờ không biết, bóng tối gói trọn chúng tôi, tôi xiết chặt chàng.

- Anh ...Anh không yêu chị Bình thật chứ?

Chàng kêu lên.

- Trời ơi, đến giờ này mà em vẫn không tin anh?
- Tại..Tại em yêu anh.
- Anh cũng thế.

Chàng vòng tay ôm tôi:

- Em phải tin anh, chúng ta sẽ không bao giờ sống xa nhau được.

Tôi cười với những giọt nước mắt long lanh, chúng tôi bước ra khỏi khu rừng

CHƯƠNG: 5

Đầu tôi căng thẳng. Một ngày thật chậm trôi qua Tôi ăn không biết ngon, ngồi không yên, hết chạy lên lầu lại xuống lầu, ôm guitar đàn không thành tiếng, nghe đĩa hát cũng không tròn bản. Chiều đến, Sở Liêm có điện thoại cho tôi, chàng chỉ vắn tắt cho biết là đã hẹn với Lục Bình, sau giờ tan sở sẽ ra ngoại ô “dạo mát”, nhưng chàng không quên bảo tôi “yên tâm” như ngày qua

Bà chị đáng thương của tôi khi nhận được lời mời đi dạo của Sở Liêm đã nghĩ sao Có dệt mộng không hay đã nghĩ được sự thật? Tối nay thấy mặt chị Bình tôi sẽ nói sao Lòng tôi thật rối

Mấy trăm lần trước tới máy nói, mấy trăm lần định bảo Sở Liêm đừng nói gì. Nhưng tôi lại không đủ can đảm nhắc máy lên, Sở Liêm đứng, phải hạ đao cho nhanh, chuyện sớm muộn gì cũng phải công khai Tôi phải tin chàng ...Nhưng không hiểu sao tim tôi vẫn đập nhanh, sự lo sợ cứ mãi ám ảnh.

Khoảng ba giờ chiều, chú Châu và anh Hoàn đến, lúc gần đây họ là khách thường xuyên của nhà tôi Sau mùa đông với Vân Hoàn kèm đàn, tôi đã bắt đầu miễn cưỡng đi được hết bản nhạc, đó là vì lo lắng, chớ bằng không tôi đã đàn thành thạo Thấy tôi ôm guitar vo tròn trong ghế, Hoàn bước tới nhận xét.

- Chẳng ai trông thấy cô ngồi mà tin là cô đang đàn bao giờ.

Tôi ngẩng đầu lên, miễn cưỡng cười

- Chính tôi cũng thế.

Cha và chú Châu sau khi bàn xong công việc, đã cùng nhau kéo vào thư phòng tính toán sổ sách, phòng khách chỉ còn lại Vân Hoàn và tôi Chàng ngồi xuống trước mặt, đốt thuốc.

- Lãng đàn cho tôi nghe một bản xem.

Tôi miễn cưỡng ngồi ngay lại, đàn bản “Con mộng xa”. Hoàn rất chịu khó lắng nghe Khói tỏa mờ nhạt. Hết bản, tôi lại bắt đầu đàn lại, càng đàn càng khá vì tôi đã lấy được bình thản. Nhưng không hiểu sao khi bắt đầu đến đoạn “Xuân đã qua đi chỉ còn lại giấc mộng” thì giây đàn đột ngột “Bang!”. Một sợi đứt hai Mặt tôi tái hẳn. Từ nào đến giờ tôi chẳng hề tin dị đoan, nhưng không hiểu sao hôm nay..hôm nay..Trời ơi, sao chuyện gì cũng xảy ra trong ngày hôm nay cả vậy

Quý Vân Hoàn có vẻ kinh ngạc.

- Tử Lãng, làm sao thế? Làm gì mà mặt mày tái mét vậy Đàn đứt giây là chuyện thường mà?

Tôi mở to mắt nhìn chàng. Anh biết gì? Anh biết gì không? Tôi xông về phía máy nói, Vân Hoàn bước theo đặt tay lên vai tôi

- Chuyện gì thế Lãng? Lãng đang lo chuyện gì?

Tôi buông tay xuống, không thể điện thoại cho Liêm được, phải tin chàng ...phải tin chàng. Tôi lùi trở về ghế ôm guitar lên.

- Không hiểu sao hôm nay tôi thấy khó chịu trong người quá. Anh Hoàn, người ta lớn lên chi vậy hờ anh?

Vân Hoàn dụi tắt tàn thuốc, chàng bước tới đỡ chiếc guitar trên tay tôi

- Đã làm người thì ai cũng phải lớn và khi lớn lên là có nhiệm vụ phải đối đầu với tất cả những cái gì trong đời: Buồn phiền, trách nhiệm, nỗi đau khổ, hay sung sướng, biết cảm xúc với bất cứ một hoàn cảnh nào. Tất cả những cái đó gần như người nào rồi cũng phải đi qua hết, chứ không phải thượng đế hà khắc riêng một mình Lăng đâu

Tôi đưa mắt nhìn chàng tiếp nhận nụ cười

- Sao Lăng? Lâu lắm rồi tôi không thấy Lăng buồn nữa, chỉ có hôm nay. Nhưng Lăng nên nhớ rằng trên đời không có gì quan trọng đến độ phải sầu khổ như vậy, có buồn chỉ nên buồn một chút thôi. Bây giờ lên lầu lấy giấy khác xuống tôi thay cho

- Anh cũng biết thay giấy à?

Tôi hỏi một câu thật lẳng. Vân Hoàn đã từng xách đàn đi khắp Âu Châu, không lẽ chỉ có một chút giấy đàn mà cũng thay không được. Nhưng Hoàn chỉ cười. Thay xong giấy, thử tiếng lại đàn ông chàng mới đưa lại cho tôi

- Nay, đàn lại nguyên vẹn như cũ rồi đây, có gì mà Lăng phải mặt mày tái mét như thế? Từ rày về sau Lăng đừng có như vậy nữa nhé, bất cứ một vật gì hư thì sửa, sửa không được thì ném bỏ chứ đừng buồn nữa nhé.

Tôi nhìn Hoàn thật lâu

- Anh có bao giờ gặp những vật mà không bao giờ sửa lành được không?

- Có chứ, nhiều lắm.
- Và anh đã ném bỏ hết?
- Phải
- Với những vật quý giá thì thế nào
- Đó là những vật nào
- Thí dụ như..
- Hôn nhân?

Tôi mở to mắt, chàng lại tiếp tục đốt thuốc. Nắng thật tốt bên ngoài cửa sổ, thứ nắng bàng bạc của buổi chiều rực rỡ trên hàng cây. Nghĩ đến Liêm rồi chị Bình. Tôi đứng bật dậy

- Làm gì mà Lãng có vẻ đứng ngồi không yên thế? Lãng đợi à?
- Tại sao anh biết tôi đợi
- Có gì đâu, chỉ có người chờ đợi mới có vẻ nôn nóng thế thôi

Tôi ngỡ ngàng, suýt tí đã kể hết sự thật cho Hoàn nghe. Nhưng khi nghĩ đến lời cảnh cáo của Sở Liêm, tôi dừng lại kịp thời. Hoàn nói phải. Chuyện hôm nay rồi cũng trôi qua, tại sao lại lo lắng sợ hãi

Thời gian tiếp tục nặng nề trôi, cứ cách ba phút là tôi lại nhìn đồng hồ một lần, mỗi một giây đợi chờ là một cực hình treo cổ. Mẹ xuống lầu, Hoàn bắt đầu tiếp chuyện với mẹ, hết chuyện Mỹ đến Âu Châu, đến chuyện chị Bình, thạc sĩ, tiến sĩ rồi giải thưởng Nobel ...Cha và chú Châu cũng tính sổ xong bước ra nhập cuộc, cha giữ anh em chú lại dùng cơm.

Nắng chiều đã bớt nóng, mẹ nhìn đồng hồ.

- Lạ quá, sao hơn năm giờ rưỡi rồi mà con Bình chưa về?
Năm giờ nó đã tan sở rồi mà?

Tôi vọt miệng.

- Chị ấy hôm nay về trễ, nghe nói có hẹn với anh Liêm.

Vân Hoàn quay lại nhìn tôi

- Thế à?

Mặt mẹ sáng hẳn lên:

- Sao con biết?

- Dạ, có điện thoại cho con biết.

Mẹ tưởng chị Bình điện thoại, người có vẻ thật vui, quay sang chạ

- Đó, ông thấy chưa, chuyện chúng nó tôi đoán có sai đâu

Chú Châu cũng chen vào

- Họ xứng nhau thật. Anh Bằng, chừng nào có tiệc vui cho hay nghe

Cha cười

- Tuổi trẻ bây giờ cái gì họ cũng phải chủ động lấy, chúng ta khó mà đoán được họ muốn gì.

Chỉ có Vân Hoàn là bước đến cạnh tôi, hỏi nhỏ:

- Mấy người lại bày trò gì nữa vậy

Tôi nhìn Hoàn với cái nhìn van xin.

- Tôi không thể nói bây giờ được.

Vân Hoàn chăm chú nhìn tôi

- Lãng đừng lo, Sở Liêm không phải thuộc hạng thấy mới bỏ cũ đâu

Tôi nhìn chàng cảm động, Hoàn tiếp:

- Vui lên đi chứ, để không người ta tưởng Lãng thất tình bây giờ.

Tôi chợt tỉnh, bắt đầu tạo mặt vui trở lại Thời gian chậm chạp trôi qua Năm phút, mười phút, hai mươi phút, một giờ rồi hai giờ ...Bây giờ rồi, Tú từ ngoài bước vào hỏi dọn cơm. Mẹ vui vẻ.

- Thôi chúng ta ăn đi đợi chúng làm gì, chắc Liêm với con Bình không về ăn cơm tối nay đâu

Cha tiếp:

- Cũng vậy thật, nếu không về ăn cũng phải điện thoại cho hay một chút chứ?

Cha làm sao biết được trong rừng làm gì có điện thoại mà gọi về. Nhưng Sở Liêm làm sao Tối quá rồi mà chưa hết chuyện sao Tôi bồn chồn, lòng tôi nóng như lửa đốt. Anh Liêm bứt rứt chẳng đành lòng hay chị Bình đau khổ khóc lóc khiến Liêm phải ở lại an ủi Hàng trăm câu hỏi miên man trong đầu, nhưng tất cả mọi người đã ngồi vào bàn, tôi đâu có quyền ngồi đây. Lên mâm cơm, tôi chỉ biết trừng mắt ngó.

- Lãng, con làm sao thế?

Cha hỏi, tôi giật mình quay lại, mẹ đưa tay sờ lấy trán tôi, cười

- Chẳng nóng không lẽ bị cảm à?

- Dạ không, con khỏe lắm, mặc con!

Mẹ có vẻ không hài lòng khi thấy tôi dấy nẩy

- Coi kìa, lớn rồi mà chẳng nghiêm trang tí nào cả, làm gì mà như uống nhầm thuốc thế?

Vân Hoàn cười hì hì, chen vào

- Cô ấy vừa mới gây lộn với chiếc đàn guitar đấy

- Sao vậy?

- Vì chiếc đàn chẳng nghe lời khiến Lãng tức giận.

Cha tôi cười

- Làm gì mà gấp thế, thành phố La Mã đâu phải xây trong một ngày là thành đâu Con bé này lúc nào cũng nóng nẩy

Mọi người cười ồ, chỉ có tôi là cười không nổi Giữa lúc đó, chuông điện thoại chột reo vang, tôi buông đĩa nhảy xuống bàn. Anh Liêm! Anh Liêm! Chắc là anh Liêm gọi đến rồi Nhắc ống nghe lên, tôi hấp tấp hỏi:

- Alô, alô! Anh Liêm đấy à?

Bên kia đầu giây là giọng nói của một người đàn ông thật lạ.

- Alô, có phải người nhà cô Uông Lục Bình đó không?

Ồ! Không phải là Sở Liêm, tìm tôi thất lại

- Vàng, ông tìm ai

- Đây là phòng cấp cứu của bệnh viện lớn Đài Bắc, yêu cầu quý vị thân nhân đến ngay. Cô Bình và ông Liêm đang ở đây..Họ bị xe đụng ...

Trời ơi! Tôi hét to, ổng nghe rớt xuống. Vân Hoàn chạy tới cầm lên, tôi chỉ nghe Hoàn hỏi đứt đoạn:

- “Mới đưa đến có năm phút à ...Có nguy hiểm lắm không? Xe gắn máy đụng phải xe hàng không à ...Hai người ... Máu ra nhiều ... Đầu bị thương ...Phải mang tiền ...”

Tôi tiếp tục phát điên, mẹ chạy đến và ngã quỵ xuống.

- Trời ơi, Lục Bình, con tôi!

Sự bất tỉnh của mẹ càng khiến tôi khủng hoảng tột độ, tôi hét la lạc giọng, có người nắm lấy vai tôi lắc mạnh.

- Đừng hét nữa Lãng! Tỉnh lại đi!

Nhưng tôi vẫn không làm sao tỉnh trí được, tôi bây giờ là kẻ đang điên loạn. Đột nhiên, có người giáng cho tôi một tát trời giáng! Tôi giật mình, hơi tỉnh lại một chút. Vân Hoàn đang đứng trước mặt tôi

- Tử Lãng, can đảm lên chứ, họ chưa chết mà, ráng bình tĩnh, thế nào cũng cứu được, biết không?

Mẹ cũng đã tỉnh lại, người đang nằm dài trên giường nức nở, kêu gào tên chị Bình. Cha tôi tuy đau khổ nhưng hình như vẫn còn giữ được bình tĩnh. Người hết chạy lên, lại xuống lầu, nói với chú Châu

- Anh Châu, anh làm ơn đi với tôi tới bệnh viện, còn chú

Hoàn, chú ở nhà chăm sóc dùm vợ con tôi nhé.

Chú Châu hấp tấp bước theo ra cửa

- Nhưng anh có đem theo đủ tiền không?

- Có.

Cha đáp, nhưng tôi đã gào to

- Cho con đi nữa! Con muốn đi nữa!

Và không đợi ai đồng ý, tôi chạy theo Vân Hoàn giữ tôi lại

- Không được Lãng, em phải ở nhà, em bù lu bù loa thế này làm sao đến đấy cho được, ở nhà đi, một tí họ về là biết tin ngay!

- Không, không. Tôi phải đi, phải đi ...

Tôi vùng vẫy, la hét.

- Phải cho tôi đến đó, tôi van anh, van anh ...

Mẹ cũng buông tiếng khóc lớn.

- Cho tôi đi với, trời ơi Lục Bình! Lục Bình con tôi ...

Vân Hoàn buông tôi ra chạy về phía mẹ, tôi thừa cơ tung ra cửa Định ngoắc một chiếc Taxi thì Hoàn đã chạy rạ

- Thôi được rồi, nếu Lãng muốn đi, tôi đưa đi, với điều kiện là phải bình tĩnh không được la khóc nhé? Tôi đã bảo cô Tú chăm sóc cho mẹ Lãng rồi Bây giờ lên xe đi, nhanh lên!

Tôi leo lên xe Hoàn. Cố trấn tĩnh nhưng bao nhiêu hình ảnh khủng khiếp cứ tung chạy trong đầu Lương tâm dần vật, cấu

xé tim tôi Hoàn nhẩn hết gạ Cảnh vật hai bên đường vùn vụt lui về sau

- Anh Hoàn, chính tôi đã giết họ, tôi đã giết họ ...Hôm trước chị Bình có nói với tôi, chị ấy yêu anh Liêm ...Tôi cũng thế. Sở Liêm bảo hôm nay đi gặp chị Bình nói cho ra lẽ, tôi đã để anh ấy đi..Đúng ra tôi phải ngăn họ, thế mà tôi không làm ...Anh Hoàn, tôi đã giết họ, nếu tôi ngăn thì đâu có chuyện gì xảy ra..

Vân Hoàn xiết chặt tay tôi, chàng không nói gì hết, nhưng cánh tay chàng thật rắn, tôi bắt đầu thấy đau và tỉnh táo chút ít.

Xe ngừng lại trước cửa bệnh viện, chàng tắt đèn rồi quay sang nhìn tôi

- Nghe tôi nè Lãng. Dù sao chuyện cũng đã xảy ra rồi Lãng có trách móc hay hành hạ mình cũng vô ích, Lãng phải bình tĩnh, bằng không công việc sẽ càng rối rắm hơn, biết không? Lãng đã đòi đến bệnh viện cho kỳ được, tôi đã đưa đi, nhưng hình ảnh Lãng sắp gặp sẽ không đẹp đâu, Lãng phải ráng bình tĩnh.

Tôi mở to mắt nhìn Hoàn.

- Họ chết cả rồi phải không anh?

- Bệnh viện cho biết thì họ không đến nỗi chết.

Vân Hoàn cắn nhẹ môi nói:

- Thôi vào đi!

Chúng tôi đi đến phòng cấp cứu Không có nơi nào khủng khiếp hơn ở đây, cả người tôi như biến thành đá, vì tôi đã

nhìn thấy chị Bình. Chị đang được đưa từ phòng cấp cứu sang phòng phẫu thuật Toàn thân chị lấm đầy máu, tôi chưa hề thấy máu nhiều như vậy..Cha tôi đang nói chuyện với bác sĩ, khuôn mặt người tái xanh.

- “ ...Tình trạng bắt buộc chúng tôi phải đưa cô ấy sang phòng giải phẫu, phải cắt bỏ cái chân đó mới cứu được ...”

Tiếng vị y sĩ nói, tôi nhắm mắt lại, chưa nhìn thấy Liêm tôi đã quy xuống trong tay Hoàn.

Tôi có cảm giác như mấy ngàn mấy vạn thế kỷ trước, có người đã nói với tôi

- Cuộc đời cứ xoay dần từng ngày, từng giờ, tất cả rồi sẽ đổi thay. Nhưng tôi không ngờ đời tôi rồi lại cũng đi vào những đột biến bất ngờ như vậy. Như một tiếng sét, chỉ cách có một ngày mà tất cả thay đổi hết. Trời đất mất cả màu tươi. Sự vui vẻ, hồn nhiên cũ gần như đã trở thành một cái gì xa vời, thay vào đấy là buồn khổ, ăn năn và chua xót. Cảm giác “Thiếu niên bất thức sầu tư vị” (Tuổi trẻ chẳng biết mùi buồn) của thời con gái đã đi vào dĩ vãng. Chuyện ngày xưa ngỡ ngàng bên cửa, ngắm rèm dệt mơ, bây giờ đã mất và tôi như một thiếu phụ cô đơn rã rời

Trong nhà, không còn tiếng cười, hơi ấm gia đình cũng không còn nữa. Cha mẹ tôi suốt ngày ở bệnh viện chăm sóc cho bà chị bất hạnh. Chị Bình đã mất một chân. Bà chị xinh đẹp của tôi từ đây sẽ không còn tung tăng bay nhảy. Tôi không dám nghĩ đến tương lai, hình như với chị Bình được chết đi còn sướng hơn là phải tật nguyền. Cửa chặn xong mấy hôm, chị rơi vào tình trạng hôn mê và đến lúc ý thức được mình hãy còn sống nhưng đã mất đi một chân, chị đã vật vã gào chết.

- Trời ơi! Sao không để con chết đi, để con chết đi chớ hành hạ chi để con khổ thế này

Mẹ khóc, tôi khóc, và cả người cha không bao giờ rơi nước mắt của tôi cũng khóc. Cha đã ôm lấy chị Bình nghẹn ngào

- Can đảm lên Bình con! Con nên nhớ rằng nhà văn Hải Luân Khải Lạc ngày xưa vừa đui vừa điếc mà vẫn trở nên vang lừng tên tuổi, còn con chỉ mất một chân ...

Chị Lục Bình khóc ngất:

- Nhưng con là con, con không muốn làm Hải Luân Khải Lạc, thà để con chết sướng hơn!

Mẹ cũng khóc:

- Con không được chết, con phải nghĩ đến mẹ đến cha, con phải biết con là linh hồn của gia đình, ngoài ra..Con còn phải sống vì ...thằng Liêm nữa

Nhắc đến tên Liêm, chị Bình như sực nhớ ra, khuôn mặt đầy nước mắt của chị hốt hải

- Anh Liêm ...Anh Liêm có sao không?

- Con yên tâm, nó vẫn còn sống nhưng chưa thể đến thăm con được.

Lục Bình hốt hoảng.

- Thế anh ấy có bị tàn phế không?

- Không, Liêm nó chỉ bị động não một chút, bây giờ tuy chưa được phép cử động nhưng đã qua giai đoạn nguy hiểm rồi

- À.

Chị Bình thở ra, mắt nhắm lại, nhưng chỉ được một lúc chị lại tiếp tục lăn lộn:

- Tôi không muốn gặp mặt anh ấy nữa, tôi không muốn đẻ? Liêm thấy tôi tàn phế. Mẹ ơi mẹ! Sao mẹ không để con chết đi, con sống làm chi khổ thế này

Lục Bình kêu hét la khóc, bác sĩ trị liệu bắt buộc phải tiêm cho chị ấy một mũi an thần. Nhìn khuôn mặt tái xanh trên giường, những hạt lệ còn đọng trên mi, tôi thấy tim mình như bị ai bóp chặt. Tại sao người gặp nạn không là tôi mà là chị Bình hờ trời Tôi khổ muốn chết cho rồi

Sở Liêm! Cái tên mà mỗi lần nhắc đến là tôi lại đau lòng. Khi mới được đưa đến bệnh viện, chàng còn nặng hơn cả chị Bình. Nào bị động đến độ y sĩ phải xem như phép lạ khi kéo chàng thoát khỏi tay tử thần. Vợ chồng bác Sở và Sở Kỳ suốt ngày bên giường Liêm kể lể. Đôi lúc ghé qua, tôi phải nuốt cả nước mắt. Nhưng rồi bốn ngày sau tai nạn, Liêm đã tỉnh lại, nhìn tấm thân quần đầy băng trắng của mình, Liêm yếu ớt hỏi:

- Lục Bình đâu rồi

Để an ủi Liêm, cũng như để tránh cho Liêm khỏi bị xúc động, mẹ chàng đã dối

- Bình chỉ bị thương nhẹ, hôm nay nó khỏe nhiều rồi con ạ.

- Thế à?

Liêm thở ra như trút được gánh nặng. Lòng tôi đau thắt, nước mắt tả tơi Tôi thắc mắc, không hiểu khi tai nạn xảy ra, Liêm đã nói điều gì với chị Bình chưa Theo lời thuật lại của cảnh sát, thì tai nạn xảy ra ở? Đàm-Thanh lúc năm giờ rưỡi, nghĩa

là giữa đường đưa tới rừng hẹ. Đứng trước giường Liêm nhiều lần, tôi vẫn bâng khuâng. Nhưng khi Liêm hồi tỉnh, chàng chỉ im lặng nhìn tôi với đôi mắt ngơ ngàng. Anh đã nhìn ra em chưa hơ? Liêm? Tôi khóc, nước mắt nghẹn trong cổ.

- Lãng, đừng khóc nữa, anh đã khỏe rồi

Nước mắt tôi rơi càng nhiều hơn. Liêm nhìn tôi thật lâu

- Anh chưa nói gì với Bình cả Lãng ạ, anh chưa kịp nói..

Tôi gật đầu, tôi đã tìm được câu giải đáp gánh lo vơi nhiều trong tim. Bà chị đáng thương của tôi, ít ra cũng chỉ bị thương trên thân xác thôi Đó là niềm an ủi lớn. Sở Liêm sau câu nói lại mệt mỏi thiếp đi Cha mẹ chàng và Sở Kỳ đều nhìn tôi với đôi mắt lo lắng, họ không hiểu Liêm đã nói gì với tôi Họ làm sao hiểu được khi tất cả sẽ là một sự bí mật, và sự bí mật đó sẽ không bao giờ được vén lên nữa phải không anh?

Sau hơn tuần nằm bệnh viện, Liêm mới thật sự thoát khỏi tay tử thần, sức khỏe chàng hồi phục nhanh. Liêm bắt đầu tập đi, cử động và cười nói trở lại Nhưng chàng không phải là hạng người ngu đần, khi thấy Lục Bình khỏi bệnh rồi mà không ghé qua, và tôi, vẫn phiền não với những giọt lệ quanh má, chàng bắt đầu suy đoán. Liêm biết chúng tôi đang giấu sự thật, nhưng chàng vẫn cố yên lặng. Mãi đến một hôm, khi Sở Kỳ có việc về nhà và cha mẹ chàng bận sang phòng Bình thăm, chỉ còn tôi và chàng ở lại Liêm đã nhìn thật sâu và hỏi:

- Nói cho anh biết đi Lãng, Lục Bình ra sao Chết rồi à?

Tôi chỉ lắc đầu, nước mắt chảy quanh, chàng ngồi lên tựa người vào thành giường.

- Thế này có nghĩa là ...Còn bị đắt hơn cả chết phải không Lăng? Cho anh biết đi, anh có quyền biết chứ. Bình thế nào, khuôn mặt có bị tàn phá không?

Tôi ngập ngừng nhưng phải nói, vì đây là sự thật không thể giấu mãi được.

- Chị Bình đã bị tàn phế, người ta cắt mất của chị ấy một cái chân.

Sở Liêm trừng mắt nhìn tôi, thật lâu chàng mới lộ được vẻ xúc động.

- Trời ơi..

Ngồi lên giường, tôi vòng tay ngang vai chàng.

- Anh Liêm, anh Liêm ...

- Anh biết cởi xe từ năm mới vào đại học ...Thế mà có bao giờ anh bị tung xe đâu

- Đừng tự trách mãi anh ạ.

Tôi nói:

- Có lẽ hôm đó trong mình anh không được khỏe Và lại em trao trách nhiệm quá nặng nề cho anh, phải chi em đừng khuyên anh đi gặp chị Bình ...Anh Liêm, tất cả lỗi ở em cả ...

- Đừng! ...

Sở Liêm đau khổ nhìn tôi

- Anh không muốn em gánh bớt lỗi của anh. Ai làm nấy chịu, em hiểu không? Hiểu không!

Mắt Liêm đỏ ngầu Tôi yên lặng nhìn chàng, tôi rất muốn ôm đầu chàng vào ngực, an ủi và cùng chàng khóc thỏa thích. Nhưng không hiểu sao tôi vẫn đứng bất động. Gần như giữa hai đứa có một khoảng cách. Niềm đau dầy xé của chính chàng và tôi đã tạo ra khoảng cách đó. Liêm nằm đấy nhưng xa vời vợi Tôi rút về vỏ ốc riêng của mình. Co tiếng Liêm hỏi

- Bao giờ tôi có thể đến thăm Bình?

Tôi ngơ ngác.

- Thăm chị Bình? Nhưng chị ấy không muốn tiếp anh.

- Bình hận tôi à?

Tôi định yên lặng nhưng không được.

- Không, chị ấy không muốn gặp anh vì chị ấy quá yêu anh, chị Bình mặc cảm.

Sở Liêm bàng hoàng, chàng tựa người vào thành giường. Không khí trong phòng căng thẳng, tôi lặng lẽ rút lui, nhưng khi ra đến cửa thì chạm ngay cha chàng. Ông Sở ngạc nhiên trước sự hiện diện của tôi, không giấu diếm tôi nói

- Thưa bác, con vừa cho anh Liêm biết hết tất cả sự thật về chị Bình.

Rồi không đợi cha Liêm phản ứng, tôi bỏ chạy về phòng chị Bình. Mẹ tôi và mẹ Liêm đang ôm nhau khóc ngoài hành lang.

- Vũ Quyên, Quyên yên tâm đi, thằng Liêm nhà tôi không phải là đứa khắc bạc, nó sẽ thương con Bình như ngày nào, tôi dám bảo đảm với chị điều đó, riêng phần chúng tôi, Quyên quá thân với tụi này, Quyên cũng biết. Tôi sẽ không

bao giờ xử tệ với con Bình đâu..

Tôi lặng lẽ bước vào phòng, chị Bình đang nằm dài trên giường, mắt mở to nhìn lên trần. Mấy hôm nay chị không còn vật vã đòi chết nữa, có điều lúc nào cũng trầm ngâm. Sự yên lặng đáng lo không thuốc chữa. Tôi bước đến bên giường nhìn về tiêu tụy mới ốm khỏi của chị chợt xúc động.

- Em đi đâu mới về à?

Chị Bình nhìn tôi chậm rãi hỏi, tôi đành nói thật.

- Vâng, em đến thăm anh Liêm và đã cho anh ấy biết tất cả về chị.

Chị Bình hơi nhăn mặt, nhưng vẫn yên lặng.

- Chị không biết gì sao Ba mẹ anh ấy lúc nào cũng giấu sự thật. Nhưng hôm nay anh Liêm đã khỏe, em thấy không thể giấu mãi được ...

Bình cắn nhẹ môi, nước mắt tràn ra má, chị quay mặt vô vách, tôi lấy khăn tay cúi xuống chậm mắt chị.

- Chị Bình, chị nghe em nói này, nếu..Liêm thật tình yêu chị thì sự thừa hơn hay mất đi một chân vẫn không nghĩa gì với anh ấy

Chị Bình quay lại nhìn tôi

- Nhưng biết Liêm có yêu chị không?

Đôi mắt của chị Bình khiến tôi không đủ can đảm nhìn ngay..

- Yêu chứ ...Anh Liêm yêu chị lắm.

Bình vẫn không rời nhìn tôi, một lúc lâu chị mới khép mắt lại

- Mệt quá! Buồn ngủ quá!

- Vâng, chị cứ ngủ đi

Tôi nói, kéo chăn lên đắp cho chị rồi đứng dậy. Nhìn khuôn mặt phẳng lặng với những giọt lệ thừa còn đọng trên mắt, tôi thương chị hơn bao giờ hết.

Ngày hôm sau, mang cành hoa hồng đến bệnh viện cho chị Bình, qua khỏi hành lang, tôi thấy cha ngồi trong phòng khách ung dung hút thuốc. Tôi nghĩ có lẽ chị Bình đã ngủ, nhưng khi rón rén bước tới cửa phòng, thì cảnh bên trong khiến tôi ngơ ngẩn.

Trong phòng không phải chỉ có một mình chị Bình, mà còn có cả Sở Liêm. Chàng đang quỳ bên giường chị Bình.

Tôi muốn rút lui, nhưng không hiểu sao chẳng dôi bước được.

- “ ...Lục Bình, em đừng nghi ngờ anh.”

Giọng của anh Liêm.

- “Bao nhiêu năm nay, anh chỉ nghĩ đến em thôi, anh yêu em ...Anh biết tỏ tình với em trong giờ phút này là chuyện ngu xuẩn, nhưng em hiểu cho, thượng đế đã đùa dai với anh ...”

Có tiếng nấc.

- Trời bày chi cảnh này..Để anh phải.., không thể không tỏ rõ lòng anh được.

Có tiếng chị Bình khóc, tiếng khóc thật ngọt.

- Anh Liêm, anh Liêm! Em bây giờ đâu còn tư cách gì để nói

yêu anh được nữa, em đâu còn là em ngày nào..

Qua khe cửa, tôi thấy Liêm đưa tay che miệng Bình.

- Đừng nhắc đến chuyện đó nữa

Liêm nói, giọng như ghen.

- Anh yêu là em chứ đâu phải là chân em, và lại..tai nạn xảy ra trách nhiệm là ở anh.

Chị Bình lớn tiếng.

- Em muốn anh nói rõ. Vì yêu em mà anh tỏ tình hay chỉ vì trách nhiệm? Anh yêu em hay anh chỉ là thương hại em?

Sở Liêm úp mặt xuống giường.

- Anh phải nói thế nào em mới tin chứ? Trời ơi..Sao tôi khổ như vậy

Chị Bình vuốt mái tóc đen của anh Liêm.

- Anh Liêm, em chỉ muốn biết sự thật thôi

Giọng chị Bình thật buồn, hình như chị đang sụt sùi

- Mấy ngày nay, nằm trên giường, em cứ nghĩ mãi, em không biết anh yêu em hay yêu Lăng. Hôm mời em ra ngoại ô cũng thế, anh có vẻ suy nghĩ lung lăm, thành ra em ...

Sở Liêm ngẩng đầu lên.

- Tất cả chỉ là ngộ nhận.

Liêm nói to như con thú bị thương.

- Chẳng bao giờ có chuyện đó, người anh yêu là em chứ

không có Tử Lãng nào cả ...Hôm đó anh mời em là vì ...

Liêm thở hắt hển:

- Là vì anh muốn nói rõ ...Anh yêu em ...Anh đã bối rối vì ...vì anh sợ em từ chối Có lẽ vì thế anh mới bị xe đụng ...Lục Bình, Bình cứ tin anh ...

Chị Bình ôm lấy mái tóc rối của Liêm.

- Anh Liêm, anh nói thật đấy chứ? Em muốn tin anh ...Nhưng anh thề đi

- Anh xin thề.

Sở Liêm có vẻ đau đớn.

- Nếu anh lừa em, anh sẽ sa xuống chín tầng địa ngục.

- Ôi, anh! Anh Liêm!

Chị Bình khóc ngất, cái khóc của người sung sướng trong niềm đau

- Anh sẽ không bao giờ vì sự tật nguyền của em mà khinh rẻ em chứ? Anh yêu em mãi nhé anh?

- Em bao giờ cũng đẹp trong tim anh.

Liêm nói:

- Em như một tượng pha lê mà nhìn bất cứ ở góc cạnh nào cũng đẹp cả.

Chàng vuốt lấy mái tóc dài của chị Bình.

- Hãy tin anh, bao giờ em được xuất viện chúng ta sẽ làm lễ

cười ngay em nhé?

Chị Bình yên lặng, chỉ đưa mắt đầy lệ nhìn Liêm.

- Được không, Bình?

Liêm hỏi:

- Anh sẽ cố gắng yêu em, chăm sóc em trọn vẹn, em nghĩ sao

Chị Bình thở rạ

- Em đã từng mơ xuất ngoại, mơ lấy bằng thạc sĩ, tiến sĩ và chiếm cả danh dự cao quý khác ...Nhưng bây giờ em không mơ gì nữa hết.

Chị lại bắt đầu khóc.

- Em bây giờ ...Bây giờ chỉ biết nghĩ làm sao..Làm sao với một chân còn lại có thể làm tròn bốn phận người vợ của anh, anh Liêm!

Liêm quỳ ở đấy thật lâu, chàng không nói thêm gì nữa Không hiểu sao lệ đổ đầy má tội Cảnh hồng trên tay với những ngọn gai thật nhọn. Gió thổi mạnh và cánh cửa đột nhiên mở bùng rạ

Tôi không lánh kịp hay không nghĩ đến chuyện lánh mặt? Hai người bên trong đã giật mình quay lại, họ đã nhìn thấy tội Tôi không thể nào đứng một chỗ được.

Bước vào với những bước phiêu bồng, tôi có cảm giác mình đang lơ lửng trên mây. Khoảng cách từ cửa đến giường thật ngắn nhưng sao lại quá xa Tôi bước đến bên tủ, cầm nhánh hồng vào bình, cúi xuống giường với đôi mắt mờ lệ.

- Chị Bình, em nào có đối chị đâu phải không?

Khi ngẩng đầu lên, tôi cũng không quên Liêm. Cố lấy hết sức bình thân, tôi chỉ nói được với chàng.

- Anh Liêm, em hết sức mừng khi được biết anh sẽ là anh rể của em.

Khuôn mặt chàng trắng hơn giấy, trong đôi mắt đen kia một chút đau khổ dâng cao. Tôi chợt thấy xót mắt, và thấy không thể nào ở lại được nữa. Nếu ở lại chắc tôi sẽ không còn kiểm soát được mình.

- Cánh hồng ban nãy mang vào là em muốn tặng cho cả hai.. Em rất sung sướng được biết mình là người đầu tiên mừng cho anh chị.

Và quay thật nhanh, tôi bước ra khỏi phòng. Tôi chạy như ma đuổi, băng qua hành lang, phòng khách, tôi không biết gì hết, mặt mũi cảm thấy như tối sầm, cho đến lúc có người giữ tôi lại, rồi giọng cha hỏi:

- Tử Lăng, con đến từ bao giờ thế?

Tôi nói như hét.

- Họ mới đính hôn xong rồi cha ạ.

Cha mở to mắt nhìn tôi ngo ngắc. Tôi vùng tay người, chạy tung ra bệnh viện.

CHƯƠNG: 6

Mấy ngày liền trôi qua.

Buổi tối, ngồi một mình với guitar làm bạn, nhìn bức rèm bên cửa, tôi gảy nhẹ khúc “Con mộng xa”. Phòng thật vắng, cả ngôi nhà chìm trong cô đơn, cha mẹ tôi đang ở bệnh viện. Sở Liêm xuất viện đã mấy hôm. Có lẽ giờ chàng đang ở cạnh Bình, chỉ có tôi, chỉ có tôi là giam mình trong nhà vắng.

Tiếng guitar nhỏ dài từng giọt. Gió lộng bên ngoài làm xao động rèm thưa. Tối qua trời đã mưa, buổi sáng thức dậy ra vườn, nhìn những phiến lá tươi bên cạnh những cánh hoa tàn, tôi chợt nhớ đến câu “Hôm qua nghe gió thổi, hôm nay hoa rụng rơi, xuân đi rồi xuân lại, chỉ một cơn mơ dài”. Vâng, chỉ là cơn mơ dài. Nhìn bức rèm thơ, nghe gió reo, bên ngọn đèn leo lét, lòng chỉ còn là một khoảng trống xa xăm. Cuộc đời là thế đấy ư? Tôi bàng hoàng. Ai đã tạo ra vạn vật rồi lại đòi đòi Ai

Đặt đàn lên bàn, tôi không thiết đàn nữa, đầu óc lộng bong với bao nhiêu ý nghĩa. Thật ra tôi cũng không hiểu mình đang nghĩ gì vì óc tôi như chiếc thùng rỗng. Nhưng tôi vẫn ngồi đấy, ngồi bất động. Mấy hôm nay việc ngồi yên như vậy gần như là một phần của đời sống, tôi có thể ngồi thế suốt ngày, suốt đêm mà chẳng biết mỏi, nước mắt tôi cũng đã cạn, tôi không còn khóc nữa.

Ngồi vậy không biết được bao lâu. Mãi đến khi tiếng chuông cửa reo làm tôi giật mình. Có lẽ mẹ hay cha đã về. Nhưng tôi vẫn ngồi yên. Tiếng chân bước lần lên lầu rồi dừng lại trước phòng tôi.

Có tiếng gõ.

- Ai đấy? Cửa không khóa!

Cửa mở, và người bước vào khiến tôi giật mình. Sở Liêm!

Liêm khép cửa lại, chàng tựa người vào cửa và yên lặng nhìn tôi. Tôi cũng bất động nhìn lại chàng, tuy cách nhau một khoảng khá rộng nhưng nghe được cả nhịp thở của nhau. Chàng nhìn tôi với những xót xa phiền muộn. Tôi không thể như tượng đá được nữa, nước mắt lăn dài xuống má.

Và chàng đã đến, chàng đã bước đến thăm lặng quỳ trước mặt tôi, mặt chàng úp vào lòng váy, tay chàng giữ lấy đôi chân gầy.

Những giọt nước mắt lăn xuống mái tóc đen, những giọt nước mắt thấm ướt váy. Ôi! Những giọt nước mắt nóng.

- Lặng ơi, Lặng!

Chàng khẽ gọi tôi, tôi không đành được cúi xuống ôm lấy mái tóc rối của chàng.

- Lặng biết không, anh đã lỡ tay đánh rớt một tác phẩm nghệ thuật bằng pha lê, đẹp và nguyên vẹn. Vật đã vỡ, và anh không còn biết làm sao hơn là mua nó, vâng, mua để bồi đắp, chỉ có cách đó mà thôi.

Giọng chàng buồn vô cùng, tôi cúi xuống nâng chàng lên. Mặt đối mặt, không biết nói gì nữa. Nhưng không thể được!

Không thể dễ như vậy được, tôi biết chàng đang dày vò khổ đau

- Không cần giải thích gì cả, anh Liêm! Anh khỏi phải giải thích.

Mắt chàng nhìn tôi thật sâu, rồi chàng dang tay ôm choàng tôi, nhưng tôi đã lánh khỏi Liêm như con thú bị thương.

- Lãng! Tại sao em lại trốn anh? Đừng ghê tởm anh như rắn độc thế.

- Lãng, Lãng! Anh vẫn là anh ngày nào của em đây mà ...

- Anh Liêm!

Tôi đưa tay ngăn chàng, mặt quay sang chỗ khác.

- Tất cả đã thay đổi rồi anh ạ.

- Phải, hoàn cảnh đã thay đổi

Mắt Liêm đỏ ngầu:

- Nhưng chẳng bao giờ anh thay đổi, anh vẫn yêu em, tại sao em lại trốn lánh anh?

- Thế anh muốn em phải làm sao

Tôi quay lại nhìn thẳng vào mắt chàng.

- Anh đã cầu hôn chị Bình, anh sắp là anh rể của em bây giờ ...Chuyện đã đến đó rồi anh vẫn còn tỏ tình với em được sao Không lẽ ...Cả hai đứa em phải lấy anh cả à?

Liêm có vẻ bàng hoàng, chàng đưa cao tay lên nhưng rồi lại bỏ xuống. Mắt chàng là cả một hố thẳm tuyệt vọng và ...Liêm

đã lắc đầu, quay đi

- Phải, em nói đúng, bây giờ anh chẳng còn tư cách gì để nói yêu em được nữa..Anh cũng không còn đủ tư cách để được em yêu, tốt nhất là anh phải xa em, xa em mãi..Vâng ...em nói đúng, chúng ta không còn gì để gặp nhau..

Chàng loạng choạng bước ra cửa, tôi hét to

- Anh Liêm!

Liêm đứng lại, quay quạ Đôi mắt đăm đăm đuổi tuyệt vọng. Trời ơi! Tôi phải làm sao đây Liêm! Anh Liêm yêu quý của em. Tôi chạy vụt đến và ôm choàng lấy chàng. Chúng tôi cho nhau những nụ hôn khát khao bao ngày và ...Rồi tôi chợt tỉnh, tôi vùng vẫy thoát khỏi vòng tay Liêm.

- Anh Liêm, chúng ta bây giờ ...Chuyện cũ phải kết thúc ở đây. Từ giờ về sau có gặp nhau, anh hãy nhớ rằng anh đã là người yêu của chị Bình, là anh rể của em ...Chúng ta không thể như thế này nữa..Anh đi đi!

Liêm nhìn tôi, chàng như vẫn chưa nhìn sự thật.

- Em muốn nói..

Tôi đau khổ dứt khoát.

- Chuyện của chúng ta kể như hết rồi, phải chặt đứt sự qua lại nguy hiểm này. Anh Liêm, chúng ta không có quyền đùa với tình yêu, anh phải giữ lời, phải thành thật yêu chị ấy

Liêm ngõ ngàng nhìn tôi

- Em nhìn đời đơn giản quá, Lãng. Bất cứ điều gì trên đời này đều có thể cắt đứt cả, nhưng tình yêu..Tình yêu làm sao cắt

được chứ?

Tôi lắc đầu

- Anh Liêm, anh không có quyền nói thế, anh còn nhớ những gì đã thề bên giường bệnh chị Bình không?

Liêm nhắm mắt lại, thở rạ

- Ngay lúc thề anh đã nghĩ rằng anh đã sa xuống chín tầng địa ngục.

Tôi sụt sùi

- Đừng nói vậy anh. Chị Bình yêu anh, yêu thành thật, anh hãy cố quên em và yêu chị Bình đi, dù sao chúng ta cũng gần nhau từ nhỏ, tình cảm chắc chắn dễ thành ...Anh ...Anh thấy không, chị Bình hiền và đẹp lắm, anh đừng để chị ấy buồn ...Hãy yêu chị ấy rồi địa ngục sẽ thành thiên đàng ngay.

Liêm nhìn tôi thật lâu, mới lên tiếng.

- Anh hiểu rồi, anh đã hiểu ý em, Lãng! Em lạnh quá, nữa sau này ai cưới được em hẳn hạnh phúc khôn cùng.

Thật không? Biết đâu người lấy tôi sẽ chẳng là người bất hạnh? Anh Liêm, anh Liêm ơi!

- Anh có biết, lúc anh dễ yêu nhất là lúc nào không?

Liêm lắc đầu, tôi xúc động.

- Đó là lúc anh quỳ dưới chân chị Bình để nói là anh yêu chị ấy

Liêm chăm chú nhìn tôi

- Thì ra, những điều anh đã làm là điều em hằng mong sao

Tôi lặng lẽ gật đầu, Liêm chua xót.

- Thế thì ...Câu nói của em vừa rồi có thể là một khuyến khích để anh đi trọn cuộc đời

Giọng nói, cử chỉ và nụ cười sau cùng của Liêm đã làm tê liệt cả thần kinh tôi Nhưng tôi hiểu rằng kể từ nay tôi không còn có quyền yếu đuối nữa Tất cả phải kết thúc tại đây, bằng không sẽ tạo thành hận thiên thụ Thế là tôi đứng thẳng người lên.

- Thôi, đi đi anh!

Liêm vẫn đứng bất động. Tôi phải nói thêm.

- Đi đi anh.

- Vâng, anh phải đi ngay Liêm gật gù, chàng đưa tay lên định sờ mặt tôi lần chót, nhưng tôi đã lánh đi

Liêm cười buồn:

- Thôi được rồi, tạm biệt Lăng, anh đi nhé.

- Dạ, anh đi!

Chàng nán nhìn tôi thêm một lúc rồi quay lưng bước nhanh ra cửa Tiếng chân xa dần. Tôi chạy đến cửa sổ vén rèm nhìn rạ Bóng chàng khuất nhanh giữa rừng cây, chàng đã đi và không hề quay đầu lại Vâng, chàng đã đi, đi khỏi thế giới thần tiên của tôi

Đột nhiên, tôi thấy thân thể rã rời, tôi ngã nhào xuống giường và khóc ngất. Khóc mãi mà buồn sao cứ vây quanh.

Chắc tôi đã khóc lâu lắm. Nước mắt như những con suối không cạn tuôn ướt cả nệm. Đầu óc tôi mê man trống rỗng, tôi chẳng còn thiết đến bất cứ điều gì đang xảy ra chung quanh. Những bước chân lên cầu thang tôi cũng không hay, mãi đến lúc cửa phòng bật mở, tôi mới biết là có người vào phòng. Mắt nhòa lệ khiến tôi chỉ thấy bóng người bước về phía tôi mà không biết đó là ai. Người ngồi xuống cạnh giường, rồi một bàn tay đầy vuốt lấy mái tóc rối của tôi

- Đừng khóc nữa Lăng. Lăng khóc hơn tiếng đồng hồ rồi chưa chán sao

Giọng thật quen, tôi giật mình tỉnh khóc. Trước mặt tôi là đôi mắt lo lắng thương hại. Gã đàn ông trong buổi dạ hội hôm nào đã nhặt được cô bé bất đắc chí ngoài sân thượng. Bây giờ cũng là hắn. Một chiếc khăn tay khô lau nhẹ lên má tôi

- Anh đến đây từ bao giờ?

- Hơn nửa tiếng rồi

Hoàn đáp.

- Cửa mở, nhưng tôi vẫn đứng bên ngoài..

Hoàn chăm chú nhìn tôi

- Tôi có đến bệnh viện thăm chị của Lăng; biết chỉ có một mình Lăng ở nhà, nên nhịn không được đến đây. Lúc tôi đến chắc Liêm cũng vừa ra khỏi

Sợ Liêm! Nghe nhắc đến tên chàng, tôi cẩn nhẹ môi. Chắc chị Tú mách lại cho Hoàn biết Liêm vừa mới đến. Tôi cúi đầu yên lặng, nhưng những tiếng nấc vẫn còn trong tim.

Vân Hoàn nâng cầm tôi lên, chàng vuốt ngay lại những sợi

tóc rối, cử chỉ chàng khiến tôi thấy ấm hơn đôi chút.

- Đừng khóc nữa Lăng nhé. Xem này, Lăng khóc đến sưng húp mắt thế này mai làm sao ra phố được?

Tôi ử rử.

- Tôi không muốn ra phố, tôi cũng không muốn thấy một người nào nữa hết, kiếm một chỗ nào thâm sơn cùng cốc ở có lẽ yên ổn hơn.

Vân Hoàn cười

- Lăng cũng không muốn thấy mặt tôi nữa sao

Tôi thành thật.

- Không, anh là ngoại lệ.

Mắt Vân Hoàn chợt sáng.

- Sao thế?

- Vì anh sẽ là người mang tin tức ở thế giới bên ngoài đó cho tôi

Hoàn cười

- Như vậy có nghĩa là Lăng chưa muốn dứt nợ trần?

Tôi ơ thờ chống tay lên cằm, nước mắt vẫn lăn ra má, trút hồn.

- Điều đó có gì lạ đâu mà anh vẫn cười được.

Vân Hoàn có vẻ ngỡ ngàng.

- Thôi tôi không cười nữa đâu, Lăng ạ. Lăng cũng đừng buồn.

Đường đời là như thế, chông gai đầy rẫy, chúng ta có thể bị thương bất cứ lúc nào, tương lai khó đoán, vì vậy có ai dám chắc rằng mình nắm vững được vận mệnh chính mình đâu. Chuyện dù sao cũng xảy ra rồi, có khóc hay cười cũng không thay đổi được định mệnh.

Vân Hoàn lau đi những giọt lệ trên má tôi, chàng vỗ về.

- Thôi đừng khóc nữa, để tôi đàn cho Lãng nghe nhé?

- Vâng.

Tôi máy mớ, chàng nâng đàn lên.

- Lãng muốn nghe bản gì nào

- “ ...Có người con gái u hoài, lòng trăm mối”

Tôi lải nhải với những giọt lệ, nhưng Hoàn lắc đầu

- Bản này không hay, buồn lắm, để tôi lựa bản khác, nếu Lãng không thích nghe, cho tôi biết nhé?

Và chàng bắt đầu khảy bản đầu tiên là “Hạt mưa trên người em”. Kế đó “Yêu là đau khổ” và nhạc chủ đề của phim “Anh yêu, em yêu”, rồi “Ngày mai” và những bản dân ca Beethoven ...Cứ thế Vân Hoàn đàn hết bản này tới bản khác, chàng chăm chú đàn, say mê đàn. Tôi chưa bao giờ thấy chàng đàn hay như hôm nay và dần dần bị lôi vào tiếng nhạc. Tôi ngẩn ra nhìn chàng đàn.

Vân Hoàn vừa đàn vừa nhìn tôi, nét mặt chăm chú. Những ngón tay lướt nhẹ trên phím. Những bài hát bất tận cứ thế tuôn chảy. Tôi mê mẩn nghe và quên hết mọi buồn phiền khổ đau

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, có lẽ hai hay ba giờ, cũng có thể là lâu hơn thế. Tôi chỉ biết khi Hoàn đã đàn đến bản “Con mộng xa” sau cùng thì đêm cũng đã khá khuya rồi. Tôi bắt đầu thấy mệt mỏi

- Thôi đừng đàn nữa

- Đủ rồi à?

- Vâng.

Vân Hoàn bỏ đàn xuống, mắt chàng vẫn dán chặt vào mắt tôi

- Lãng biết tôi đàn đã bao lâu rồi không?

Tôi lắc đầu, chàng đưa cao bàn tay khảy đàn, tôi giật mình. Những ngón tay đã bị tróc da rướm máu. Chàng đã đàn suốt ba tiếng đồng hồ với những ngón tay bị thương. Hoàn thấy tôi ngạc nhiên, cười nói

- Không sao đâu, chỉ tại đàn của Lãng không giữ gìn, không lau dầu, chứ bằng không đàn lâu cũng không đến nỗi bị đứt tay thế này

Tôi ngơ ngàng.

- Thế ...tại sao anh cứ đàn mà không chịu ngừng?

Vân Hoàn nhìn tôi thật ấm.

- Vì Lãng chưa ra lệnh.

Tôi lắc đầu, Hoàn tiếp.

- Thật ra, tôi muốn Lãng không khóc nữa vì ...Vì trên đời này đâu phải chỉ có Sở Liêm là đàn ông đâu

Tôi bàng hoàng, câu nói của Hoàn khiến tôi để ý. Tại sao Hoàn lại nói thế? Gã đàn ông xa lạ hôm nào trên sân thượng, gã con trai chỉ xuất hiện khi có đứa con gái đang hồi bất đắc chí. Nước mắt chợt ướt má, chỉ vì muốn tôi không buồn, chàng đã để buốt máu cả tay

- Anh ...Chú Hoàn!

- Đừng, đừng gọi tôi là chú, tôi không xứng đáng ở vị trí đó đâu

Vân Hoàn thấp giọng.

- Nếu Lăng thấy rằng tôi không phải thuộc hạng người nước đục thả câu, nếu Lăng thấy tôi không đáng ghét lắm, thì tôi mong rằng ...Mong rằng Lăng sẽ cho phép tôi làm chồng Lăng.

Lời đề nghị bất ngờ của Hoàn khiến tôi nhảy lên.

- Anh ...Anh có còn tỉnh không? Anh biết anh nói gì chứ?

- Tôi rất tỉnh và có thể nói là tỉnh nhất suốt mấy năm nay

Hoàn đáp, mắt chàng thành thật:

- Tôi cũng hiểu tôi đang nói gì và tôi nghĩ rằng đây là lúc hay nhất để tỏ tình, nên tôi không thể nín mãi được.

Tôi ấp ứng.

- Nhưng ...Nhưng tại sao anh lại cầu hôn tôi ngay lúc này Anh cũng biết người tôi hằng yêu chẳng phải anh mà?

Đôi vai Hoàn hơi run một chút, nhưng chàng đã nắm chặt tay tôi

- Đừng hỏi tại sao, chỉ cần Lăng suy nghĩ cận kề xem có thể lấy tôi được hay không thôi

Nhưng tôi lắc đầu

- Tôi không hiểu, tôi hoàn toàn không hiểu anh muốn gì cả. Anh Hoàn, nếu anh thương hại tôi, thông cảm tôi thì tôi thấy không nhất thiết anh phải tỏ tình như thế.

Vân Hoàn cười nhẹ.

- Nhưng tại sao Lăng không nghĩ đến chuyện tôi có yêu Lăng không chứ?

Tôi nhăn mặt.

- Chuyện đó không thể có được.

- Tại sao

- Vì ...Anh là người sống nhiều, có nhiều kinh nghiệm về tình yêu, thì làm gì lại có thể yêu một người ngu ngốc như tôi chứ?

Vân Hoàn yên lặng một lúc mới lên tiếng:

- Sợ rằng không phải em ngu mà là tôi ngu thôi Tử Lăng, tôi nói thật với Lăng đấy. Tôi thành thật cầu hôn Lăng và Lăng cũng không cần trả lời tôi ngay, ba hôm sau cũng được. Trong trường hợp Lăng đồng ý, chúng ta sẽ thành hôn ngay và tôi sẽ đưa Lăng sang Âu Châu chung sống.

- Sang Âu Châu Tôi ngạc nhiên. Đối với tôi nó là chốn xa lạ, gần như là ở một hành tinh nào khác ...Đến đấy, tôi có thể xa lánh Sở Liêm, xa chị Bình và tất cả.

Vân Hoàn chăm chú nhìn tôi, những tư tưởng vừa lóe trong đầu gần như không thoát khỏi tia mắt bén của chàng.

- Phải, sang Âu Châu, ở đấy Lãng có thể cắt đứt tất cả phiền muộn và lo âu mà ơ? Đài Bắc Lãng không thoát được.

Tôi bối rối

- Tôi không biết ...

- Lãng không phải trả lời tôi ngay bây giờ.

Hoàn nói:

- Bây giờ Lãng ngủ đi, nghỉ đi rồi ba hôm sau trả lời, nhưng chớ vì dĩ vãng tôi mà lo sợ nhé. Tôi hứa với Lãng là tôi sẽ cố gắng làm người chồng tốt.

- Nhưng ...Nhưng ...Tôi không hề yêu anh mà?

Đôi vai Hoàn lại run nhẹ.

- Vậy chớ Liêm cũng nào có yêu Bình đâu Con người ta không nhất thiết phải yêu nhau mới lấy nhau được, Lãng biết chứ?

Hoàn nhắc đến tên Liêm khiến tim tôi nhói đau

- Tôi bối rối quá.

Tôi nói:

- Tôi vẫn không hiểu anh muốn gì, cả tôi nữa và cha mẹ tôi nếu biết chuyện này không hiểu họ tán thành không?

- Đừng nghĩ nhiều quá Lãng ạ.

Hoàn nói, chàng nhìn thẳng vào mắt tôi

- Lãng chỉ cần tự hỏi, Lãng có muốn lấy tôi và sang Âu Châu không, ngoài ra những chuyện khác hãy để tôi, Lãng đừng lo gì cả.

Tôi vẫn ngo ngác nhìn chàng.

- Hãy nghĩ kỹ đi, Lãng nhé?

Tôi châu mày, Hoàn lại tiếp:

- Tôi đợi đấy, mong rằng Lãng đừng để tôi đợi lâu quá, vì việc đợi chờ không phải sung sướng gì.

Tôi ngẩng đầu lên.

- Bây giờ anh đi à?

- Khuya rồi, cha mẹ Lãng sắp về.

Hoàn nói:

- Tối nay ngủ ngon, đừng suy nghĩ gì nhé, ngày mai..

Hoàn nghiêng nghiêng đầu với nụ cười lạ trên môi

- Tôi mong rằng có ngày tôi sẽ được cùng Lãng mơ con mộng xạ

Hoàn bước tới, thật lịch sự hôn nhẹ lên cổ tôi rồi mới bỏ ra ngoài

Tôi vẫn ngồi bất động như kẻ bị say ngủ.

Ba ngày trôi qua, đầu tôi bênh bồng. Chiếc chân tàn phế của Lục Bình, sự chọn lựa của Sở Liêm và lời cầu hôn của Hoàn

đề lên tim khiến tôi muốn ngạt thở. Hoàn cho tôi ba ngày để suy nghĩ, nhưng tôi biết phải suy nghĩ sao đây Tôi bây giờ như chiếc thuyền con lạc lũng giữa bể khơi Tương lai mịt mù, biết định hướng về phương nào

Để tránh mặt Liêm, cũng như tránh nhìn cảnh chị Bình và người bên nhau, mỗi ngày tôi chỉ đến bệnh viện buổi sáng khi Liêm đã đến sở và chiều trước khi Liêm tan sở là tôi về nhà. Chị Bình hồi phục nhanh chóng, mặt chị bây giờ hồng hào và bắt đầu tươi trở lại Buổi sáng thức giấc với việc chờ đợi, anh Liêm chiều tối mới về nên trong khoảng thời gia còn lại, chị Bình thường đem chuyện Liêm ra nói tôi nghe Chị nhắc lại tuổi thơ và những dự định sẽ làm sau này

- Tử Lãng, em nghĩ xem, nhắm sau này anh Liêm có thể chịu đựng được một con vợ tàn tật như chị không? Anh ấy sẽ yêu chị mãi hay sẽ thay đổi Em nhắm chị có nên từ chối lời tỏ tình của Liêm không?

Những câu hỏi như những nhát roi đập mạnh lên cơ thể, nhưng tôi vẫn cố gượng cười, cố đè nén những xúc động sôi sục trong tim.

- Sao chị lại nghi ngờ anh Liêm? Ở bên anh ấy từ bé đến giờ chị chưa hiểu được sự thẳng thắn của anh ấy à?

Và khi trở về, vừa vào đến phòng riêng là tôi ngã nhào lên giường nức nở khóc, chỉ có những giây phút này là của riêng tôi. Một hôm liền không thấy Liêm, cũng không gặp Hoàn. Đúng như lời Hoàn nói, chàng đã dành cho tôi những phút giây lặng lẽ suy tư. Nhưng đầu óc rối mò thế này tôi còn suy tư gì được nữa. Ngồi bên song cửa ôm đàn, nghĩ ngợi về chuyện xưa Không phải, phải nói là chuyện cổ tích của bốn người, Hoàn, Sở Liêm, chị Bình và tôi Nhưng càng nghĩ, càng

thấy rồi trí và lúc nào sau cùng là tôi cũng phải bỏ đàn ôm đầu hét:

- Đừng nghĩ nữa! Đừng nghĩ nữa!

Sự suy tư bây giờ trở thành kẻ thù chẳng đội trời chung. Lúc nào nó cũng liên kết với tình cảm dày vò day nghiền tôi

Và ngày thứ tư, Hoàn đến.

Lúc chàng tới, mẹ ở bên bệnh viện, chỉ có tôi và cha ở nhà, nhưng cha vì quá mệt mỏi nên đã đánh giấc từ lâu, chỉ còn tôi ngồi nơi phòng khách tiếp chàng.

Hoàn ngồi xuống cạnh tôi trên ghế. Chàng nhìn tôi với đôi mắt sáng và dò xét. Bây giờ đã cuối xuân rồi, trời bắt đầu nóng. Hoàn mặc áo đen với chiếc veste sọc xanh vàng khoát ngoài, dáng trông trẻ hẳn. Đây là lần đầu tôi để ý áo quần chàng mặc.

- Lãng làm gì nhìn anh kỹ thế? Mặt anh có gì à?

Hoàn hỏi, mắt chàng đen với đôi mày sậm. Tôi đáp:

- Dạ có.

- Cái gì thế?

- Nhìn anh cũng không đến đời xí lắm.

- À.

Hoàn cười, nhướn cao mày, mắt chàng thoáng tia ngờ vực.

- Đừng mập mờ, Lãng muốn nói gì chứ?

- Anh đẹp trai, hấp dẫn, có tiền, có kinh nghiệm đàn bà, lại

thông minh. Người như anh biết bao đàn bà thích gần gũi, tại sao anh không chọn, chọn chỉ một đứa ngu dốt, khờ khạo như tôi

Mặt Hoàn chớp nhanh.

- Tôi chưa hề nghĩ đến điều đó, Lăng không ngạo báng tôi chứ?

Tôi nghiêm nghị.

- Làm sao tôi ngạo báng anh được, anh cũng biết rõ mà?

- Thôi được rồi, thế để tôi cho Lăng biết nhé?

- Dạ.

- Tôi yêu Lăng vì Lăng hồn nhiên, trinh bạch và thông minh. Lăng hiền lành chứ không phải ngu dốt khờ khạo gì cả. Tôi đã đi hơn nửa quả địa cầu mới tìm được một ngôi sao sáng thế này

- Anh thôi phòng quá.

Tôi đáp.

- Có phải anh thường xử dụng những ngôn ngữ trên để tán gái không?

Mặt Hoàn đỏ gấc.

- Em thật là bất công, đừng lạnh lùng thế, Lăng ạ.

Tôi hất tóc về sau

- Vâng, thế bây giờ tôi mới biết ngôi sao sáng thường có cả trái tim lạnh nữa

Vân Hoàn mở to mắt, nụ cười tắt ngay trên môi Tôi biết anh chàng buồn, hối hận nhưng không biết làm sao

Hoàn nhìn tôi thật lâu rồi lặng lẽ mang quẹt và thuốc ra đốt hút. Nhả một ngậm khói, chàng nói

- Thôi không cãi nhau nữa, Lãng đã suy nghĩ điều tôi yêu cầu chưa

Tôi yên lặng ...Lấy Hoàn tôi sẽ có một đời sống bình thản, sẽ đến chân trời góc bể nào đó ngủ yên với tình yêu

Hoàn nhún vai hỏi:

- Hay là Lãng còn muốn để thêm một thời gian nữa

Tôi nhìn thẳng vào mắt chàng không đắn đo

- Không cần, tôi có thể cho anh biết ngay bây giờ.

Hoàn ngưng thở khói

- Thế thì sao Chấp nhận chứ?

- Không.

Hoàn yên lặng một chút, lại rút thuốc:

- Tại sao

- Hình như số mệnh đã an bày cho tôi phải thủ vai trò bi đát suốt đời

Tôi cúi mặt nhìn xuống tiếp:

- Niềm đau vật vã bao nhiêu đó tôi thấy cũng đã đủ rồi, hiện tôi như kẻ nằm sâu trong lòng giếng tối tăm. Tôi khổ một

mình tôi chịu được, lẽ nào lại nỡ lòi anh xuống cùng đáy vực với tôi sao

Vân Hoàn dụi tắt điều thuốc hút dở.

- Nghe tôi đây Lăng. Tôi rất mong được cùng Lăng chia sẻ bóng tối dưới vực sâu đó. Biết đâu chẳng có một ngày rồi chúng ta chẳng thoát khỏi nơi tối tăm đó.

Lời chàng khiến tôi cảm động, nước mắt chực trào ra má! ...

- Anh thực muốn mạo hiểm làm điều đó à?

- Vâng.

Mắt Hoàn trang nghiêm và đầy vẻ thật tình.

Những giọt lệ bắt đầu lăn ra má tôi

- Tôi không phải là một người đàn bà đúng nghĩa, tôi không biết quán xuyến gia đình, cũng như không biết cả việc làm bếp.

- Tôi không cần đầu bếp cũng như quán gia

Hoàn đáp.

Tôi lại nói:

- Tôi cũng không biết ngoại giao

- Tôi không cần người ngoại giao

- Cũng không biết chút nào về sự nghiệp của anh hiện tại

- Anh đã có giám đốc và quản lý.

Tôi ngỗ ngàng.

- Thế ...Thế anh cưới tôi làm gì?

- Cưới em làm gì à?

Hoàn nhìn thật sâu vào mắt tôi

- Vì anh cần em.

Một chuỗi nước mắt chảy dài xuống má tôi

- Tôi..Tôi cũng hay khóc lắm.

- Nếu em muốn, bất cứ lúc nào em cũng có thể nằm trong lòng tôi khóc suốt ngày

- Tôi..cứng đầu lắm.

- Anh sẽ cố chịu em.

- Tính tôi ngang và hay ương ngạnh.

- Tôi thích những đức tính ấy

- Tôi không biết gì hết.

- Không sao, anh sẽ dạy em.

Hoàn đáp. Tôi mở to mắt nhìn khuôn mặt lì lợm trước mặt, hét:

- Trời ơi, anh điên rồi à? Nếu anh điên thật thì xin anh cứ mang con nhỏ ngu này đến đâu thì đến đi!

Vân Hoàn xiết mạnh tay tôi rồi kéo tôi vào lòng. Chàng nhẹ nhàng vuốt ve tôi Thật lâu, thật lâu mới chậm rãi tìm môi tôi

- Em là con bé dễ khóc thật ...Ở đâu mà có nhiều nước mắt

thế? Sau này về với anh, anh sẽ cố gắng cho môi em nở đầy nụ cười, cho khuôn mặt buồn thảm hồng hào lên ...

Hoàn nói nhẹ như rụ

- Anh sẽ cố gắng làm một người chồng gương mẫu, chăm sóc, chiều chuộng, thương yêu em cho đến khi chết, để em không phải hối hận về việc chọn anh.

Đột nhiên tôi cảm thấy mình trở nên yếu đuối nhỏ nhoi vô cùng, nằm trong lòng chàng tôi thấy thật bình yên. Chiếc thuyền con trong cơn bão táp đã vào được bến lành. Rã rời như kẻ vừa vượt bao nỗi khó khăn. Tôi nằm yên thụ hưởng, ngửi lấy hương của nước hoa, của người chàng. Nhắm mắt lại, tôi nói:

- Anh Hoàn, anh hãy mang em đi đi, mang em đến chốn thật xa anh nhé.

- Vâng.

Hoàn đáp, và bàn tay ấm của chàng vuốt nhẹ trên lưng tôi

- Nhưng đây là sự thật chứ không phải màn kịch chứ?

Tôi sực nghĩ tới và ngồi dậy. Hoàn nhìn thẳng vào mắt tôi

- Hôn nhân làm sao là trò đùa được, sao em lại nói vậy

- Nhưng ...

Tôi lẩm bẩm:

- Anh là người đã có vợ, đã ly dị, anh không coi trọng chuyện hôn nhân, có lần anh đã bảo tôi Anh đã xem nó như rác và vứt bỏ vào sọt ...

Vai chàng run nhẹ.

- Vì vậy khi chọn lựa không nên lầm lẫn.

Hoàn nói và nhìn tôi

- Hãy tin anh, Lăng ạ, người ta chỉ có thể nhầm một lần chứ không bao giờ nhầm đến lần thứ hai

Lời chàng thành khẩn, tôi không thể không tin, nhưng vẫn hỏi gặng thêm:

- Anh ...Thật sự hiểu việc anh đang làm chứ?

- Tôi không phải là con nít nữa Lăng ạ.

Hoàn nói Tôi cúi đầu xuống.

- Nhưng em không muốn làm kẻ lường gạt, anh cũng hiểu người em yêu là ...

Tôi chưa nói hết câu, Hoàn đã bịt miệng tôi lại

- Anh biết hết, em khỏi cần phải nói gì cả.

Tôi thở dài tựa người vào vai chàng.

- Em mới quá.

- Anh biết.

Chàng xiết chặt tôi, chúng tôi ngồi yên lặng bên nhau không nói gì cả. Lâu rồi, đã lâu lắm rồi tôi mới tìm được những giây phút yên tĩnh thanh thoi, trí óc không phải bận rộn với bao nhiêu phiền muộn. Thời gian như ngừng lại, tôi không biết chúng tôi đã ngồi bên nhau thế được bao lâu, cho đến lúc Hoàn vừa nhích người, tôi đã lên tiếng.

- Dừng, đừng rời em anh.

- Vâng.

Hoàn ngồi lại

- Anh sẽ không đi đâu nữa, nhưng mà ...Mẹ em về tới rồi đấy

Tôi sực nhớ ra, chưa kịp nhòe dậy thì cánh cửa kính mở tung ra Mẹ tôi đã về? Thế tại sao tôi chẳng nghe thấy tiếng bước chân gì cả Vừa xuất hiện, nhìn thấy chúng tôi, mẹ đã hét lên như gặp chuyện quái đản:

- Trời ơi, Lãng? Con làm gì thế?

Tôi vội ngồi bật dậy nhìn mẹ, nhưng tay chân vẫn rã rời, tôi như kẻ còn say ngủ.

- Con? Con có làm gì đâu

- Không làm gì à?

Mẹ ném ví lên ghế, giận dữ.

- Chú Hoàn, chú giải thích cho tôi biết hành động vừa rồi của chú xem.

Hoàn thật bình tĩnh.

- Bà bình tĩnh một chút, tôi cũng định thông báo cho bà biết là ...Tôi và Lãng con gái bà đã đồng ý lấy nhau

- Trời ơi, cái gì?

Mẹ mở to mắt nhìn chúng tôi như nhìn quái vật.

- Chú nói gì chứ?

- Tôi muốn cưới Tử Lăng.

Vân Hoàn lập lại, giọng chàng vẫn bình thản.

- Mong rằng bà sẽ chấp thuận cho

Mẹ tôi ngo ngác, bà đứng bất động như pho tượng; mắt bà mở to kinh ngạc, người gọi lớn.

- Anh Bằng ơi! Anh Bằng, mau xuống đây, anh ơi!

Tiếng gọi của mẹ hót hải như nhà cháy và cha tôi..Cha tôi với chiếc áo ngủ nhàu nát vội vã từ trên lầu bước xuống.

- Cái gì? Cái gì? Con Bình nó làm sao chứ?

Có lẽ cha tưởng là vết thương chị Bình trở nặng. Thật ra chị ấy đã lành hẳn rồi, chỉ chờ ngày xuất viện thôi Mẹ lại hét.

- Không phải chuyện con Bình mà là chuyện con Lăng. Anh ở nhà làm gì mà chẳng coi chừng gì cả, để chuyện thế này xảy ra chứ?

- Chuyện con Lăng à?

Cha ngo ngác nhìn tôi

- Lăng nó cũng bình thường chứ có gì đâu

Hoàn đứng dậy

- Để tôi trình bà

Chàng nói

- Ông Bằng, tôi có chuyện muốn nhờ ông.

- Chuyện gì?

Mắt cha vẫn còn ngái ngủ.

- Cậu muốn gì cứ nói

- Chuyện của tôi cũng là chuyện của Lăng.

Hoàn chậm rãi

- Thưa ông, chúng tôi muốn xin phép ông bà cho hai đứa lấy nhau

Đến phiên cha ngạc nhiên, người đã hoàn toàn tỉnh ngủ. Hết nhìn Hoàn đến nhìn tôi, mắt cha đầy hoài nghi Một lúc thật lâu, người mới hỏi:

- Lăng, có thật như thế không con?

- Dạ có.

Tôi đáp thật nhỏ, mẹ nương dịp la lớn.

- Hay lắm, chú Hoàn, chú giỏi lắm, chú thật xứng đáng là bạn bè của chúng tôi, chú đã thừa dịp lợi dụng sự tin cậy của chúng tôi để dụ dỗ con gái chưa trưởng thành của chúng tôi Ngay từ đầu, tôi đã biết chú không phải hạng người tốt. Chú đừng tưởng rằng chú có tiền, và hiểu kinh nghiệm rồi bắt hồn con gái tôi như thế. Chú hèn hạ, bẩn thỉu lắm ...

- Thưa bà!

Mặt Hoàn tái hắc.

- Bà đã dùng lời hơi nặng tại..

- Chú mà cũng biết nặng nhẹ nữa à?

Mẹ quắc mắt.

- Vói những hạng như chú, chúng tôi phải dùng những lời như vậy mới hợp. Chú đã lợi dụng gia đình chúng tôi gặp cảnh bối rối, không rảnh rỗi chăm sóc con Lăng, để thừa nước đục thả câu..

- Quyên!

Cha cắt ngang lời mẹ.

- Em im đi, để chú ấy nói. Chú Hoàn, chú cho tôi biết, chú muốn làm trò gì đây chứ?

Vân Hoàn điềm tĩnh, chậm rãi

- Không có trò gì cả, tôi xin xác định với ông bà là tôi chẳng hề có ý đùa giỡn với Lăng. Tôi thành thật yêu cô ấy và muốn được chăm sóc, lo lắng cho Lăng suốt đời. Tôi muốn xin cưới cô Lăng của ông bà làm vợ.

- Chú nói là xin à?

Mẹ lớn tiếng. Vân Hoàn nhún nhin.

- Vâng.

- Thế thì tôi cho cậu hay.

Mẹ đánh thếp.

- Chúng tôi quyết định không chọ

Vân Hoàn nhìn thẳng mẹ tôi

- Tôi dùng hai chữ xin là vì kính trọng ông bà.

Hoàn nói:

- Sự thật, chuyện hôn nhân là chuyện riêng của hai người thôi, chỉ cần Tử Lăng đồng ý, còn nếu ông bà chấp thuận thì tôi cảm ơn, bằng không tôi có thể cưới cô ấy được như thường.

- Trời đất!

Mẹ tôi trợn mắt:

- Đòi bây giờ lộn ngược vậy sao Anh Bằng, bạn anh như vậy đó anh thấy chưa, để tôi gọi giây nói cho ông Châu, hỏi ông ấy cho ra lẽ mới được.

- Không cần.

Hoàn nói

- Dù bà có điện thoại cho ông bố tôi, ông ấy vẫn không ngăn được tôi như thường.

- Trời ơi!

Mẹ hét:

- Anh Bằng, anh có nghe không? Nói thế thì còn gì nói nữa, không hiểu sao gia đình cứ gặp chuyện gì không vậy nè?

- Vũ Quyện.

Cha gọi mẹ.

- Em bình tĩnh xem nào

Người quay sang Vân Hoàn với ánh mắt dò xét:

- Chú Hoàn, chú cứ thật tình cho tôi biết, tại sao chú lại muốn lấy con Lăng? Tại sao

Vân Hoàn suy nghĩ mấy phút.

- Nếu tôi nói thật chưa hẳn là ông sẽ tin.

- Chú cứ nói

Vân Hoàn nói thật nhỏ:

- Tôi yêu cô ấy

- Yêu

Mẹ lại hét:

- Yêu với cậu là sao chứ? Cậu đã từng lấy vũ nữ, gái bán bar, chiêu đãi..Những người đó cậu cũng yêu họ đó sao Yêu với cậu có nghĩa như vậy đó à?

- Quyên!

Cha trừng mắt nhìn mẹ, xong quay sang nghiêm nghị dò xét thái độ của Hoàn, rồi tôi, ánh mắt của người quá bèn khiến tôi sợ hãi Tôi có cảm giác của một con bé vừa lớn đã phạm lỗi tày trời

- Lăng này!

Cha vừa lên tiếng gọi, nước mắt tôi đã chảy dài ra má.

- Lăng, cha lúc nào cũng muốn hiểu con, cha đã cho con tự do, không thi Đại Học cũng được, muốn học guitar cũng cho, sách vở ...Tất cả điều gì cha cũng chiều con cả, nhưng lần này, con hiểu là con đang làm gì chứ?

Tôi ngẩng đầu lên nhìn Hoàn, ánh mắt thành khẩn của chàng khiến tim tôi thất lại Trở lại với cha, tôi nói

- Con hiểu, thưa cha

- Con chắc chắn thế chứ?

- Dạ.

- Con hiểu thế nào là tình yêu không?

Tôi hiểu không? Trời ơi, sao cha lại hỏi tôi một câu tàn nhẫn thế? Nước mắt hoen má, tôi sụt sùi

- Dạ hiểu

Thế thì.

Cha trầm ngâm.

- Con thật sự yêu chú Hoàn?

Đừng! Đừng hỏi nữa, hãy để tất cả trôi vào dĩ vãng đi Tôi muốn hét lên, tôi muốn trốn lánh tất cả. Tôi ôm lấy mặt khóc ngất.

- Vâng, vâng! Thưa cha, con yêu chú ấy, con muốn lấy Hoàn!

Cha buông tôi ra, người đứng thẳng người lại với giọng nói đau khổ.

- Chú Hoàn, nằm mơ tôi cũng không dám nghĩ đến chuyện có ngày rồi chú sẽ là con rể tôi Chuyện đã đến nước này rồi tôi biết nói sao nữa bây giờ ...

Cha cắn nhẹ môi, người có vẻ suy nghĩ một lúc.

- Thôi được rồi, tôi trao con Lăng cho chú đấy, nhưng nhớ đừng bao giờ hắt hủi nó nhé. Ngày nào mà tôi thấy chuyện đó xảy ra, tôi sẽ không tha thứ chú đâu

Mẹ tôi hét lên.

- Anh Bằng, sao anh lại có thể dễ dàng với hấn như vậy Với hạng như hấn mà anh còn tin được à? Hấn lớn hơn con Lăng mấy chục tuổi, làm sao có thể làm rể nhà ta được. Không, không! Tôi phản đối, tôi cương quyết phản đối..

- Vũ Quyên.

Cha kéo tay mẹ.

- Đồi bây giờ không còn là đồi cha mẹ làm chủ vận mệnh con cái nữa rồi Chúng đã yêu nhau, chúng ta ngăn cản làm chi vô ích?

Quay sang tôi, cha hỏi:

- Tử Lăng, có thật con chấp nhận làm vợ. Hoàn không?

- Vâng.

Tôi đáp, cha lại thở dài, người quay sang Hoàn.

- Chú Hoàn, tôi biết chú là người bạn tốt của tôi, nhưng không hiểu chú có thể là một thằng rể quý hay không?

- Ông cứ yên tâm.

Hoàn nói

- Dù thế nào đi nữa, tôi cũng không bao giờ đê? Lăng phải khổ hết.

Nhưng mẹ tôi vẫn chưa hề con giận.

- Không được! Anh Bằng, con không phải của riêng một mình anh, còn ý kiến tôi nữa chứ. Tôi không bằng lòng để con gái tôi lấy một tên đàn ông đã từng có vợ.

Mẹ quay sang Vân Hoàn.

- Chú Hoàn, chú đừng tưởng tôi không biết quá khứ của chú. Chú từng ly dị vợ rồi sống chung với một bà khác ơ? La Mã, ngay khi đến Đài Bắc, chú cũng đã bao một vũ nữ, phải không?

Cha vội cắt ngang.

- Quyên, em nói những chuyện đó làm gì? Bây giờ mà em có liệt kê hết tất cả dĩ vãng của chú ấy cũng bằng không thời

- Nhưng em không muốn giao con em cho một tên đàn ông như vậy

- Thật ra thì dù muốn giao cho ai chưa chắc ra đã yên tâm.

Cha nói, giọng buồn buồn.

- Làm cha mẹ bao giờ cũng lo cho con hạnh phúc. Lục Bình đã tàn tật, còn Tử Lăng nó cũng lớn rồi, anh không muốn để nó buồn nữa, hãy để cho con hưởng hạnh phúc tự nó tìm.

Lời của cha khiến tôi xúc động, nước mắt tôi như dòng Hoàng Hà vỡ đê tuôn chảy. Cha cũng rướm lệ, người quay sang mẹ.

- Thôi đi em, chúng ta lên lầu đi, anh có chuyện muốn nói với em, để đây cho hai đứa nói chuyện.

Người lại quay sang Hoàn.

- Chú Hoàn, mai chú đến đây nói chuyện một tí nhé.

- Vâng.

Hoàn đáp, mẹ hình như vẫn chưa hài lòng, người muốn nói thêm, nhưng đã bị cha kéo đi. Tôi vẫn nằm yên trên salon với nước mắt.

Và Hoàn bước đến, chàng ngồi xuống cạnh ôm vai tôi.

- Lãng, anh xin lỗi Lãng, không ngờ chuyện chúng ta lại gặp giống bão thế, bây giờ tất cả coi như qua rồi. Từ đây về sau, anh hứa anh sẽ luôn luôn để em vui, Lãng nhé.

Tôi vui đầu vào người chàng.

- Anh sẽ không ăn hiếp em nhé?

- Yêu còn không hết làm gì ăn hiếp.

Hoàn nói Tôi ngẩng đầu lên.

- Thật không?

- Cái gì chứ?

- Mẹ bảo anh sống chung với bà nào La Mã, rồi còn bao gái ở xứ Đài Loan này nữa.

Hoàn nhìn tôi, nhìn thật sâu, mắt chàng có vẻ hối hận thành thật.

- Anh có bắt buộc phải trả lời câu đó không em?

- Thôi khỏi.

Tôi đáp. Vân Hoàn xiết chặt tôi, chàng kề miệng bên tai tôi

- Tất cả những chuyện ngày cũ chết mất rồi, anh chôn hết, và kể từ ngày hôm nay anh sẽ hoàn toàn đổi mới. Hãy tin anh, anh sẽ chẳng bao giờ để em buồn nữa đâu

CHƯƠNG: 7

Cuối tháng tư, chị Bình xuất viện, chị trở về nhà trên chiếc xe lăn đặc biệt do cha đặt đóng. Tất cả đều dùng loại thép tốt, cứng và không rỉ sét, kiểu trông cũng trang nhã. Nhưng mỗi khi nhìn nó tôi lại bàng hoàng với những ám ảnh tối tăm.

Hôn lễ của chị và anh Liêm dự định cử hành ngày một tháng năm để tránh tình trạng em trước chị sau Tôi và Hoàn cũng dời ngày cưới mình đến trung tuần tháng đó.

Trong một tháng phải mất đến hai đứa con gái, đối với mẹ cha là một cái gì buồn phiền. Mẹ tôi suốt ngày trầm lặng chứ không còn vui tính như xưa. Cả ngày dù cố bận rộn lo lắng cho chị Bình: may áo cưới, sắm sửa cô dâu về nhà chồng ...nhưng đôi khi tôi vẫn thấy người sụt sùi bên bác Sở.

- Tâm Đài, xin chị nghĩ đến tình bạn hai mươi mấy năm của chúng ta mà thương yêu con Bình một chút nhé.

- Vũ Quyên, Quyên cứ yên tâm.

Bác Sở thành thật.

- Quyên có nhớ lúc chúng vừa lớn không? Tôi đã từng đùa gọi nó là dâu rồi, không ngờ lời đùa đó bây giờ là sự thật, mừng không hết chứ đâu lại buồn phiền. Lục Bình đẹp, thông minh, hiền hậu..Tôi xin hứa với chị là tôi sẽ coi nó như con

ruột.

Tôi không hiểu bên trong trái tim người lớn họ đã toan tính gì? Có điều tôi như linh cảm thấy sự miễn cưỡng không hay trong đấy. Họ gần nhau một cách không tự nhiên. Ngay cả chuyện hôn lễ với cô dâu ngồi trên xe lăn cũng là chuyện bất thường, mặc dù được tổ chức một cách trang trọng.

Quan niệm của gia đình họ Sở rất tiến bộ. Họ chủ trương con cái khi đã thành gia thất là phải ra riêng, nhưng vì chị Bình tật nguyền, họ đã đặc biệt cấp cho đôi vợ chồng trẻ một căn phòng rộng trong nhà.

Nhà bác Sở trước kia ở trên tầng thứ tám của một cao ốc, nhưng bây giờ sắp có chị Bình về, bác đã phải dọn xuống một biệt thự hai tầng ở ngoại ô. Biệt thự có vườn hoa rộng, cất theo kiểu Tây Phương. Vợ chồng bác Sở và Sở Kỳ sẽ ngụ trên lầu, còn bên dưới dành cả cho vợ chồng Liêm. Tôi đã đến đấy đôi lần và thấy được sự bày trí lộng lẫy và ấm cúng của đôi tân nhân.

Tất cả mọi người đổ dồn về việc chuẩn bị đám cưới cho chị Bình, tôi và Hoàn gần như bị quên lãng. Chúng tôi dự định sẽ tổ chức thật đơn giản, không cần lễ nghi rườm rà, cũng không cần nhà cửa, vì cưới xong chúng tôi sẽ sang ngay Âu Châu Trừ một lý do nào đó không đi ngay được, chúng tôi sẽ mượn tạm khách sạn nghỉ đôi ngày.

Hồ sơ xuất ngoại đang chuẩn bị, hôn thú được làm trước. Dù chưa cử hành hôn lễ, trên danh nghĩa pháp luật, tôi và Hoàn đã là vợ chồng. Từ lúc chị Bình bị tật đến nay, tôi như kẻ mất hồn, tất cả những chuyện đã đến gần như chỉ là những cơn mộng vô thực.

Ngày chị Bình rời bệnh viện, tôi đã ngỡ rằng việc lánh mặt Liêm sẽ khó khăn, nhưng Vân Hoàn như những quái khách kỳ lạ trong kiếm hiệp, Liêm vừa đến chẳng mấy phút là lúc nào Hoàn cũng đến. Chàng đã cứu tôi thoát khỏi những cơn lốc nguy hiểm và đưa tôi đi phố, mãi đến khuya mới trả về. Hoàn thường đưa tôi đến quán ăn yên tĩnh của chàng và gọi cho tôi một ly champagne màu hồng, trong khi chàng nhắc lại chuyện chai champagne ngày nào, hoặc ngồi tựa vào ghế yên lặng với điều thuốc. Có lần Hoàn nhìn tôi thật lâu rồi vụt hỏi:

- Em năm nay bao nhiêu tuổi rồi Lăng?
- Dạ, hai mươi
- Lúc anh biết em, em chỉ mới là cô gái mười chín.
- Một năm rồi, đâu ai có quyền ở mãi tuổi mười chín đâu?
- Vì vậy, năm nay anh không có quyền lớn hơn em gấp đôi rồi

Hoàn cười Tôi yên lặng nhìn chàng rồi nhớ tới buổi dạ tiệc mùa thu xưa Lần gặp nhau đột ngột đó không ngờ trở thành định mệnh. Tôi không ngờ gã đàn ông xa lạ ngày nào nay lại sẽ là chồng tôi

- Không lớn hơn gấp đôi, rồi sao

Tôi hỏi, chàng cười nắm tay tôi

- Nhờ thế anh không có cảm giác mình quá già. Tử Lăng, anh mong rằng anh sẽ xứng với em.

Mắt tôi róm lệ.

- Em cũng mong sẽ mang lại hạnh phúc cho anh.

Vân Hoàn cười một cách cảm động, chàng nhìn tôi say đắm. Đột nhiên trong phút giây thoáng qua, tôi thấy như chàng mới đúng là người tôi hằng mong đợi, những hạt giống tình cảm gieo mầm lâu ngày bắt đầu nảy nở.

- Anh Hoàn, em xin hứa với anh, em sẽ hết sức cố gắng để làm người vợ toàn vẹn. Chuyện cũ kể như đã qua, bắt đầu từ bây giờ em sẽ cố sống vì anh.

Vân Hoàn dứt tất thuốc, chàng chậm rãi nâng tay tôi lên hôn nhẹ.

Tối hôm ấy, tình cảm giữa hai đứa thật ngọt. Đây là lần đầu tiên tôi thấy gần Hoàn hơn bao giờ hết. Rồi quán ăn, Hoàn đưa tôi dạo phố Đài Bắc mãi đến tối mờ mới trở về. Trên đường, chúng tôi chỉ yên lặng bên nhau. Tôi tựa đầu lên vai chàng, trong khi tay Hoàn cũng vòng qua người tôi.

Đứng trước cổng, sau cái hôn tạm biệt, Hoàn nói

- Lãng, anh rất xúc động với những điều em đã nói ban nãy. Anh không mong gì hơn có một ngày nào đó em sẽ nói được với anh thêm một câu ba chữ, nhưng hôm nay thì không cần. Những điều em nói đã đủ lắm rồi.

Và Hoàn đi, tôi bước vào nhà, lòng vẫn ngỡ ngàng chẳng hiểu “câu ba chữ” là gì. Nhưng tôi cũng không thắc mắc hơn. Với Hoàn, tiến được một bước như vậy là khá lắm rồi. Dù sao chàng cũng chỉ là người mới đến với ta. Tôi nghĩ và cố gắng xua đuổi hình bóng Sở Liêm.

Nhưng việc làm tôi chỉ hoài công. Suốt một buổi tối trốn lánh, tôi tưởng đã tránh được Liêm, không ngờ ...

Vừa bước vào phòng, tôi đã thấy chàng. Liêm đang ngồi

trong phòng tôi

- Trời ơi

Tôi giết mình.

- Khuya qua rồi anh chưa về sao

Sở Liêm có vẻ khó chịu

- Tôi có chuyện muốn nói với Lăng.

Liêm nói:

- Bây giờ tôi đã là anh rể cô, tôi đã thuộc người nhà rồi, Lăng làm gì lại trốn tôi mãi thế?

Tôi bước đến cửa sổ, lùa tay qua rèm.

- Tôi sắp sang Âu Châu rồi

- Phải vì muốn sang Âu Châu mà Lăng lấy Hoàn không?

Tôi chau mày:

- Điều đó nào có liên hệ gì đến anh đâu

Liêm bước tới, đặt tay lên vai tôi

- Đừng ngu thế, Lăng ạ. Lăng có thể xem chuyện chung thân như một trò đùa được sao Hoàn là người thế nào Lăng cũng biết, hắn đã từng có vợ, mè o mở lăng nhăng, trác táng đủ tậ xấu, thế mà Lăng lại chọn hắn. Lý trí Lăng để đâu chứ?

Tôi vùng khỏi tay Liêm, hét:

- Im đi!

Chàng ngưng nói, ngạc nhiên nhìn tôi

- Đừng nói xấu Hoàn trước mặt tôi

Tôi nói:

- Chuyện của tôi mặc tôi, anh không có quyền chen vào Tôi đã chọn Hoàn, đã nhận Hoàn làm chồng thì không có gì thay đổi nữa, cũng như chuyện anh với chị Bình ...Nói cũng vô ích, anh hiểu không, ông anh rể tôi

Liêm lắc đầu

- Em thay đổi hết rồi, em đã trở nên lạnh lùng và tàn nhẫn.

- Vâng, tới bây giờ anh mới thấy à?

Tôi cười nhạt.

- Vâng, tôi đã thay đổi thật đấy vì tôi đã trưởng thành, tôi đã tỉnh con mê. Anh Hoàn dù sao cũng không đến nỗi xấu như anh tưởng, anh ấy đẹp trai, tế nhị và đầy đủ đức tính của một người đàn ông. Không phải vì thấy anh lấy chị Bình mà tôi nhắm mắt nhận Hoàn đâu, mà là chính tôi, tôi đã lựa chọn, anh hiểu không?

Liêm đỏ mặt.

- Nếu Lăng nói thêm một lúc nữa, Lăng dám bảo là chẳng hề yêu tôi bao giờ nữa à?

- Hừ.

Tôi cười nhẹ.

- Bây giờ mà nhắc lại chuyện cũ thì nhạt quá. Anh quên chỉ còn ba ngày nữa là anh đã thành anh rể thật sự của tôi, và

một tháng sau ngày này, biết đâu tôi chẳng đang ngồi trong nhà hàng Mouliere-Rouge uống Champagne Bây giờ chúng ta đang ở trên vị trí khác nhau, nhắc đến chuyện cũ làm gì? Tình yêu Tình yêu à? Nó có nghĩa gì đâu Trên đời này nào có gì là hằng cửu đâu Anh đừng nhắc nữa, chuyện cũ tôi đã quên từ lâu rồi

Mặt Liêm tái hắc, chàng quay lưng.

- Hay lắm, cảm ơn Lăng đã cho tôi biết chuyện đó, xin chúc mừng Lăng được một ngày trưởng thành và lạnh lùng như hiện nay

Bước ra tới cửa Liêm trừng mắt nhìn lại

- Còn nữa, tôi còn phải mừng cho Lăng kiếm được ông chồng sộp, có đủ phương tiện để đưa Lăng sang Paris uống Champagne ở Mouliere-Rouge!

Chàng bước ra ngoài và đóng sầm cửa lại, tôi đứng chết lạng trong phòng, lòng đau quặng với khối óc rối. Nhưng chưa kịp ngã lên giường, thì cánh cửa lại bật mở, Liêm xuất hiện trở lại với khuôn mặt khổ đau

- Làm chi cho khổ thế Lăng? Tại sao chúng ta phải làm mặt lạnh, tại sao phải hành hạ nhau thế này Có quên được không chứ? Lăng! Không bao giờ tôi quên Lăng đâu, dù Lăng nói thế nào thì mặc ...

Chàng lắc đầu và thở dài Tiếng khép cửa lại vang lên. Liêm đã đi, chúng tôi đã bị cánh cửa buồng ngăn cách. Chàng đã đi rồi, những bước chân mất dần trên cầu thang.

Chuyện của tôi với Liêm có được kết thúc ở đây không? Tôi cũng không biết. Đời có hàng ngàn mẫu chuyện không đoạn

kết. Nhưng thế nào cũng vậy thôi, chỉ còn ba ngày nữa là tôi phải đến dự tiệc cưới giữa chị Bình với chàng.

Như một thứ tình cò, trước ngày cử hành đám cưới Liêm Bình một ngày, chị Bình nhận được thư phúc đáp của viện M.IT. ở Huê Kỳ. Họ đã chấp nhận đơn xin học bổng của chị và mong rằng chị sẽ sang kịp ngày khai giảng niên học mới

Ngồi trên xe lăn, im lặng nhìn bức thư, chị Bình giống như một pho tượng đúc. Cha mẹ tôi đứng cạnh cũng im lặng theo. Nếu chị Bình chưa bị mất một chân thì bức thư trên sẽ mang đến cho gia đình biết bao sự vui tươi. Nhưng bây giờ thì ...Bức thư quả là một thách thức ngạo nghễ. Tôi nghĩ chắc chị sẽ khóc, khóc thật nhiều vì ao ước tuyệt đỉnh đã đạt được nhưng không còn trị giá. Nhưng tôi đã lầm, chị Bình ngồi yên với bức thư trên tay thật lâu, rồi..xé hai, xé tư và bức thư trở thành từng phiến giấy nhỏ. Chị xé thật bình thản. Không khí ngọt ngào, chị quay lại và ngoài ý nghĩ của tôi, chị nhìn mẹ nói:

- Mẹ, con muốn mặc thử áo cưới, mẹ đến giúp con đi!

Chị Bình! Bà chị cao ngạo, siêng năng của tôi! Ôi! Chợt nhiên tôi muốn khóc. Bây giờ trong tim chị chỉ còn Sở Liêm. Tình yêu thật phi thường, đó là điều may mắn hay bất hạnh cho chàng?

Hôn lễ cử hành thật trang nghiêm và không kém phần long trọng. Tất cả thân bằng quyến thuộc gần như hiện diện đầy đủ. Chị Bình trang điểm lộng lẫy dù phải ngồi trên ghế lăn. Vẻ đẹp của chị vẫn rực rỡ, vẫn lôi cuốn được khách trầm trồ. Anh Liêm trong bộ âu phục sạm màu, trịnh trọng và trẻ trung đứng cạnh chị, họ đẹp như đôi kim đồng ngọc nữ. Nhìn họ rồi nghe những lời bình phẩm của khách khứa, tiếng nhạc,

tiếng pháo..không hiểu sao đột nhiên tôi nghĩ tới tiếng hát của Bội Tần với bản “Tôi đến dự tiệc cưới nhà em”.

- “ ...Cha em ơ hờ, mẹ đang khóc và tôi cũng không cầm được những giọt lệ chảy tuôn ...”

Vâng, tôi cũng đang khóc đây. Chị Bình rồi sẽ thành đàn bà, anh Liêm sẽ là anh rể nhà tôi..Và tôi chợt nhớ đến những bản khoản ngày nào của mình. Anh Liêm sẽ là của ai Chị Bình hay tôi Đó là câu hỏi từ trước, nhưng bây giờ đã có lời giải. Đám cưới, một kết thúc hay một bắt đầu Tôi cũng không biết. Nhìn Liêm đẩy xe cho chị Bình vào phòng tân hôn, chàng có vẻ rạng rỡ cười đáp lễ từng người Tôi chợt bản khoản. Anh Liêm đã thật sự tìm thấy niềm vui hay chỉ là những nụ cười guơng. Tôi cũng không biết. Tiếng vỗ tay điếc óc, không khí ngộp thở khiến tôi choáng váng. Hình ảnh Liêm chạy trong rừng mơ, vừa chạy vừa hét lớn.

- Tôi yêu Lăng, tôi yêu Tử Lăng!

Và trên đường vắng người

- Lăng ơi, Lăng ơi! Anh chỉ yêu có Lăng thôi

Mắt tôi hoa đi, hình ảnh chập chờn, vang bên tai là tiếng chúc mừng vui sướng. Vui lắm sao Vui sao ...

Hoàn đến bên tôi lúc nào không hay. Chàng dìu tôi ra vườn hoa, để tôi ngồi thoải mái lên ghế đá, rồi chạy vào mang rượu ra đưa đến môi tôi

- Uống đi em!

Chàng bảo, tôi ngoan ngoãn nhắm giọng, những giọt rượu cay đun nóng cả dạ dày. Gió thoảng qua làm tỉnh đôi chút, Hoàn

nhìn tôi chăm chú, tôi chợt hối hận.

- Em xin lỗi anh, em rất tiếc.

Hoàn vuốt mái tóc ngắn của tôi

- Em không có quyền xiu giữa tiệc cưới, em hiểu chứ?

- Vâng.

Tôi gật đầu

- Em rất tiếc, bây giờ em thấy khỏe rồi..Ban nãy tại trong phòng ngột quá.

- Đừng, Lãng khỏi phải giải thích gì cả.

Hoàn nhìn sâu vào mắt tôi

- Anh chỉ mong rằng, đến ngày cưới của chúng ta, không khí sẽ không đến nỗi ngột thế này.

Tôi xiết mạnh tay Hoàn:

- Tại sao anh nói vậy Em đã xin lỗi rồi cơ mà, thật tình em muốn lấy anh ...

Vân Hoàn rút khăn tay ra đưa cho tôi, chàng cắt ngang.

- Anh bận quá, này lau mặt em đi, chúng ta còn trở vào trong dùng tiệc nữa chứ.

Tôi nhăn mặt.

- Bắt buộc phải dùng tiệc nữa sao

Vân Hoàn nghĩ ngợi

- À ...Hay là ...Khách đông thế này vắng hai đứa chắc chẳng sao đâu, và lại mình đã dự lễ rồi mà.

- Nếu họ để ý cũng chẳng sao

Tôi nói, Hoàn gật gù.

- Phải, không sao hết, dù sao chúng ta cũng đã mang tiếng là kẻ phản loạn rồi

Thế là chúng tôi đứng dậy chạy ra xe và bắt đầu làm cuộc phiêu lưu trên phố.

Từ Đài Bắc đến Cơ Long, sống với thế giới đêm của thành phố kỹ nghệ, ăn quà vặt ngoài đường. Cá vò viên và vịt tiềm đơn quy, hết ăn lại đến bát phở. Tôi đã chọn được một chú gấu nhồi bông vừa đẹp vừa xinh. Mãi đến thật khuya mới quay về nhà.

Mẹ đợi Hoàn chào xong bỏ về, mới quay sang tôi hét:

- Tử Lãng, con làm gì kỳ vậy, hôm nay là ngày cưới của chị Bình, tại sao con lại bỏ tiệc? Không lẽ chỉ còn mấy hôm nữa mà con đợi cũng không được nữa sao Làm như vậy khách họ sẽ nghĩ sao Gia đình bác Sở sẽ nghĩ gì về ta chứ?

Tôi mệt mỏi

- Thôi mà mẹ, gia đình bác Sở cưới chị Bình cho con trai chứ đâu phải cưới con? Cần gì con phải đóng vai ngoan ngoãn cho họ nhìn chứ.

- Cái gì con cũng không biết cả.

Mẹ nhìn thẳng vào mặt tôi

- Tiệc cưới của chị con mà ngay một câu chúc mừng con cũng không biết chúc, sao vậy

Tôi nói nhỏ:

- Tất cả những gì cần chúc con đã chúc trước rồi

Mẹ vẫn tiếp tục hét:

- Con là đứa không biết điều, ít ra ở bên nhau hai mươi năm, phải lưu luyến chứ, đằng này chị Bình con lấy chồng, ngay trong ngày vui con không ở nhà lại bỏ đi chơi

Cha bước đến kịp thời giải nguy cho tôi

- Thôi Quyên ạ, con nó cũng không đến nỗi nào, em dùng chỉ những tiếng nặng thế. Nó còn ở lại đây với ta được mấy hôm nữa chứ?

Lời cha như một gáo nước lạnh làm thức tỉnh mẹ. Phải, ngày ra đi của tôi không còn bao xa nữa Mẹ đứng lặng nhìn tôi, nước mắt chạy quanh má.

- Anh Bằng, ta sinh con ra để làm gì? Nuôi chúng lớn lên để khi chúng đủ lông, đủ cánh là lại xa ta, lại bay mất ...

Tôi xúc động bước tới ôm vai mẹ, hôn nhẹ.

- Mẹ sẽ không bao giờ mất chúng con đâu, thật đấy

Cha cũng nói vào

- Thôi, hôm nay em cũng mệt quá rồi Quyên ạ, em lên lầu nghỉ đi, để anh nói chuyện với con một chút.

Mẹ ngoan ngoãn quệt nước mắt, chệnh choạng lên gác. Nhìn theo, đột nhiên tôi thấy người có vẻ già đi thật nhiều

Trong phòng chỉ còn lại cha và tôi, hai cha con yên lặng nhìn nhau. Lâu lắm rồi, từ khi hã còn bé, tôi cũng đã cảm thấy sự trầm mặc giữa tôi với cha như ngầm chứa một sự cảm thông. Khi người nhìn tôi, đến gần và đặt tay lên vai..

- Tử Lăng, cha có mấy lời muốn nói với con. Nếu không nói ngay bây giờ, có lẽ cha cũng không biết đến bao giờ cha mới có cơ hội nói nữa.

- Dạ.

Tôi nhìn cha

- Thật ra, trước kia cha không hiểu Hoàn lắm, nhưng lúc gần đây cha thấy cha lắm. Hoàn đúng là một mẫu đàn ông có tư tưởng, hiểu biết và cảm thông được.

Rồi cha nhìn thẳng vào mắt tôi

- Cha không mong gì hơn là con hãy hiểu biết, yêu Hoàn. Cha tin rằng như thế là đời sống hôn nhân của con đã toàn vẹn.

Tôi kinh ngạc nhìn cha. Người đã từng phản đối cuộc hôn nhân của tôi với Hoàn, tại sao, tại sao.. Nhưng khi nhìn vào mắt cha, tôi chợt hiểu tất cả ... Phải chăng Hoàn đã nói hết cho cha nghe. Tôi thở dài và cảm thấy mình trở nên yếu đuối vô cùng.

- Cha, con sẽ cố gắng, cha cứ yên tâm.

Mười lăm hôm sau, đám cưới chúng tôi được cử hành đơn giản. Ngoài người thân trong gia đình không mời ai hết. Anh Liêm và chị Bình cũng có đến dự, nhưng tôi không quan tâm lắm, tất cả trái tim tôi đã dành cho Hoàn. Lúc đưa tay cho Hoàn mang nhẫn, tôi đã thực sự xúc động. Tôi chỉ có Hoàn,

chỉ có Hoàn thôi

Đêm tân hôn, chúng tôi ở khách sạn. Vì mệt mỏi và nổi băng khuâng xa xứ, tôi đã run rẩy trước ngưỡng cửa làm vợ. Vân Hoàn là người hiểu biết, chàng cho tôi dùng thuốc an thần. Tối hôm ấy tôi ngủ say và Hoàn đã để tôi ngủ yên.

Và hôm sau, chúng tôi lên phi cơ của hãng The World bay thẳng sang Âu Châu Xin giã từ Đài Loan yêu dấu

Sẽ không bao giờ quên những hình ảnh tiễn đưa hôm ấy. Nơi phi trường, đôi mắt thiết tha của cha, đôi mắt sừng húp của mẹ và ...bàn tay xiết chặt của Sở Liêm. Lòng tôi ngập đầy xúc động khó tả. Một thứ hối tiếc bàng hoàng.

Chị Bình không có ra sân bay, chỉ có Sở Liêm. Tôi nói với chàng.

- Nhớ hôn chị Bình thật nhiều dùm tôi anh nhé!

Thừa dịp đông người, Liêm kề sát tai tôi

- Thế anh có thể hôn em dùm Lục Bình để tiễn em không?

Tôi vội tránh xa, giả vờ như không nghe. Vợ chồng bác Sở và Sở Kỳ lần lượt chúc tụng. Đào Kiếm Ba cũng có đến, anh chàng mang theo cả máy ảnh và chụp tôi..hết tấm bên này đến tấm bên kia, mãi đến lúc hết phim mới đứng yên được. Mẹ nắm tay tôi dặn dò đủ chuyện: Phải giữ gìn sức khỏe, phải đề phòng, nhớ viết thư thường xuyên về ...và tôi gần như trở về với tuổi lên bạ

Sau cùng rồi phi cơ cũng đến. Tôi và Hoàn bước chân lên thang, tất cả nghi lễ chấm dứt. Bánh lăn ...và máy bay vút thẳng lên trời. Ngồi bên Hoàn, chăm chú nhìn chồng, lòng tôi

dâng lên những cảm xúc mông lung. Tôi đã cùng Hoàn rời quê hương thật rồi sao Tôi đã dứt bỏ hết bao nhiêu khung cảnh quen thuộc mà hai mươi năm qua bên người yêu mến, tôi đã sống, đã buồn vui rồi à? Bước chân vào xứ người, tôi sẽ ra sao với một tương lai mịt mù xa lạ? Tôi chợt bối rối rồi lo sợ, mắt đỏ với những tủi phận.

Vân Hoàn nhìn tôi cười, chàng xiết chặt tay tôi

- Yên chí Lăng ạ, đi phi cơ an toàn lắm.

Tôi ngược mắt lên:

- Không, tôi biết anh hiểu tôi không phải lo lắng về sự an toàn của phi cơ.

- Thế à?

Hoàn thấp giọng.

- Vậy thì anh cho em biết, đời em rồi cũng sẽ an toàn như thế.

- Thật chứ anh Quý Vân Hoàn?

Hoàn gật đầu, nhưng nụ cười trên môi Hoàn đã mất.

- Anh muốn nhờ em điều này được không Lăng?

Đầu tôi căng thẳng, không lẽ vừa mới lên phi cơ Hoàn đã đặt điều kiện với tôi rồi ư?

- Chuyện chi thế anh?

- Em thấy là chúng mình đã thành vợ chồng rồi chứ?

Tôi gật đầu, không hiểu Hoàn muốn nói gì. Hoàn nhìn thẳng vào mắt tôi

- Em có thể gọi anh một cách thân mật hơn được không?

Tưởng chuyện gì, thì ra chẳng qua là thế. Tôi chảy nước mắt, chàng kéo tôi sát vào người chàng.

- Thôi ngủ đi, chúng mình còn phải ngồi trên phi cơ hàng tiếng đồng hồ nữa, mệt lắm.

Tôi quay đầu nhìn ra cửa. Những đám mây bành bồng ngoài trời

- Em không buồn ngủ. Lần đầu tiên em ngồi máy bay, em chỉ muốn ngắm cảnh.

- Ngu quá!

Vân Hoàn cười

- Ngoài trời có gì lạ đâu, mây không mà ngắm gì, chỉ nửa tiếng nữa em sẽ mỏi ngay cho xem

Tôi không đáp, cứ yên lặng nhìn qua khung cửa. Hoàn bấm chuông gọi cô chiêu đãi viên hàng không đến.

- Cho tôi chai champagne

- Anh gọi champagne chi vậy

Tôi ngạc nhiên, Hoàn nháy mắt.

- Để đồ say em, anh muốn em ngủ được một giấc thật ngon.

- Nhưng champagne cũng đâu có hơn gì nước ngọt, uống có say đâu

- Thật chứ?

Mắt Hoàn sáng, và tôi nhớ lại ngày nào, niềm vui thoáng nhẹ trong tim, tôi xiết tay Hoàn.

- Anh Quý Vân Hoàn ...

- Hừ.

Tiếng hừ của chàng khiến tôi nhớ rạ

- Không ...Anh Hoàn.

Hoàn gật gù.

- Tạm được, chuyện gì?

- Anh cứ rắc rối mãi khiến em quên không biết nói gì nữa rồi đấy

Hoàn cười tươi

- Định nói gì? Quan trọng không? Ba chữ phải không?

Tôi ngần ngại.

- Cái gì ba chữ?

Champagne đã mang đến, Hoàn rót đầy ly

- Dù em muốn nói gì cũng được, nhưng phải nghe anh này

- Vâng.

Vân Hoàn nâng cao ly, khuôn mặt nghiêm trở lại

- Hãy cầu nguyện cho tương lai ta, được chứ?

Tôi gật đầu và cụng ly với chàng. Chúng tôi cạn ly rồi nhìn nhau

- Anh sẽ đưa em đến một thế giới hoàn hảo, một mái nhà ấm cúng, em có tin anh không?

Tôi gật đầu

- Anh Hoàn, bây giờ em chỉ còn có anh, nếu anh ăn hiếp em ...

Câu nói chưa dứt, Hoàn đã đưa tay bịt miệng tôi lại

- Em nghĩ là anh có thể làm chuyện như vậy được à?

Tôi cười và tựa vào vai chàng.

Đúng như Hoàn nói, cuộc hành trình quả dài và mệt mỏi Tuy trên danh nghĩa đây là đường bay thẳng, nhưng phi cơ đã phải ghé lại nhiều nơi

Mỗi nơi nghỉ ít nhất một tiếng. Nhiều khi tất cả hành khách còn phải xuống trạm bay làm thủ tục vượt cảnh. Mười mấy tiếng đồng hồ ngồi trên phi cơ là cả một công trình, Hoàn tìm đủ chuyện để tôi khuây khỏa Từ chuyện đấu bò ở Tây Ban Nha, thành phố nổi Venise, thế giới đêm Ba Lê, những thiếu nữ trong lồng kính ở Hambourg, sa mù thành London, chuyện thần thoại ở Athene, sân giác đấu Rome ...nhưng tôi vẫn rã rời Yên lặng vừa nghe vừa nhấp nháp loại champagne không mạnh hơn nước ngọt bao nhiêu, tôi mơ màng và thấy mình bắt đầu bênh bồng như mây và rơi vào giấc ngủ khi nào không biết.

Hình như phi cơ có đáp xuống thêm một hay hai lần, nhưng vì không có khách xuống nên tôi vẫn được ngủ yên trên phi cơ. Mãi đến lúc Hoàn đánh thức, tôi vẫn còn mơ trong cơn mộng.

- Thôi dậy đi cô vợ hay mơ của tôi

Hoàn nói

- Đến phi trường La Mã rồi, xuống chứ?

Tôi giật mình ngồi dậy dụi mắt, nhìn qua khung kính, chỉ thấy sa mù dày đặc bên ngoài

- Chưa sáng sao anh?

Tôi hỏi, Hoàn nhún vai

- Tại thời khắc khác biệt, chúng ta đã bị mất hết một ngày rồi đấy, bây giờ đã qua ngày mới rồi

Tôi hoàn toàn mù tịt với sự xoay vần của quả đất. Thời cấp sách đến trường, môn địa lý thiên văn là môn tôi chào thua

- Bây giờ xuống phi cơ chứ?

Hoàn dục, tôi bước xuống cầu thang, đầu óc vẫn còn bênh bồng. Nhìn bầu trời, tôi chợt thấy ra sự khác biệt với bầu trời Đài Bắc. Tôi không tin ở mắt mình. Có thật tôi đang đứng giữa thành phố mà ngày nào chỉ thấy qua màn ảnh không thôi Nhưng khi bước vào phi cảng, nhìn những khuôn mặt ngoại quốc, nghe những tiếng nói xa lạ, tôi mới hiểu là quả thật mình đã xa thành phố Đài Bắc thân yêu mấy mươi ngàn cây số rồi

Sau những thủ tục quan thuế, nhập cảnh rườm rà ...chúng tôi bước ra ngoài phi cảng, lập tức có hai gã Ý chạy đến, họ vồn vã với Hoàn, Hoàn vòng tay qua tôi

- Họ là quản lý nhà hàng của anh, tốt lắm, em chào họ đi!

Tôi rụt rè:

- Em mệt quá, vả lại em cũng không biết tiếng Ý, miễn cho em đi

Hoàn khuyển khích.

- Không sao đâu, họ dễ thương lắm, em đến đi, không lẽ nhìn thấy họ rồi không chào xem sao được.

Và Hoàn quay sang hai gã đàn ông ngoại quốc xa lạ xô một tràng tiếng Anh. Tôi rụt rè đưa tay ra định bắt tay, không ngờ chẳng ai để ý đến tôi cả. Họ hét lên lộ vẻ mừng rỡ, rồi một gã ôm lấy tôi xiết chặt với nụ hôn mạnh. Tôi hoảng hốt chưa kịp phản ứng thì gã thứ hai bước tới với nụ hôn thứ hai Tôi ngất ngư nhìn Hoàn, nhưng chàng chỉ cười trừ.

- Họ khen em đẹp và dễ thương như thiên sứ.

Hoàn lại vỗ về:

- Đừng sợ, người Ý họ nổi tiếng nhiệt tình nhất Âu Châu, thích lắm họ mới vồn vã thế.

Hai gã Ý Đại Lợi dành valise, chúng tôi ra khỏi phi cảng. Một chiếc du lịch lộng lẫy chờ đến. Những người Ý luôn mồm với Hoàn, thỉnh thoảng họ chêm vào một câu “Ma-ma-mi-ya”!

Tôi tò mò hỏi Hoàn:

- “Ma ma mi ya” là gì thế?

- Đây là tiếng thường nghe trên đầu lưỡi dân Ý.

Hoàn nói:

- Có nghĩ như “Trời ơi” của ta vậy

- Thế làm gì họ lại cứ luôn gọi trời thế?

Vân Hoàn cười to

- Thì họ đang “lớn lối đấy mà.

Xe vào thành phố, tôi mới thấy Hoàn nói đúng. Người Ý lái xe khá ẩu, bất kể đèn hiệu lưu thông, và luôn hồi nhận còi, thỉnh thoảng lại thò đầu ra cửa gầm gừ với những chiếc xe khác.

Khung cảnh bên ngoài thật lạ mắt, một chiếc tháp cao có dáng dấp gần với kim tự tháp sừng sững bên đường. Xe vút quá nhanh khiến tôi không nhìn rõ, rồi sập giấc ngủ..một kiến trúc cổ hình tròn, một nửa đã sụp đổ, đứng im lìm trong nắng mai
Tôi kêu lên:

- Anh Hoàn xem kia, sập giấc ngủ đấy phải không anh?

- À.

Hoàn vòng tay qua người tôi

- Đó là nơi mà truyền thuyết cho là vua La Mã đã cho sư tử xé thịt người đạo Chúa

Tôi mở to đôi mắt nhìn kiến trúc đồ sộ và cổ lỗ. Theo Hoàn thì nó đã có một lịch sử dài trên một ngàn năm trăm năm. Không hiểu sao khi nghe Hoàn nói, tôi chột vọt miệng “Ma ma mi ya”, khiến hai gã Ý ngồi ngoài trước phải cười ầm.

Hoàn có vẻ vui, chàng nói

- Để nghỉ ngơi khỏe xong, anh đưa em đi dạo, em sẽ thấy thành La Mã đầy đầy những cổ tích lạ lùng.

- Thế mà anh nào có kể em biết. Em cứ tưởng những di tích

lịch sử chỉ có ở ngoại ô chứ đâu ngờ lại nằm cả trong trung tâm thành phố thế này.

- Thì La Mã là một cổ thành mà.

- Vâng.

Tôi mơ màng.

- Đế quốc cô? La Mã ...Tất cả những con đường rồi đều đổ về đây, thành La Mã đâu phải chỉ xây trong một ngày ...

Tất cả những câu nói ngày nào quay cuồng trong đầu.. Không ngờ ngày hôm nay tôi lại là kẻ sắp chọn nó làm quê hương.

- Anh Hoàn, anh có biết em vừa mới trông thấy gì không?

- Thấy gì?

Hoàn hỏi

- Em vừa thấy một chiếc xe ngựa

Vân Hoàn thở phào

- Thế đấy em, anh vừa trông thấy gì?

- Không biết.

- Anh vừa thấy một nàng Alise lạc vào cõi tiên.

Tôi nguyệt Hoàn.

- Cấm anh không được ngạo Người ta mới đến La Mã lần đầu, còn anh ở bấy lâu nay rồi có gì hay hơn đâu

- Anh đâu có ngạo em.

Hoàn nói

- Chẳng qua thấy em ngỡ ngác một cách dễ thương quá anh mới nói thế.

Xe tiếp tục chạy thêm một lúc rồi ngừng lại

- Đến nhà rồi

Hoàn bảo, tôi vẫn ngỡ ngác.

- Đến nhà? Nhà anh à? Thế mà em cứ tưởng tối nay ta lại phải ở khách sạn chứ.

Hoàn nhìn tôi với đôi mắt ấm.

- Anh đã hứa với em là sẽ đưa em đến ngôi nhà hạnh phúc đây đủ mà, em quên sao

Nơi xe ngừng là một ngôi nhà cổ đồ sộ. Nó gần như là một chung cư, nhưng với vẻ cũ kỹ này ít ra cũng có hơn trăm tuổi. Bức tường trắng chạy dài trước mỗi khung cửa sổ đều có những lan can trồng đầy các loại hoa hồng trắng ...Mới nhìn thoáng qua, tôi tưởng chừng như đó là những khung cửa kết hoạ Những hình điêu khắc nổi trên tường càng khiến ngôi nhà tăng thêm vẻ cổ kính.

Vào nhà, phòng khách rộng có những chiếc thang chân hình tròn ốc và cả thang máy. Hoàn nhìn tôi

- Nhà chúng ta ở tận lầu ba, em muốn đi bằng thang máy hay thang chân?

- Thang chân đi!

Vừa nói tôi vừa xung phong bước lên trước. Chúng tôi ngừng

trước cửa một căn phòng có biển đồng đề tên Hoàn bằng Anh ngữ.

Tôi chùn chân.

- Trong cửa có gì không anh?

- Có gì?

Hoàn châu mày

- Em muốn ám chỉ chuyện gì? Tiệc tùng à?

- Không đâu, đi xa quá em mệt rồi, anh bày vẽ chi nữa. Vào nhà em tắm xong là ngủ ngay nhé.

Tôi chớp mắt.

- Em không phải nói chuyện yến tiệc, nhưng ...nhưng đây là địa chỉ cũ của anh, em không biết bên trong có ai không ...Người đàn bà Ý Đại Lợi mà anh từng sống chung đấy

Vân Hoàn có vẻ ngỡ ngàng, chàng chờ ra một chút mới quay sang gã Ý lấy chìa khóa

Kề bên tai tôi, Hoàn nói:

- Đừng để những lời đồn đãi bịt mắt em ạ. Tất cả chẳng qua chỉ là kịch, còn đây là nhà riêng của chúng ta

Hoàn vòng tay đưa tôi vào phòng, hai gã Ý Đại Lợi bước theo vào Họ lúc nào cũng ồn ào Hoàn để tôi đứng yên, chàng quay sang nói chuyện với hai gã Ý. Bây giờ tôi mới có cơ hội ngắm phòng. Căn phòng thật lớn, bốn vách chạm trổ tỉ mỉ, trần lát gỗ, lò sưởi lớn, với thảm thật dày màu trắng, phối hợp với những tấm màn cửa màu vàng. Bộ salon lớn nằm lọt một

phần trong tường, cũng màu vàng như màn cửa Bên cạnh phòng khách, cao hơn mấy bậc thang là phòng ăn, lọ hoa trên bàn có loài hoa không rõ tên màu đỏ.

Hai gã người Ý vẫn còn nói chuyện với Hoàn. Họ đưa tay chỉ trỏ khắp nơi, không biết nói gì, chỉ thấy Hoàn gật gù đáp lễ.

- Họ nói gì thế?

Tôi hỏi, Hoàn quay sang.

- Nhà này anh mua đã lâu, nhưng để trống chứ không dùng đến. Hôm trước anh có viết thư và vẽ họa đồ nhấc họ, để họ theo đó trang trí. Có điều vì gấp quá nên có nhiều món mua chưa kịp, họ giải thích cho anh biết đấy mà.

Tôi nhìn quanh ngấm ngấm

- Thế này đẹp chán rồi, em có cảm giác như mình đang ở trong cung vua, cần gì phải thêm nữa

Hoàn nhún vai

- Anh còn căn nhà gỗ ở ngoại ô, đẹp hơn đây nhiều Bao giờ em thấy chán La Mã, anh sẽ đưa em đến đó ở mấy hôm nhé?

Tôi ngơ ngàng nhìn Hoàn. Tôi ngơ ngác thật vì không ngờ mình đã lấy được một ông chồng tỷ phú thế này

Một lúc thật lâu, hai gã người Ý mới rút lui Trong phòng chỉ còn lại Hoàn và tôi, chúng tôi yên lặng nhìn nhau, không khí chùn xuống.

Hoàn cúi xuống hôn nhẹ lên môi tôi

- Một không em?

- Dạ.

Hoàn đến từng nơi xem xét, chàng ngoắt tay gọi tôi đến.

- Lại đây Lãng.

Tôi bước tới

- Đây là phòng ngủ của chúng ta

Hoàn nói Tôi đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Gian phòng ngủ đây một màu hồng, thảm đỏ, giường ngủ tròn drap trắng, bàn phấn, đèn ngủ tất cả đều sang trọng. Đặc biệt nhất là trên khung cửa sổ, những chuỗi sáo bằng pha lê như những hạt mưa óng ánh. Tôi chạy đến, tiếng pha lê chạm vào nhau tạo nên những âm thanh tan vỡ đẹp, những âm thanh quen thuộc! Tôi quay lại nhìn Hoàn, những hạt nước mắt cảm động trẻ con lại lăn ra má, tôi kêu lên:

- Anh Hoàn ...Anh sắm tấm sáo này chi thế?

- Anh đo đúng kích thước bức màn ở nhà em, viết thơ sang đặt đóng đấy

Chàng nói, tôi cảm động.

- Anh ...Anh làm thế chi vậy

Chàng bước tới, xiết mạnh tôi

- Nếu không có tấm sáo này, làm sao anh có thể cùng em chung mộng được?

Tôi nhìn chàng, gương mặt thành khẩn và chín mùi, đôi mắt đen tha thiết ...Bất chợt lòng mềm đi, tôi ôm lấy chàng và hôn nhẹ lên má Hoàn.

Hoàn có vẻ cảm động, lúc chàng ngược lên, tôi thấy đôi mắt chàng ướt.

- Em biết không? Đây là lần đầu anh được em hôn.

- Thế à?

Tôi ngớ ngàng. Hoàn cười và đẩy tôi về phía phòng tắm.

- Tắm đi, tắm và ngủ khỏe xong, anh đưa em đi dạo phố.

Tôi lắc đầu

- Không cần ngủ, tắm xong đi ngay cũng được.

Nhưng Hoàn không chịu

- Không được, em mệt lắm rồi, em phải ngủ mới được đi phố.

- Anh làm như bạo chúa không bằng, được rồi, tắm trước tính sau

Soạn áo quần ra tôi bước về phía bồn tắm. Ngồi trong bồn nước ấm, sự mệt mỏi mới xuất hiện, tôi tắm vội rồi bước ra ngoài Hoàn đã kéo drap phủ ra, đôi gối trắng thật quyến rũ. Tôi ngáp thêm mấy cái rồi ngã nhào lên giường, nệm thật êm, thật dễ chịu Úp mặt xuống, tôi ậm ừ.

- Anh đi tắm đi, tắm xong mình sẽ đi ngay.

- À.

Hoàn cười nhẹ, kéo chăn phủ lên người cho tôi

Xoay người lại ôm lấy gối, tôi nhắm mắt, cơn mê kéo đến mây trời Khoảng tối mịt mù vây quanh, tôi không buồn nghĩ đến gì nữa.

CHƯƠNG: 8

Giấc ngủ đến thật ngon, thật ngọt và khi tỉnh giấc, ánh sáng trong phòng đã nhạt nhòa, đèn đường hắt lên xuyên qua cửa làm lấp lánh những hạt sáo pha lê. Tôi giật mình quay người lại, mùi thuốc lá thoảng nhẹ vào mũi và tôi bắt gặp ánh mắt của Hoàn.

Chàng đang ngồi tựa lưng vào tường, vừa hút thuốc vừa ngắm tôi với nụ cười trên môi

- Ồ, mấy giờ rồi anh?

Hoàn nhìn đồng hồ.

- Gần bảy giờ rồi

- Bảy giờ đêm à?

Tôi nháy nhóm lên, Hoàn cười:

- Dĩ nhiên là bảy giờ đêm rồi, em đã ngủ một hơi hơn mười tiếng đồng hồ em biết không?

- Thế sao anh không mở đèn?

Hoàn đưa tay mở đèn.

- Anh ngại ánh sáng đánh thức em.

Chàng nhìn tôi cười

- Trông em ngủ đẹp như trẻ con.

- Thế ...

Tôi mở to mắt:

- Anh chẳng có ngủ à?

- Có ngủ một chút.

Hoàn nói:

- Thấy em ngủ ngon quá, anh ngồi đây ngắm luôn.

Mặt tôi đỏ lên:

- Chắc kỳ cục lắm?

- Đẹp chứ kỳ đâu

Hoàn cúi xuống hôn lên chót mũi tôi, rồi vỗ nhẹ vai

- Bây giờ nếu em muốn ngắm thành phố La Mã thì dậy đi là vừa

- Tối rồi mà ngắm gì?

- Thành phố La Mã không hẳn chỉ là thành phố cổ, nó sẽ biến dạng tùy theo buổi sáng, trưa hay tối, ngắm lúc nào cũng có cái đẹp cả.

Hoàn nói, tôi ngồi dậy

- Anh quay mặt sang nơi khác đi, em muốn thay áo

Vân Hoàn chăm chú nhìn tôi:

- Tử Lãng.

Chàng chậm rãi:

- Em đừng quên là bây giờ em đã là vợ anh rồi nhé.

Tôi đỏ mặt.

- Nhưng ...Nhưng em chưa quen.

Hoàn thở rạ

- Thôi được.

Chàng quay người lại nhìn ra cửa sổ, tôi bắt đầu thay áo, nhưng vừa thay được nửa, thì đột nhiên Hoàn quay lại ôm tôi. Tôi hoảng hốt đưa tay chặn ngực, Hoàn nhìn sâu vào mắt nói:

- Em cũng cần tập quen đi là vừa

Tôi vừa giận, vừa tức, cắn nhằn. Hoàn chỉ cười trừ. Thay áo xong, chợt nghe có tiếng muổng nĩa va chạm bên phòng khách, tôi nói:

- Anh ơi, chắc có trộm

Hoàn cười

- Gina đấy

- Gina

Tôi bàng hoàng chưa kịp lên tiếng, Hoàn đã tiếp.

- Đấy là một người đàn bà Ý.

Thôi đúng rồi! Tôi lạng người

- Trời ơi, mới ngủ có một chút mà anh đã mang bà ta về đây rồi sao

Hoàn hơi khựng lại

- Đừng ngu vậy, em biết nấu cơm, giặt rửa không chứ?

- Em đã nói với anh.

Tôi thấy đau nhói tim.

- Là em không thể làm một người vợ hoàn toàn cơ mà.

Hoàn ôm tôi vào lòng.

- Anh không phải nói thế, anh cũng không muốn em phải lo việc bếp núc, nhưng Gina là người đầy tớ đảm đang.

Chàng nói và tôi chợt hiểu rạ

- Anh muốn em hứa với anh điều này nhé?

- Điều gì?

- Từ rày về sau đừng nhắc đến người đàn bà Ý đó nữa Em nhắc tới khiến anh có mặc cảm phạm tội

- Nếu anh chẳng có lỗi thì sao anh lại có mặc cảm đó?

- Anh không có lỗi thật.

Hoàn nói:

- Có điều đứng trước mặt em, sự tinh trắng và tinh khiết của em khiến anh cảm thấy ngại ngùng.

Tôi mở to mắt, không hiểu chàng nói gì, nhưng nhìn ánh mắt thành thật của chàng, tôi bất giác gật đầu và hứa sẽ không

bao giờ nhắc đến người đàn bà đó nữa Hoàn vòng tay qua người tôi với nụ cười mãn nguyện, chàng dìu tôi về phía phòng ăn.

Gina là một bà vừa cao lớn vừa béo, thấy tôi vào bà đã cúi chào cung kính. Com tối đã làm xong, mùi bơ nóng mũi, người thấy mùi bơ tôi mới nhớ ra từ sáng đến giờ chưa có một miếng gì vào bụng.

- Tử Lăng, em dùng thử món mì Ý xem. Gina làm cho chúng ta dùng đấy. Đến Ý thì phải dùng món ăn Ý mới hợp tình.

- Em đói quá rồi

Ngồi vào bàn tôi nói

- Bây giờ dù món ăn Ý, Tây Ban Nha, Pháp hay Nhật gì, em cũng nuốt trôi được hết.

Trước mặt tôi là đĩa mì thật to, tôi ăn ngẫu nhiên. Hoàn yên lặng ngồi cạnh nhìn tôi ăn, trong khi Gina có vẻ thật hài lòng.

Sau bữa cơm, tôi và Hoàn ra phố.

Gió đêm đầu hè thoảng nhẹ, thành phố cổ xưa hiện ra dưới chân đồi, trước mặt tôi Những ngọn đèn thấp sáng, ngôi nhà thờ ngàn năm xưa sừng sững trời cao, tháp chuông rồi những bức tượng điêu khắc, vòi phun nước, cung điện hoang phế, cổ tích hòa lẫn với những kiến trúc văn minh hiện đại, thành phố mang vẻ thật đặc biệt. Vân Hoàn không dùng xe, chàng dìu tôi đi bộ một khoảng đường dài

Đột nhiên có tiếng gió ngựa, rồi phía trước hiện ra một chiếc xe song mã. Hai con ngựa thật trắng, với bờm lông trên đầu, kéo một chiếc xe đẹp, tôi suýt kêu lên.

Hoàn đưa tay ngoắc xe lại, nói mấy câu tiếng Ý với gã phu xe, rồi dịu tôi bước lên. Chúng tôi vừa ngồi xuống, ngựa đã bắt đầu chạy. Tôi thở rạ

- Em có cảm giác như mình nằm mơ.

Hoàn xiết chặt người tôi

- Anh sẽ bảo xe chạy đủ mọi chỗ để em ngắm hết cả thành phố La Mã nhé.

Vó ngựa nổ đều trên đường nhựa, hết quảng đường rộng đến ngõ hẻm. Cảnh đêm đẹp và sạch vô cùng. Ánh trăng treo cao trên trời khiến sao mất đi vẻ rực rỡ của nó. Trăng sáng quá, phủ đầy cả đầu ngựa, cả tôi và thành phố cổ. Tôi như ngẩn ngơ, tất cả những gì đang xảy ra hình như chỉ có trong mơ thối Bóng đêm mờ ảo với sương nhạt.

- Anh Hoàn, chúng ta nằm mơ hay thật đây

Hoàn cúi xuống.

- Nằm mơ đấy, chúng ta nằm mơ thấy một giấc mơ.

Trong mơ tôi không hề trông thấy La Mã, có điều La Mã đẹp hơn những gì tôi đã thấy nhiều. Xe chạy một lúc bỗng ngừng lại, Hoàn kéo tôi xuống xe. Trước mặt tôi đông đặc cả người và xe

- Xuống đây anh đưa em thăm tuổi trinh nữ, một con suối danh tiếng nhất thành La Mã này. Theo lời đồn thì nó linh lắm, muốn khấn gì cũng mãn nguyện cả. Em muốn khấn không?

- Muốn.

Tôi nói và chạy ngay về phía suối, những bức tượng đá thập
đẹp nhìn những bọt nước quanh co dưới ánh trăng lóng lánh
như những hạt ngọc, và những đồng bạc trắng xóa dưới suối,
tôi ngơ ngàng. Con người sao đầy đầy mơ ước thế này

Ngẩng đầu lên gặp ngay ánh mắt của Hoàn.

- Em khẩn thế nào anh?

- Quay lưng về phía suối, ném qua hai đồng xu, em sẽ có
quyền ước hai điều nguyện

Tôi làm theo lời chàng, mắt Hoàn sáng ánh dưới trăng.

- Em ước gì đấy

Tôi đỏ mặt.

- Không, em không nói đâu

Chàng cười và nhún vai không hỏi thêm.

Chúng tôi lại leo lên xe ngựa Gió thật mát, những âm thanh
lốc cốc lộc cộc nghe thật êm tai, tóc tôi tung theo gió, Hoàn
phải giữ lại Xe tiếp tục chạy trong gió, trong đêm và cả ngàn
năm sử xa vời

Lần này xe ngừng trước một bờ thành rộng lớn, chúng tôi
xuống xe Đến gần bờ tường tôi mới biết đây là một phế tích
danh tiếng của La Mã. Đứng trên cao nhìn xuống ba chiếc cột
trụ cao lớn đại diện cho đế quốc La Mã ngày nào sừng sững
trong đêm. Dưới ánh trăng, cung điện cũ im lìm, cửa thành
thờ thần đứng nhìn từng hàng trụ dài chen chúc, đến đâu
cũng gặp tượng. Nhìn cảnh tàn tạ, nghĩ đến thời cực thịnh
ngày nào, yến tiệc linh đình, đèn đuốc rực rỡ, lòng tôi chợt
bâng khuâng. Vương hầu khanh tướng gì cũng thế thôi, một

kiếp hồng trần rồi cũng mai một. Anh hùng ư? Đẹp nghiêng
ngựa giang san ư? Có hơn gì một đồng gạch vụn, rồi cũng vỡ
nát, cũng đi vào hư vô.

Lâu đài đâu không thấy

Yến tiệc đâu không bày

Giang sơn rồi đổ nát ...

Tôi chợt cao hứng ngâm nga, Hoàn vòng tay sau lưng tôi nhại
giọng.

Tiệc lâu đài đổ nát,

Tiệc yến tiệc không bày,

Tiệc giang sơn đổ nát ...

Tôi quay lại nhìn sâu vào mắt chàng. Trong thoáng giây, tôi
chợt thấy Hoàn gần gũi và hiểu tôi thật nhiều, di tích lịch sử
vẫn còn nằm dưới chân. Tôi thấy mình quá may mắn, không
phải sống trong thời quá khứ đã trôi qua mà là sống ở hiện
tại, sống với tất cả niềm vui sinh tồn.

Rồi lại lên xe, chúng tôi đến công trường Venise chiêm
ngưỡng viện bảo tàng, rồi sân giác đấu với những chiếc hang
tròn thả thú. Tôi không dám nghĩ đến cảnh chiến đấu giữa
người và thú. Sân rộng quá, tôi hỏi Hoàn.

- Nếu đấu trường này ngồi đầy thì có thể chứa được bao
nhiều người hở anh?

- Khoảng năm mươi ngàn.

Tôi liên tưởng đến hình ảnh năm mươi ngàn người ngồi cổ vò

la hét ...Máu của người và thú nhuộm đỏ, sự vật vã giữa sống với chết, để rồi..Bây giờ còn lại gì? Võ sĩ? Thú, khán giả ngày xưa giờ ở đâu Tôi rùng mình rút đầu vào ngực Hoàn, chàng xiết chặt người tôi, hỏi:

- Em làm sao thế?

- Em rất mừng khi biết mình đang sống.

Tôi nói:

- Chỉ có sống, dù sống trong chớp giây mới là thực, dù biết rằng rồi mấy nghìn năm sau ta lại giống như những vị vua chúa của đền đài này, ta sẽ trở thành dĩ vãng cho người phê phán ...

Tôi nhìn chàng.

- Vì vậy, sống là quý rồi phải không anh?

Chàng nhìn tôi say đắm và sau cùng cúi xuống.

- Anh yêu em, Tử Lăng.

Tôi đắm chiêu

- Giữa khung cảnh hoang phế đẹp đẽ thế này, giữa ánh trăng ...Em tin rằng điều anh vừa nói là thật.

- Thế có nghĩa là từ trước đến nay em không hề cho rằng anh yêu em à?

- Vâng.

Tôi thành thật.

- Nếu thế, anh cưới em làm gì?

- Có lẽ vì hiếu kỳ.

- Hiếu kỳ?

Hoàn ngạc nhiên, tôi gật đầu

- Vâng, em trẻ tuổi, trinh khiết, đó là điều anh đã từng nói Chính vì sự khác biệt giữa em với những người đàn bà anh từng giao du mà anh cưới em.

Hoàn dăm dăm nhìn tôi

- Đó là điều em nhận xét về anh?

Chàng hỏi

- Thôi được, anh mong rằng một ngày nào đó em sẽ hiểu anh nhiều hơn.

Chúng tôi ngồi xe tiếp tục cuộc du hành dưới trăng. Xe chạy thật chậm, cổ thành La Mã như ngủ yên, hết con đường này đến con đường khác, mãi đến lúc trăng sắp lặn, xa phu và ngựa đều mệt mỏi Bốn giờ hơn chúng tôi mới trở về nhà.

Về đến nhà lòng vẫn còn ngập đầy tình cảm mơ màng, vẽ trử tình của khung cảnh vẫn còn miên man đâu đây Tôi lười biếng thay áo ngủ. Tôi thay trước mặt Hoàn, và đây là lần đầu tiên tôi không đòi hỏi chàng quay mặt đi nơi khác.

Lúc chui vào chăn, Hoàn mới quay sang ôm tôi, chàng nhẹ nhàng ve vuốt ...Tôi rút vào lòng chàng, một chút sợ hãi, lo lắng và ...say đắm len lỏi trong dạ

- Anh Hoàn ...

- Ờ ...

- Anh biết em đã khấn gì không?
- Không, nhưng anh không bắt buộc em phải nói
- Nhưng em muốn nói

Tôi dựa đầu vào càm chàng, bàn tay rụt rè đặt trên lòng ngực ấm.

- Điều khấn đầu tiên của em là cuộc hôn nhân của chị Bình với anh Liêm hoàn toàn hạnh phúc, và điều khấn thứ hai là ...Anh với em sẽ bền chặt nhau mãi

Hoàn có vẻ ngần ra, một lúc lâu chàng mới cúi xuống hôn lên trán, lên môi, lên má tôi Chiếc áo ngủ tuột mất. Hình ảnh hai con ngựa trắng tung vó trên đường phố La Mã lại hiện ra..Và mây mù đến, tôi như bay bổng lên trời..

Rồi người con gái rừng mình biến ra thành đàn bà, và tôi trở thành vợ chính thức của Hoàn.

Nửa năm trôi qua, trong nửa năm đó, chúng tôi bận rộn liên miên. Thế giới không ngờ to lớn quá, có nhiều thứ để tôi nhìn. Chỉ một thành phố La Mã mà tôi đã không viếng hết nói chi là những thành phố khác. Viện bảo tàng quốc gia, nhà thờ St. Paule, Milan ...từ những danh họa thế giới đến những di vật thời cổ, ngắm hoài không hết. O? Rome hơn ba tháng tôi mới có thể quen được thành phố một phần nào

Sau đấy, Hoàn lái chiếc xe thể thao màu đỏ xinh xắn của chàng đưa tôi đi khắp Âu Châu, Pháp, Đức, Hy Lạp, Thụy Sĩ, Anh ...nơi nào cũng đến. Ban ngày thăm viếng các di tích lịch sử và thắng cảnh, tối đến vũ trường, phòng trà nghe nhạc ...Cuộc sống ngập đầy không khí tươi mát và bận rộn, nhưng đến cuối năm là tôi bắt đầu chán. Bao nhiêu khung cảnh đẹp

thu vào đây cả óc cộng thêm cái lạnh thấu xương của mùa đông Châu Âu, mưa tuyết suốt ngày..khiến tôi khó chịu Nhìn khuôn mặt bơ phờ của tôi, Hoàn biết và đã cho kết thúc cuộc chơi Chúng tôi trở về thành phố La Mã.

Về tới nhà đã thấy một chồng thơ cao ngất chờ đón, tôi ngồi xuống cạnh lò sưởi lật từng bức ra xem, đa số là của cha, tỉ mỉ hỏi thăm sức khỏe, trấn an và cho biết tin tức ở nhà ...Cha mẹ vẫn mạnh, chị Bình và Sở Liêm đang sống đời bình thường. Cha nhắc đến chị Bình và Liêm khiến vết thương cũ ngày nào trong tim tôi như khơi lại Tôi biết mình chưa hề quên chuyện xưa

Tiếp tục đọc những bức còn lại, tim tôi như ngưng đập khi thấy lẫn lộn trong đống thơ một bức với nét chữ Sở Liêm. Tôi e dè nhìn sang Hoàn, hình như chàng chưa phát giác được cử chỉ bất thường của tôi, chàng đang uống rượu Tôi vội vã mở thư. Bức thư ngắn với những mũi gai nhọn.

“ ...Có lẽ Lăng và Hoàn đã đi khắp Âu Châu rồi Khi Lăng ngồi trong Moulires-rouge uống champagne, không hiểu Lăng có nghĩ đến một nơi xa xăm bên bờ bên này có người nghĩ đến Lăng không? Không hiểu Lăng rồi có còn nhớ đến khu rừng đẹp ngày nào ở? Đài Loan, nơi đã từng có những cơn mưa bụi mùa đông? Tôi nghĩ có lẽ tất cả những kỷ ức kia chắc cũng đã phai tàn giữa cuộc sống văn minh vật chất ở? Phương Tây rồi, hay ít ra nó cũng bị đắm chìm, quên lãng giữa những giọt Champagne trong dạ hội..

“ ...Lục Bình rất dễ thương, nàng đúng mực vợ hiền. Buổi sáng tôi đến sở, chiều tối mới về ...Bình thường đem những công việc hàng ngày làm được ra khoe..Chúng tôi thường nhắc đến Lăng luôn, từ tính gần đến sự hay suy tư của Lăng,

bức màn sáo và những cơn mơ mộng hàng ngày..Bây giờ không hiểu Lăng có còn những giấc mộng ngày nào nữa không ...”

Lá thư rời khỏi tay, tôi ngồi bất động như pho tượng. Chuyện cũ ...chuyện cũ ...Tôi lại nhặt thư lên và ném vào lò sưởi Một đóm lửa đỏ lóe lên rồi màu trắng của giấy biến mất, rồi đến phong thư. Khi tôi ngẩng đầu lên mới chợt thấy Hoàn đang lặng lẽ nhìn tôi từ bao giờ.

Tôi mở miệng định giải thích, nhưng Hoàn đã xua tay, chàng đẩy ly rượu sang tôi

- Anh pha cho em đây, nhạt chứ chẳng nồng đâu

Tôi nâng ly hóp nhẹ, mùi rượu nồng nhẹ.

- Anh tập thói xấu cho em.

Tôi nói:

- Lúc xưa em không hề biết uống rượu

Hoàn bước qua ngồi xuống cạnh tôi, lửa soi đỏ cả mặt chàng.

- Uống rượu không có gì là xấu cả.

Hoàn nói:

- Say được là cả một sự sung sướng.

Chàng nhìn thẳng vào mắt tôi

- Mai em muốn đi đâu chơi không?

- Không, em thích ở nhà hơn, vả lại chúng mình cũng vừa mới đi chơi về mà?

- Có thật em thích ở nhà chứ?

Hoàn đột ngột hỏi khiến tôi giật mình.

- Anh hỏi thế có nghĩa gì?

- Không có gì cả.

Hoàn cúi xuống hôn lên mặt tôi

- Anh chỉ mong rằng em thích ngôi nhà này, nó sẽ ấm cúng đối với em.

Tôi nhìn về phía lò sưởi

- Em thích.

Tôi nói:

- Anh nhìn kia, lửa đỏ thế này không ấm sao

Hoàn nhìn tôi thật lâu

- Mong rằng điều em vừa nói là thật.

Chàng đứng dậy bước đến tủ rượu, tôi ngồi yên hóp cạn ly trong tay

Tối hôm ấy tôi cứ lẩn lộn mãi, tôi nằm mơ thấy khu rừng ngày nào, thấy mưa, thấy tôi ngồi sau yên xe Sở Liêm, xe chạy thật nhanh trên con lộ. Bắc Tân ...Liêm vừa lái xe vừa hét to

- Anh yêu Lăng. Anh yêu Lăng.

Nhưng đột nhiên một chiếc xe cam nhông thật to không hiểu từ đâu chạy đến lui về phía chúng tôi Tôi hét to lên. Xe ngã ...

đường nhuộm đỏ máu..chiếc Scooter tan tành ...Tôi gọi lớn.

- Anh Liêm ...Trời, anh Liêm!

Hình như có người ôm lấy tôi lắc nhẹ. Tiếng của Hoàn buồn bã bên tai

- Lãng, tỉnh dậy em ...Em nằm mơ hử ...Tỉnh dậy em!

Tôi choàng tỉnh dậy, mồ hôi đổ ướt cả áo Hoàn xiết chặt tôi vào lòng, cánh tay rắn chắc của chàng khiến tôi hồi tỉnh.

- Lãng, anh đây này, đừng sợ ...Đó chẳng qua chỉ là giấc mộng thôi!

Chương 16

Năm mới bắt đầu

Thời tiết vẫn còn lạnh, mùa đông dai dẳng làm tôi mệt mỏi Những pho tượng và phế tích thành La Mã không còn hấp dẫn tôi, kể cả món mì ống của Gina bơ sữa không làm tôi phì mập, trái lại khiến tôi ốm nữa là khác. Vân Hoàn vẫn nồng ấm, vẫn vồn vã, không có một lý do nào để trách chàng. Tôi bắt đầu học gia chánh, chăm sóc nhà cửa và chợt thấy công việc của người nội trợ đầy tính chất nghệ thuật, chỉ cần một đôi tay khéo của người đàn bà là hạnh phúc sẽ bền vững hơn.

Và khi mùa xuân thật sự trở lại, tôi đã làm được vài thức ăn Tàù Hoàn từ nhà hàng trở về, lần đầu thử được món ăn chính tay tôi làm, chàng đã ngạc nhiên, sung sướng ăn như một người bị đói trên ba tháng.

- Anh không ngờ thức ăn em nấu tuyệt thế này

Hoàn nói:

- Anh cũng không ngờ cô vợ bé bỏng hay hờn dỗi của anh cũng biết làm cơm. Thật không ngờ! Không ngờ ...

Tôi cười, ôm choàng lấy chàng.

- Anh là người chồng dễ yêu, anh biết chứ?

Hoàn giữ lấy tay tôi

- Lãng này!

- Dạ.

- Bây giờ là mùa xuân rồi, em biết không?

- Dạ biết.

- Ở mãi trong thành phố chẳng bao giờ em ngửi được mùi xuân. Nhưng ra ngoại ô, em sẽ nhìn thấy

- Anh có đề nghị mới

- Đúng vậy

Hoàn kéo tôi đến trước mắt, bắt tôi ngồi lên đùi chàng.

- Em có nhớ là mình còn một căn nhà gỗ ở ngoại ô chứ?

Tôi gật đầu

- Em có muốn đến đó ở chơi ít lâu không?

Tôi lại gật đầu

Thế là ngay sáng hôm sau, chúng tôi mang theo đầy đủ nhu yếu phẩm, trực chỉ căn nhà gỗ. Trong trí tưởng tượng của tôi, bằng khoảng cách từ thành phố đến đây cao lắm là Đài Bắc

đến Bích đầm. Không ngờ, bắt đầu từ buổi sáng chúng tôi đã phải đi hơn mười tiếng đồng hồ, trời ngã bóng mới đến nơi

Đây là một khu rừng hoang dại có những thân cây cao vút cả người ôm.

- Nhà ở trong rừng à?

Tôi ngạc nhiên hỏi, chàng quay lại

- Nhà không ở trong rừng thì đâu có tình?

Bốn bề chỉ có rừng với rừng, những giọt nắng cuối cùng của buổi chiều vàng nhạt xuyên qua cành lá. Bây giờ là mùa xuân. Vâng, tôi nhớ ra và mùa xuân đang ngập đầy cây cỏ, những lộc non đã đâm chồi, cỏ xanh ngát, loài hoa lá hợp lại nở rộ, mùi hoa thoảng với mùi lá mới tạo cho tôi cảm giác đê mê. Tôi hít một hơi thật dài, những đám mây trắng xây thành với nền trời xanh.

- Rừng đẹp quá!

Tôi kêu lên:

- Sao anh không mang em đến đây sớm một tí?

- Anh muốn mang từ lâu rồi

Hoàn cười

- Nhưng vì còn thiếu một thứ.

- Thiếu gì?

Tôi ngạc nhiên nhưng Hoàn vẫn làm ra vẻ bí hiểm.

- Một tí nữa em sẽ biết ngay.

Xe vòng qua mấy khúc đường, bây giờ tôi đã có thể nhìn thấy những căn nhà gỗ. Thì ra, đây không thể gọi là nhà gỗ tầm thường, nó chính là một khu biệt thự. Những ngôi biệt thự xinh xắn mà người ở trời Âu yêu thích, có rừng, có hồ nước để kẻ nhàn du chèo thuyền, câu cá ...

Quả nhiên, đúng như điều tôi đoán. Tôi đã nhìn thấy hồ, một cái hồ thật rộng giữa rừng xanh. Nắng lấp lánh biến màu nước xanh lam thành màu vàng chói Tôi thở rạ

- Sao lại thở ra thế?

Hoàn nhìn tôi hỏi:

- Ở đây cái gì cũng đẹp hết. Em không ngờ tạo hóa lại có óc thẩm mỹ thế này

- Thế em có biết công trình tuyệt tác của tạo hóa là gì không?

- Không.

- Em đấy!

Tôi thần thờ nhìn Hoàn, sự cảm động như mũi thuốc dịu dàng lan tràn trong mạch máu Tôi định nói với chàng nhiều thứ, những lời mật ngọt đầm ấm, nhưng không hiểu sao tôi không nói được. Lời nói vừa đến cửa miệng thì hình bóng Sở Liêm lại hiện ra mắt. Tôi lắc đầu cố xua đuổi nhưng ...Tôi có thể nói dối với Hoàn được không? Không, không được.

Xe ngừng lại, Hoàn vỗ vai tôi

- Sao lại thần thờ như vậy Đến nhà rồi mà!

Tôi giật mình tỉnh ra mới thấy xe đang ngừng trước một căn nhà gỗ.Ồ! Đúng là một căn nhà gỗ thật! Cả một ngôi nhà

rộng đều được ghép bằng những thân cây to sậm màu, kể cả mái ngói

Ngôi nhà nằm cạnh hồ nước, một chiếc cầu nhỏ đưa ra khơi, dưới chân cầu là chiếc thuyền con. Tôi đang ngắm thì một ông lão người Ý chạy ra mừng rỡ đón Hoàn. Tiếng Ý đối với tôi tuy vẫn còn xa lạ, nhưng tôi cũng đã có thể hiểu đại quát vài tiếng.

- Anh đã chuẩn bị sẵn cả rồi

Tôi hỏi:

- Lão người Ý này là người làm của chúng ta
- Không, ông ta là người ở khu này

Hoàn đáp:

- Mười mấy nhà ở đây hùn lại muốn ông ta chăm sóc cho cả khu

Cửa mở, vừa định bước vào chợt nghe tiếng ngựa hí.

- Không lẽ anh lại sắp sẵn cả ngựa nữa sao
- Trên đồi này không có chuyện gì là không có thể cả.

Hoàn cười nói:

- Nếu em bước qua tay mặt, em sẽ thấy chuồng ngựa ngay

Tôi ném chiếc ví cho chàng, chạy vội qua phía tay mặt, quả nhiên trước mặt tôi là hai chú ngựa, một nâu sậm với những chòm lông bóng mượt và một màu trắng. Chúng uy nghi như thiên thần.

Vân Hoàn bước tới cạnh, đưa cho tôi một miếng đường:

- Em cho chúng ăn đi, chúng thích lắm đấy

Tôi chìa tay ra, hai chú ngựa dành nhau liếm, cảm giác nhờn nhớt trong tay làm tôi buồn cười

- Ngựa của anh nuôi

- Không phải, ngựa mượn đấy

Hoàn nói:

- Anh đâu có rộng rãi đến độ nuôi chơi những hai con ngựa, nhưng nếu em muốn, chúng ta có thể nuôi thử xem.

Tôi chăm chú nhìn Hoàn.

- Anh càng ngày càng khiến em cảm thấy đồng tiền gần như vụn nát.

- Không hẳn thế.

Hoàn lắc đầu:

- Có thứ anh rất mong mỏi, nhưng đến bây giờ vẫn chưa mua được

Lời chàng thật khó hiểu, nhưng tôi không muốn nghĩ. Nép vào lòng Hoàn, tôi nói:

- Việc anh giàu, không có gì đáng nói, vì trên đời này kẻ giàu rất nhiều Vấn đề ở đây là cách sử dụng đồng tiền, cách là cho người mến chuộng ưa thích ...

Tôi ngẩng đầu lên:

- Cảm ơn anh thật nhiều Từ lâu em đã mơ ước sẽ được cưỡi trên lưng ngựa trắng để tung vó trong khu rừng màu xanh. Em không ngờ sự mơ ước đó đã thành được sự thật. Anh là người thực hiện sự biến đổi đó ...

Hoàn xiết mạnh tôi

- Anh cũng mong rằng một ngày nào đó em cũng giúp biến mộng anh thành sự thật.

Tôi châu mày chẳng hiểu chàng nói gì, nhưng Hoàn đã dìu tôi bước vào nhà.

Trời ơi! Nhà gỗ mà thế này sao Thảm dưới chân thật dày, lửa trong lò sưởi cháy đỏ, những bức tượng điêu khắc bằng đồng trên tường, bộ salon xinh xắn, một miếng da cạp lớn ...và ...một bức rèm kết bằng những hạt thủy tinh ...

-Ồ, anh Hoàn!

Tôi kêu lên và chạy đến vén rèm lên.

- Anh đã chuẩn bị bao giờ thế?

Hoàn bước tới ôm ngang tôi

- Ngay tuần trước.

Tôi cảm động.

- Anh chịu em thế này..Không sợ em hư đốn sao

- Hãy để anh chịu

Hoàn nói khẽ:

- Từ trước đến giờ anh chưa hề chịu ai cả. Chịu người cũng là

một thú vui em có biết không?

Tôi không hiểu, thật tình không hiểu, nhưng không ai chịu bỏ qua hạnh phúc của mình một cách dễ dàng như thế.

Buổi tối, sau bữa cơm đơn giản, chúng tôi ngồi trước lò sưởi, nghe tiếng sóng vỗ bên hồ, tiếng thông reo trên rừng, ngắm sao trời và những giải sóng bọc dưới nước. Cả vũ trụ như lắng xuống, không còn gì khác hơn là tôi với Hoàn, nhà gỗ, rừng cây, nước hồ và mộng.

Hoàn ôm guitar, chàng bắt đầu tấu những ca khúc nhẹ. Nhớ tới lần khảy đàn rướm máu của chàng, tôi ngần.

- Đừng khải lâu quá nhe anh.

- Tại sao vậy?

Tôi nằm xuống thắm, gối đầu lên đùi chàng với nụ cười

- Anh đã cưới được em rồi đâu cần phải thi hành khổ nhục kế nữa

Hoàn cù vào nách tôi

- Em tàn nhẫn lắm nhé.

Sợ nhột tôi lăn ra xa nhưng một lúc lại trở về.

- Anh mới tàn nhẫn, chứ đâu phải em.

- Tại sao?

- Người ta

Tôi nhú môi:

- Người ta sợ anh bị đau tay mà cũng không biết.

Mắt Hoàn nhìn tôi thật bén.

- Em ...Em thấy đau lòng à?

- Hừ.

Tôi bèn lên:

- Thôi đừng làm người ta mắc cỡ nữa

Hoàn bắt đầu tấu đàn. Tôi nằm yên trên đùi chàng lắng nghe Hơi ấm trong hỏa lò tỏa ra, sưởi ấm mặt và tim chúng tôi Tiếng đàn thật kỳ diệu, đưa hồn người ra khỏi chốn mịt mù. Hoàn đàn lại bản “Con mộng xa”. Những điệp khúc chập chùng, tôi nhắm mắt lại, ơ hồ hát theo

Cho đến những giọt nhạc cuối cùng, Hoàn ném đàn xuống và môi kề môi, tôi vòng tay qua người chàng.

- Anh Hoàn.

- Hử?

- Em muốn được thế này mãi bên anh.

Hoàn có vẻ xúc động.

- Em không nghĩ đến Sở Liêm nữa à?

Lời Hoàn khiến tôi mở to mắt, một luồng điện bén nhanh qua tim. Bao nhiêu đam ẩm, hạnh phúc ban nãy chợt bay mất, tôi giận dữ.

- Anh nhất định không nhắc đến tên đó không được à?

Chàng ngồi thẳng lưng, mặt tái hẳn.

- Nhắc đến tên đó làm em buồn à? Bao nhiêu lâu em vẫn chưa quên được cái tên đó sao

Tôi yên lặng bước đến bên cửa sổ, ngồi ở đấy ngắm nước hồ lấp lánh xa xa Trong phòng không có lấy một tiếng động. Không biết chàng đang làm gì ...Chợt tôi nghe có tiếng cửa mở ...Quay đầu lại thì Hoàn đang vụt ra khỏi phòng, tôi rượt theo

- Anh Hoàn!

Chàng bỏ mặt tôi, con ngựa sắc nâu vút ra cổng, mang theo Hoàn về phía bìa rừng. Tôi ngơ ngàng đứng nơi ngạch, gió hú qua rừng tạo thành những âm thanh buồn thảm. Bóng cây là đà trong ánh trăng. Đêm tối thật dễ sợ, tôi quay vào nhà đóng cửa lại, co ro bên lò sưởi với một trái tim mù tăm, không biết mình đã phạm lỗi gì, chỉ thấy tim nhói đau với những giọt nước mắt buồn tủi

Không biết tôi khóc được bao lâu, đêm có lẽ đã khuya lắm rồi, lửa trong lò sưởi sắp tắt, mà Hoàn vẫn chưa trở lại Niềm cô đơn hằn sâu, tôi mệt mỏi thiếp đi trên tấm da cạp.

Thời gian trôi qua, có người bước tới cạnh, bế tôi lên, tiếng nấc vẫn còn trong mộng.

- Anh Hoàn! Anh Hoàn!

- Vâng, anh đây!

Có tiếng người nói, hơi ấm của lòng ngực khiến tôi mở mắt. Quả thật Hoàn đang bế tôi trong lòng chàng.

- Anh đây này Tử Lăng!

Tôi òa khóc.

- Đừng bỏ em nữa nhé anh, đừng giận em nữa

- Ờ, ờ.

Hoàn xiết mạnh, hôn lên trán tôi:

- Anh bậy quá, xin lỗi em, anh đã làm mất một buổi tối đẹp, tha lỗi anh em nhé!

Nghe chàng nói tôi càng khóc dữ, cơn lạnh ùng ùng kéo đến, Hoàn phải bế tôi lên giường đắp chăn thật dày, nhưng tôi vẫn run rẩy

Hoàn lại ôm chặt tôi, chàng muốn dùng thần nhiệt để hơ ấm cho tôi. Chàng hôn và nắn nỉ luôn miệng.

- Em khỏe chưa Lăng? Em có thấy sao không? Ấm rồi chứ? Tha lỗi cho anh ...Tại xúc động quá nên làm chẳng suy nghĩ, anh hứa với em là từ đây về sau sẽ không bao giờ có chuyện như vậy xảy ra nữa đâu

Tôi úp đầu trong lòng ngực rộng của chàng, tay chân bắt đầu ấm lại

- Đừng bỏ em một mình nữa nhé anh? Em có cảm giác ...

Tôi ngập ngừng:

- Em cứ tưởng anh không cần em nữa

Nghĩ đến hình ảnh Hoàn bỏ đi ban nãy, tôi chột rùng mình.

Chàng nâng cầm tôi lên, nhìn thẳng vào mắt.

- Anh làm sao không cần em được? Ngu quá!

Hoàn vừa nói, môi chàng vừa trọt lên môi tôi

Ngày hôm sau, một ngày đẹp trời, có nắng, ấm. Tất cả những phiền muộn đêm qua đã trôi theo dòng nước mắt. Nắng sớm ngập đầy phòng. Vừa bừng mắt dậy đã thấy Hoàn sắp xếp những chiếc áo cần mặc trong ngày của tôi để trên đầu giường. Từ lúc sang Âu Châu đến nay, tôi không còn bận tâm về chuyện ăn mặc nữa. Hoàn lúc nào cũng chu đáo, chàng lựa chọn màu vải và kiểu áo thích hợp cho tôi, lúc nào tôi cũng nổi bật một cách sung sướng. Lấy chồng là một nhà trang trí có khác!

Bây giờ, trước mặt tôi là một bộ áo chèn màu đen, một cái nón rộng cùng màu, chiếc áo choàng đỏ sọc vàng, giày ống ... Tôi nhảy xuống mặc vào, ngắm nghía, bất giác không nín được cười

- Em thấy mình sao giống mấy cô Mexico quá.

Tôi nói:

- Không, là nữ chúa rừng xanh chứ không còn là em.

Hoàn bước tới ngắm tôi trong kính.

- Em đẹp một cách lạ lùng, chưa bao giờ anh thấy em đẹp như vậy

Nhìn vào kính tôi thấy Hoàn nói đúng. Thật vậy, ngay từ lúc bé, tôi đã có mặc cảm mình xấu như chú vẹt đáng ghét. Thế mà ngấm trong kính, khuôn mặt thon nhỏ phớt hồng với một tấm thân nẩy nở toàn vẹn trước mặt làm tôi ngạc nhiên. Có lẽ tôi chỉ xấu khi đứng gần chị Lục Bình thôi, còn ngoài

ra..Cũng có thể nhờ Hoàn, chính chàng đã giúp cho tôi được chính mùi như vậy. Đang mãi mê ngắm mình thì Hoàn kéo tay tôi dục.

- Thôi đi chứ? Cô không định cỡi ngựa nữa sao

- A, cỡi ngựa! Tôi sực nhớ ra Ngồi trên lưng ngựa tung giữa đồng hoang, giữa rừng thẳm, tôi sung sướng bỏ chạy ra ngoài

Chú ngựa trắng ngạo nghễ nhìn tôi, tôi bước tới vỗ hai cái vào mông nó với hai viên kẹo. Con vật thông minh và ngoan ngoãn, tựa mũi vào mặt, tôi phải né tránh với những tràng cười nhộn.

Hoàn đã thắng yên xong, nhìn tôi

- Em có thể lên ngựa được rồi đấy

- Thế à? Nhưng nó cao quá, em cũng chưa hề cỡi qua, té không?

- Để anh bế em lên.

Hoàn nói và làm liền. Ngồi trên yên ngựa tôi thấy khá vững tâm.

Hoàn nháy mắt với tôi

- Đấy, làm bất cứ điều gì cũng có một khởi đầu. Cỡi ngựa không phải là chuyện dễ, nhưng em đừng lo, nó thuần rồi, không vút em xuống đất đâu mà sợ, cứ yên tâm!

Tôi không yên tâm cũng không được, ngựa đã sải tới trước, đầu tôi căng thẳng, giữ chặt lấy giây cương. Hoàn đuổi theo, chúng tôi chạy song song nhau. Chàng chỉ cho tôi cách xử dụng roi, cương và vó. Chỉ một lúc sau là tôi thành thuộc

ngay. Sự kích thích của tốc độ khiến tôi nổi hứng, thúc mạnh vào hông, ngựa phóng nhanh, tôi suýt văng xuống yên.

- Em muốn đùa với tử thần sao. Đừng thúc mạnh thế, chậm tí.

Tôi quay đầu lại nhìn chàng với nụ cười

- Em vẫn cỡi đàng hoàng đây này!

- Lúc nào em cũng muốn mạo hiểm.

Hoàn nói

- Bây giờ phải cỡi chậm lại xem.

Bầu trời một màu xanh ngát, bãi cỏ chạy dài, con đường mòn nhỏ ngoằn ngoèo, hồ trong với những cánh hoa lá hợp nở đại. Gió quá mát, tôi buông cương, lòng mở rộng theo những lời cười đùa. Chúng tôi rượt nhau, đuổi nhau...Nắng chồm qua khe lá, nắng tan vỡ trên mặt hồ.

Cả một buổi sáng cỡi ngựa, đến lúc trở về nhà, tay chân tôi rã rời. Nằm bên lò sưởi, tôi để mặc cho Hoàn soạn bữa cơm trưa.

- Sao, em thấy thế nào?

- Gần như mấy khớp xương em vỡ ra hết.

Tôi nói:

- Lạ thật, em cỡi ngựa chứ đâu phải ngựa cỡi em đâu mà mệt chết được.

Hoàn cười

- Ai bảo em ương ngạnh làm gì.

Hoàn đưa bánh mì nướng đến miệng tôi

- Người ta coi một tí phải xuống yên, đàng này..Nào ăn no đi rồi ngủ, chiều nay chèo thuyền câu cá, để tôi có cá tươi ăn chứ.

Tôi vẫn nằm yên nhìn chàng.

- Anh Hoàn, đời sống thế này thần tiên quá phải không anh?

Vâng, và suốt mùa hè năm ấy, chúng tôi gần như ở luôn tại nhà gỗ, hết chèo thuyền, câu cá, coi ngựa..là lại dạo dưới rừng cây. Đời sống không bận tâm với phiền muộn, cả hai cố gắng tránh nhắc đến tên Sở Liêm. Khi mùa đông trở về, băng giá không thích hợp với những người sinh trưởng ở vùng nhiệt đới như tôi, nên Hoàn đưa tôi qua Mỹ, sang San Francisco

Khí hậu San Francisco bao giờ cũng mát mẻ như mùa xuân ở? Đài Loan, Hoàn bỏ ra một tuần để kiểm soát công việc làm ăn của chàng.

Tính Hoàn là thế, bao giờ cũng tin tưởng bạn bè. Là một điều là bạn chàng rất trung tín, Hoàn không hề bị lường gạt, chàng cũng không hề đề cập đến việc làm ăn với tôi, nhưng tôi hiểu, sự nghiệp chàng càng ngày càng đỏ.

Chúng tôi sống ở? Mỹ nửa năm. Hoàn đã đưa tôi đi khắp nước Mỹ, từ Tây sang Đông, từ Nam chí Bắc. Chúng tôi đã viếng Los Angeles, chúng tôi đã tập thử cò bạc, vui suốt sáng, viếng Hollywood, công viên Yellowstone, đài kỷ niệm chiến sĩ ở? Washington, trụ sở liên hiệp quốc ở? New York ...Những người đàn bà Mỹ khò khạo phơi cháy da trên bãi biển Miami

Cứ thế, thời gian trôi nhanh, chớp mắt đã hơn hai năm xa Đài

Bắc.

Một hôm, ở nhà San Francisco, tôi nhận được thư cha, trong đó có một đoạn:

“ ...Thường nhận được thư Vân Hoàn, biết đời sống chúng con ở hải ngoại đầm ấm, cha rất vui Lục Bình với Sở Liêm đã dọn khỏi nhà hai vợ chồng bác Sở. Họ đã ra riêng. Lốp trẻ với tuổi già khó thích ứng nhau được. Bình thay đổi nhiều lắm. Sở Kỳ đầu năm này đã sang Mỹ theo học ở viện đại học Wisconsin. Mùa xuân này nó sẽ làm lễ thành hôn với Đào Kiếm Ba, cả hai ơ? Mỹ cũng sống khá. Ai rồi cũng nên cả, chỉ có lớp tuổi già của cha, nuôi con lớn mong con nên người, rồi chúng lại vỗ cánh bay đi..Nghĩ đến chuyện đó không khỏi buồn. Sáng ngẩng kính, thấy tóc đã bạc đi một ít, chỉ sợ ngày con về ...thì cha đã là một lão già tóc bạc phơ rồi..”

Cầm bức thư trong tay, tôi thần thò phình qua song cửa, nỗi hoài hương nhen nhún, tôi bắt đầu nhớ đến căn phòng riêng của mình với bức màn sáo..vườn hoa có những cánh hoa nhài, hoa dâu..Ngôi nhà đẹp đẽ ngày nào của tôi, ở đấy có cha, mẹ, chị Lục Bình ...Và một chuỗi ngày ấu thơ êm đềm ...Tôi nghĩ đến Sở Liêm, Sở Kỳ, Đào Kiếm Ba..Đến mùa mưa ơ? Đài Bắc, mùa hè ơ? Kiều Dương. Lạ thật, xa hơn nửa trái cầu mà lòng tôi vẫn chưa nguội lạnh.

Vân Hoàn lặng lẽ bước tới, vòng tay ôm tôi

- Em lại nghĩ gì thế? Đứng ở cửa suốt nửa giờ, ngoài kia có gì lạ ư?

- Ngoài những căn nhà chọc trời, không có gì hết.

- À.

Hoàn đã nhìn thấy bức thư trên tay tôi, chàng ngáp ngừng một chút, hỏi:

- Thơ ai gửi sang đây?

Tôi đưa thư cho chàng.

Ngày hôm sau, Vân Hoàn vừa từ ngoài trở về, đã gọi tôi

- Chuẩn bị hành lý đi Lãng!

Tôi ngạc nhiên.

- Lại đi nữa à? Lần này anh định đưa em đi đâu đấy?

Hoàn bước tới, chìa hai tấm vé máy bay trước mắt tôi. Hàng chữ công ty hàng không Trung Hoa đập vào mắt, chuyển phi cơ suốt sang Đài Bắc! Tôi mở to mắt quay lại nhìn Hoàn, mắt tôi đầy lệ.

- Ồ anh Hoàn! Anh đúng là tiên tri!

Ngã vào người Hoàn, tôi tặng cho chàng một nụ hôn nồng cháy.

CHƯƠNG: 9

Còn gì vui cho bằng được trở về trùng phùng với gia đình? Còn gì mừng hơn được gặp lại mẹ chả Để tạo sự bất ngờ, tôi không điện thoại hay báo tin trước, nên khi vừa bấm chuông, cô Tú ra mở cửa đã reo lên kinh ngạc.

-Ồ, cô Hai về rồi! Cô Hai về rồi!

Cha mẹ tôi nghe tiếng reo đã xông ra, thấy chúng tôi về, ngưỡng đã lặn người mừng rỡ. Tôi ôm choàng lấy mẹ, vừa khóc vừa hôn.

- Phải, thưa mẹ con đã về, Tủ Lạnh của mẹ đã về đây!

Quay sang cha, tôi lại chui vào vòng tay người

- Con về đây cha ạ.

- Trời ơi!

Mẹ vừa dụi mắt, vừa sụt sùi

- Thật hở con? Mẹ không nằm mơ chứ?

- Vâng, thật đấy mẹ.

Tôi lại quay sang mẹ:

- Nhớ mẹ quá, chúng con phải trở về.

Cha thở ra:

- Sao tụi con về mà chẳng đánh tiếng cho biết chút nào cả vậy

Tôi quay sang cha và bỏ lỡ câu nói của người

-Ồ cha! Cha chẳng già tí nào cả, cha vẫn còn đẹp trai thế mà cha giấu con, cha bảo cha có tóc bạc ...

- Ồi trời!

Cha tôi kêu lên, người cố làm ra vẻ bình tĩnh nhưng khóe mắt đã rướm lệ.

- Con nhỏ này vẫn trẻ con. Vân Hoàn, lấy nhau đã hai năm rồi, cậu làm sao mà nó vẫn không lớn được thế?

Hoàn đứng trong góc, nãy giờ yên lặng nhìn cảnh đoàn tụ của chúng tôi, nghe cha nói, chàng chỉ nhún vai cười

- Sông núi dễ đổi thay chứ bản tính làm sao đổi

Mẹ lại bước tới đoạt tôi từ tay cha, người nắm tay tôi ngấm nghĩa

- Để mẹ nhìn xem con mập hay ốm.

Mẹ sụt sùi

- Trời ơi! Con lớn rồi, đẹp nữa, con thay đổi nhiều quá.

- Tại lâu quá mẹ không thấy con.

Tôi nói:

- Chứ con vẫn xấu xí như ngày nào

- Nói bậy! Con mẹ bao giờ chả đẹp.

- Thôi được rồi

Cha cười cảm động.

- Em cũng nên để chúng ngồi nghỉ một chút chứ. Ngồi máy bay mười mấy tiếng cũng mệt chết được.

- À.

Mẹ lại quay sang Vân Hoàn.

- Tại sao mấy đứa trở về thành linh như vậy Về ở luôn hay chỉ chơi ít hôm thôi Nhà hàng của con thế nào

Một lô câu hỏi phải cần cả khoảng thời gian dài để giải đáp.
Hoàn quay lại nhìn tôi

- Con nghĩ là ...Chúng con sẽ còn ở đây lâu lắm, phải không Lăng? Có lẽ một năm chỉ sang Âu Châu vài tháng thôi, thời gian còn lại sẽ ở tại Đài Loan, em hử?

Tôi vội vã gạt đầu Hoàn thật tuyệt, chàng quá hiểu ý tôi

- Ồ! Thế thì còn gì tốt hơn.

Mẹ kêu lên.

- Vậy thì hai con tạm ở đây trước. Từ Lăng, phòng con mẹ vẫn giữ riêng cho con đấy Bức màn cửa và cả mấy tấm hình lăng nhăng vẫn còn nguyên.

Mẹ lúc nào cũng thích gọi những bức tranh tập thể của tôi là hình lăng nhăng.

Tôi sung sướng.

- Thật sao mẹ?

Và không đợi trả lời, chạy vụt lên lầu Niềm vui tỏa rộng khi trông thấy chiếc phòng cũ, nó vẫn còn đầm ấm, vẫn thơm. Bước tới khung cửa sổ, quơ nhẹ bức rèm sáo, vuốt ve bàn viết và ngồi xuống cạnh giường.

Mẹ bước vào ngồi cạnh tôi Sự trùng phùng mẹ con sau một lúc rối rít, bây giờ đã bình tĩnh lại, ngắm nghía tôi, mẹ hỏi:

- Sao Vân Hoàn đối với con thế nào Nó có làm con buồn không? Nhìn cách ăn mặc của con mẹ biết, chắc nó cũng yêu con lắm, phải không?

- Vâng.

Tôi cảm động nói:

- Anh ấy là người chồng tốt, một người chồng toàn vẹn đến độ con không thể viện bất cứ lý do gì để làm anh ấy buồn. Anh Hoàn yêu con, chịu đựng con và ...con không thấy anh ấy có một cô bạn nào khác cả.

- Ờ.

Mẹ có vẻ an ủi

- Dù sao mẹ cũng sung sướng thấy mình vẫn còn một đứa con tốt phước.

Mẹ nói thế là sao Tôi ngơ ngàng nhìn mẹ, thừa lúc không có Hoàn ở đây, tôi hỏi:

- Thế còn chị Bình? Chị ấy không được hạnh phúc sao mẹ?

- Ờ.

Mẹ thở dài, người nhìn tôi với đôi mắt buồn.

- Mẹ không biết tại nó làm sao hết. Lãng, con đi ạ..Bình với Liêm cứ xung đột nhau luôn, lúc gần đây nó còn đòi ly dị nhau nữa Mẹ không hiểu chúng nghĩ sao Bây giờ con về, mong rằng tất cả sẽ thay đổi Có dịp con đến nói với Bình, khuyên chúng nó, tuổi trẻ chúng con dễ thông cảm nhau hơn ...

Lời của mẹ khiến tôi bàng hoàng. Sở Liêm và chị Bình, họ không hạnh phúc, họ sắp ly dị? Có thể có chuyện đó sao

- Tại sao có chuyện đó vậy mẹ?

- Mẹ cũng không hiểu

Mẹ tôi thở dài

- Có điều, con Bình bây giờ không còn như ngày xưa nữa, nó đã thay đổi, tính tình nóng nảy. Lúc đầu lục đục với bà Sở, ở chung không được, ra riêng, bây giờ lại có chuyện với cả chồng nó ...

Mẹ chợt quay lại nhìn tôi

- Còn con? Sao chưa có tin tức gì cả thế?

- Tin gì?

Tôi ngạc nhiên, mẹ nhìn tôi với nụ cười bí mật.

- Con ...có chưa

- Có cái gì?

- Con nít đấy

Mẹ cười

- Vân Hoàn cũng lớn tuổi rồi, phải sanh đẻ với người ta chứ, đừng có bắt chước chuyện ngừa thai không được.

Tôi đỏ mặt.

- Con có bắt chước ai đâu

- Ờ, Lục Bình nó không muốn có con. Thật ra theo mẹ thấy, nếu chúng có con với nhau, không chừng gia đình êm ấm hơn.

- À.

Tôi hiểu rạ

- Chúng con không có ngăn ngừa gì cả, chẳng qua, thôi thì đành vâng theo tạo hóa vậy

- Đến Đài Loan không chừng có đấy

Mẹ nói:

- Ở xứ nhiệt đới dễ thụ thai lắm, con cứ yên tâm.

Đề tài câu chuyện của mẹ làm tôi đỏ mặt. Thực ra, tôi chưa hề nghĩ đến điều ấy. Đầu tôi bận miên man với chuyện của Sở Liêm và chị Bình. Tại sao họ không muốn có con? Suốt ngày lục đục mãi Lời mẹ không còn lọt vào tai tôi nữa. Cha và Vân Hoàn bước vào, cắt ngang câu chuyện của mẹ, cũng cắt đứt luôn sự ngớ ngẩn của tôi.

Cha vỗ vai mẹ nói

- À, mẹ con mấy người chui vào đây nói lén ai thế? Vũ Quyên, em đã chuẩn bị xong chưa Điện thoại cho vợ chồng

Lục Bình bảo chúng đến dùng cơm cho vui Còn nữa, gọi cả Vân Châu đến nữa nhé. Bây giờ mình rút lui, đê? Vân Hoàn với Lăng nó nghĩ ngơi một chút, đi xa chắc mệt nhiều

- Đúng rồi

Mẹ đứng dậy

- Đê em điện thoại cho Bình, nghe tin con Lăng về chắc nó phải mừng lắm.

Tôi vội can thiệp.

- Thôi đê con đến đây thăm chị Bình mẹ ạ. Chị ấy đi đứng khó khăn, con tới đó tiện hơn.

- Bình đã ráp chân giả rồi

Cha nói:

- Chống gậy đến cũng vững lắm. Hai năm rồi cũng phải thích ứng với hoàn cảnh chứ? Con đến đây cha thấy không tiện.

- Sao vậy

Tôi ngạc nhiên, cha quay nhìn nơi khác.

- Nhà nó ít cơm nước, con đến đây càng làm nó khó khăn.

- À.

Tôi hiểu rạ

- Sao chị Bình không dùng người làm.

- Có chứ, nhưng cứ đổi người luôn.

Cha nhìn thật lâu vào mắt tôi

- Lục Bình khó tính lắm, nên bây giờ không có ai ở được cả.

Nổi bắn khoăn lan rộng trong tôi Con người nhả nhặn, kín tiếng ngày nào..Nhưng cha định nói gì? Tim tôi đập mạnh.

- Các con nghĩ một tí đi, lát nữa cha sẽ gọi dậy

- Vâng, nhưng vui thế này làm sao tụi con ngủ được?

- Nhưng dù sao thì tụi con cũng phải ngủ một chút mới được.

Cha nói và bước ra khỏi phòng cài cửa lại Trong phòng chỉ còn lại tôi và Hoàn, chàng trầm lặng nhìn tôi với đôi mắt khó hiểu

- Vậy là xong, bây giờ em có thể gặp lại người tình cũ.

Lời Hoàn khiến tôi trừng mắt.

- Anh Hoàn.

Hoàn cúi người xuống, nắm chặt lấy tay tôi, nụ cười trên môi người chợt tắt và thay vào đó là một vẻ trang trọng lạ lùng.

- Nghe anh này, Tử Lăng!

Tôi nhìn chàng.

- Chính anh muốn cha tìm Liêm đến đây

Hoàn nói:

- Anh biết vì sớm muộn gì chúng ta sẽ phải đối diện với hẳn. Vợ chồng Liêm không hạnh phúc, họ đang định ly dị nhau Anh không hiểu chuyện đó có ảnh hưởng gì đến em không, nhưng anh đã mang em về đây..

Hoàn nhìn tôi dò xét.

- Em muốn thế nào cũng được, có điều anh van em là hãy bình tĩnh, hãy để lý trí kiểm soát hành động của mình. Lúc nào anh cũng đứng về phía em.

Tôi dăm dăm nhìn Hoàn, rồi chúi đầu vào ngực chàng:

- Tại sao anh lại mang em về đây
- Anh muốn tìm một đáp số.
- Em không hiểu
- Không cần em phải hiểu vì đó là việc của anh.

Hoàn nói:

- Nhưng lý do chính có lẽ là vì thấy em nhớ nhà.
- Anh Hoàn!
- Hử?
- Anh bảo lúc nào anh cũng đứng bên em?
- Ờ.
- Em cũng muốn cho anh biết một điều

Tôi thành thật, Hoàn hờ hững.

- Sao
- Em là vợ anh.

Hoàn nhìn thẳng vào mắt tôi rồi cúi xuống với nụ hôn nồng.

- Bao nhiêu đó đủ rồi

Hoàn khẽ nói:

- Chúng ta không cần phải dài dòng với nhau, phải không em?

Chàng vuốt lấy má tôi

- Bây giờ ngủ nhé?

- Em không buồn ngủ.

Tôi nói:

- Em đoán vợ chồng chị Bình sắp đến, vả lại em chưa mệt, em muốn xuống bếp hầu chuyện mẹ.

Hoàn gật đầu với nụ cười

- Nhưng ít ra em cũng phải thay chiếc áo chứ? Anh khó tính lắm, anh muốn lúc nào cũng trông thấy vợ anh xinh xắn hết.

Tôi cười và hôn lên chóp mũi chàng.

- Vâng, anh là chồng em, anh muốn em thế nào em cũng vâng theo cả. Bây giờ mặc áo nào

Nửa giờ sau, tôi đã thay chiếc áo dài tay màu mỡ gà, chiếc Jupe hoa màu vàng điểm bông nâu Một chút phấn nhạ trên mặt, tóc búi cao Hoàn ngồi cạnh ngắm tôi trong kiếng, bất chợt chàng huýt sáo rồi bế bổng tôi lên.

- Em lúc nào cũng là đối tượng cho bao nhiêu người mê mệt. Nhìn vào kiếng, tôi cũng ngơ ngẩn.

- Mẹ nói đúng, anh đã làm cho em thay đổi

- Tại em trưởng thành đấy
- Sự trưởng thành trợn lẩn nét hồn nhiên của em khiến ai cũng bị cám dỗ.

Mặt tôi nóng ran.

- Anh đừng có “Ngắm người mình yêu tưởng Tây Thi” như vậy
- Em biết anh như vậy cũng đủ rồi

Tôi trừng mắt với chàng rồi quay lại chiếc Valise, mấy món quà của cha với mẹ. Vì gấp quá nên không chọn được nhiều May Hoàn rộng rãi, không tiếc tiền nên tôi cũng không gấp khó khăn. Tôi mua tặng cho cha hai xấp vải may áo cộng thêm Cravate và khăn tay cùng màu, mẹ là một khăn quàng cổ bằng lông Hãi-Báo

Dem mấy món quà xuống lầu, tôi gọi lớn mời cha và mẹ. Mẹ từ nhà bếp chạy ra, thấy khăn quàng đã sung sướng muốn khóc lên.

- Mẹ mơ một chiếc khăn quàng thế này đã lâu lắm rồi
- Con biết.

Tôi đáp, mẹ ngạc nhiên.

- Sao con biết?
- Con là con của mẹ mà.

Mẹ ôm tôi thật chặt. Cha nhìn thấy quà, thái độ khác hẳn, người cẩn thận ngắm vải một chút, rồi quay sang tôi

- Mấy món này ai chọn đây

- Anh Hoàn đẩy chạ

Cha lại nhìn tôi

- Thế còn quần áo con?

- Cũng anh ấy

Cha quay sang Hoàn với đôi mắt khán phục.

- Chúng ta uống ly rượu nhé Hoàn?

Tôi nhìn cha và Hoàn, cả hai không còn dáng dấp của cha vợ và chàng rể nữa, họ như đôi tri kỷ.

Quà cáp của cha mẹ đã được mang lên lầu Tôi lại chọn một chiếc trâm cài tóc cho cô Tú, cô nàng mừng rỡ khôn xiết. Riêng phần quà của chị Bình và Sở Liêm, tôi cũng đã chuẩn bị đầy đủ. Chai nước hoa cho chị Bình, cặp nút tay và kẹp Cravate cho Sở Liêm. Sắp xếp xong xuôi thì chuông cửa reo, Hoàn nhìn thật nhanh về phía tôi Tôi cố bình tĩnh nhưng không tránh khỏi xúc động mạnh. Chị Bình và Liêm vẫn mạnh chứ?

Người bước vào phòng khách đầu tiên là chị Bình, chị mặc Robe đen, tay chống nạnh. Chiếc Robe đen dài khóa lấp được chân gổ nhưng không che được vết tích tật nguyên, từng bước từng bước một khua vang. Chị Bình mập hơn xưa, nét thanh tú ngày nào đã mất, tôi chạy nhanh đến nắm tay chị, vồn vã.

- Chị Bình, chị khỏe chứ? Em nhớ anh chị quá!

- Thế à?

Chị Bình nhìn tôi cười khan, chị ngẩng tôi một chút rồi hỏi

- Nhớ tôi hay là nhớ Sở Liêm đó?

Câu nói như tiếng sét, tôi bàng hoàng không ngờ. Giữa lúc mất bình tĩnh thì Sở Liêm bước vào, chàng đứng cạnh Bình, hai thái cực. Liêm ốm hơn xưa, vẻ tiêu tụy với những nếp nhăn trên trán, nhưng mắt chàng vẫn sáng. Chàng dăm dăm nhìn tôi

- Lãng ở nước ngoài chắc hạnh phúc lắm, trông Lãng đẹp như con thiên nga vừa tắm dưới ao lên.

Liêm nói với giọng thật xúc động.

- Ờ.

Chị Bình chanh chua

- Con vịt xấu xí ngày nào đã biến thành thiên nga, trong khi thiên nga lại biến ra vịt. Cha mẹ ơi, cha mẹ tuyệt lắm nhé, có hai đứa con gái và đóng đủ được cả hai vai trò.

Vân Hoàn bước tới vòng tay ôm lấy tôi, chàng nói:

- Từ Lãng, em mời chị Bình ngồi đi chứ, để chị ấy đứng mãi thì mệt.

- Vâng.

Tôi và Hoàn vội bước sang một bên.

- Anh Hoàn này

Bình không buông tha

- Tôi tuy tật nguyên nhưng không cần anh phải sẵn đón vậ

Anh thật đại! Tại sao lại mang thiên nga về Đài Loan? Bộ không biết ở đây có nhiều cạm bẫy lắm sao Nếu anh thông minh thì gắng mà giữ đấy, bằng không coi chừng ngỗng trời sổ lồng vỗ cánh bay mất bây giờ.

- Bình!

Sở Liêm châu mày lộ vẻ khó chịu

- Lãng nó mới về, em đừng có nói chuyện một cách gậy gộc như vậy được không?

- Sao

Chị Bình quay sang Sở Liêm, vẫn nụ cười tàn nhẫn.

- Tôi đang khuyên cậu em rể giữ gìn em gái tôi, không lè đụng chạm đến anh nữa sao

- Lục Bình!

Sở Liêm giận dữ hét, mặt chàng tái đi Hoàn xiết chặt người tôi hơn, trầm tĩnh.

- Chị Bình, tôi thành thật cảm ơn sự đề cao cảnh giác của em. Thật ra không phải ở Đài Loan tôi phải giữ kỹ cô ấy, ngay cả bên Ý, lúc nào tôi cũng phập phồng. Mấy anh chàng người Ý đa tình dễ sợ, tôi chịu không nổi mới đưa Lãng về đấy chứ.

Tôi miễn cưỡng cười

- Anh Hoàn, sao anh lại hình dung em một cách lảng mạn thế?

- Ha ha!

Hoàn cười tộ

- Anh nói đùa mà, Lãng lúc nào chẳng chung thủy với anh, phải không em?

Không hiểu sao lời Hoàn khiến tôi nóng bừng má, không khí trong phòng đã khiến tôi ngột thở. Len lén nhìn về phía chị Bình, tôi thấy chị đang trừng mắt nhìn tôi. Tôi chợt hiểu, chị đã biết hết tất cả rồi! Sở Liêm có lẽ đã đại dột, bốc đồng kể hết chuyện chúng tôi cho Bình nghe..Có thể có chuyện đó sao. Không hẳn vậy, Bình thông minh, có lẽ đã tự hiểu ra được ...Và tôi bắt đầu thấy hối hận, sự trở về nước quả là một quyết định sai lầm.

Cha bước tới, hình như người hiểu rất rõ về mối tình tay tư của chúng tôi, đặt tay lên vai Bình, người nói:

- Bình, con ngồi xuống đi!

Chị Bình ngoan ngoãn ngồi xuống. Cô Tú mang trà ra với cây trầm mới của tôi tặng trên tóc. Tôi sực nhớ ra những món quà cho chị Bình và Sở Liêm, vội chạy lên lầu mang xuống.

- Một chút quà nhỏ, vì gấp quá, nên không kịp chọn ...

Chị Bình ngồi nơi Salon, cầm chai nước hoa ngấm ngía, đây là một lọ "Chanel N. 2". Chị ngẩng lên với nụ cười châm biếm.

- Từ Lãng, em biết chọn lắm đấy, Chanel N. 2 là loại nước hoa lừng danh. Thuở xưa lúc Marilyn Monroe được ký giả phỏng vấn, hỏi nàng đã mặt gì để ngủ, thì Marilyn Monroe đã trả lời là Chanel N. 2. Nước hoa này vang danh từ đấy. Tiếc là tôi không thể chỉ mặc có loại nước hoa trên ngủ. Lãng nghĩ xem, một người cụt chân như tôi mà ngủ trường thì còn giống ai

Tôi cứng lưỡi, không ngờ người nho nhã như chị Bình lại có thể xử dụng những ngôn ngữ táo bạo như vậy. Sở Liêm có vẻ không dẫn được, chàng lại to tiếng.

- Bình, Lãng nó tặng quà cho em vì lòng tốt chứ không có ác ý gì hết!
- Tôi không cần anh biện hộ.

Chị Bình quay đầu sang Sở Liêm.

- Chị em chúng tôi hiểu nhau mà, anh nhảy vào để kiểm soát hả?
- Nhảy vào kiểm soát?

Những sợi gân xanh hằn lên hai bên thái dương Sở Liêm.

- Bình, em làm anh không dẫn được nữa rồi nhé!
- Dẫn không được.

Bình to tiếng theo

- Có ai chịu tôi được đâu! Nếu không còn chịu nổi thì cứ tự nhiên đi nơi khác, chần anh đâu có cụt đầu mà sợ bị cấm cản, mà ai lại cấm cản anh chứ?

Mẹ không dẫn được, chen vào

- Lục Bình, hôm nay là ngày Tử Lãng mới về, cả nhà được sum họp đầy đủ không phải dễ. Vợ chồng con có muốn cãi lộn, đọi mai chiều cũng được, làm gì phải la hét ở đây, mất vui hết mọi người

Chị Bình cắn nhẹ môi

- Mẹ không hiểu, chuyện gây nhau là chính anh Liêm muốn như vậy, nhất là trong trường hợp hôm nay. Không gây nhau bây giờ, đợi lúc nào nữa phải không anh Liêm? Phải không?

Mặt Liêm tái ngắt, bàn tay trên thành ghế của chàng nắm chặt lại, cơ hồ như muốn đâm thủng cả vải bọc bên ngoài

- Bình! Anh thấy là chúng mình nên về ngay bây giờ hay hơn.

- À.

Bình chua ngoạ

- Mới đến mà về, anh bỏ đi đành sao

- Thôi thôi!

Cha can thiệp, người trừng mắt nhìn Bình rồi Liêm.

- Không ai có quyền bỏ về hết, ăn cơm xong tính. Nếu muốn đập lộn hay làm gì nữa, về nhà hãy làm, ở đây phải giữ thể diện một chút chứ.

- Thế diện à?

Chị Bình cười tọ

- Cha cũng thấy chỉ cần thế diện nữa sao Sống giữa xã hội vì bề mặt này, người ta chỉ cần bên ngoài chứ đâu cần bên trong. Có nhiều chuyện rồi beng nát bét hết rồi mà mở miệng ra vẫn thấy người ta đòi giữ thể diện!

Cha khó chịu

- Bình, con ít nói một chút có được không?

Chị Bình vẫn không chịu thua

- Con từ ngày cụt chân đến nay, chỉ còn biết nhờ vào cái miệng, không lẽ cho con làm đũa què không đủ sao mà cha còn muốn con phải cân mữa chứ?

Mặt Liêm đỏ bừng.

- Hừ, què! ...Cô biết tôi đã vì chiếc chân què của cô mà phải đánh đổi bao nhiêu thứ không?

Chị Bình lớn tiếng không kém.

- Bây giờ anh hối hận à? Vẫn còn chạy thuốc kịp mà, Tử Lăng nó về rồi, bây giờ có muốn ...

Bình vừa nói tới đây đã bị Sở Liêm bụm miệng. Tôi kinh hoàng nhìn họ, ánh mắt đau khổ tận cùng của Sở Liêm khiến tim tôi tan nát.

- Trời ơi!

Tôi kêu lên và chạy bay lên lầu, Vân Hoàn đuổi theo, vào phòng riêng tôi khóc ngất.

Hoàn quỳ xuống trước mặt, tay chàng giữ chặt lấy tay tôi

- Tử Lăng, đúng ra anh không nên mang em về đây

- Không, không!

Tôi nói:

- Em khóc cho chị Bình chứ không phải khóc vì chuyện gì cả. Em không ngờ chị Bình lại thay đổi thế!

Ngẩng đầu lên nhìn Hoàn, tôi hỏi:

- Anh Hoàn, con người sao khổ thế này Ta sống và không

hiếu ta đang làm gì sao anh?

- Thế còn em?

Hoàn nhìn thẳng vào mắt tôi

- Em có hiểu em đang làm gì không chứ?

- Em biết.

Tôi nói:

- Chúng ta sẽ ở lại xứ Đài Loan này, đồng thời..giúp cho Bình với Sở Liêm gây lại niềm tin.

Hoàn nhìn tôi thật lâu

- Em đang làm chuyện mạo hiểm đấy..

Hoàn nói thật khẽ.

- Anh sợ không những em không cứu được người mà thiêu luôn cả mình ...Có lẽ anh ngốc thật ...Thôi thì ở lại xem em chữa lửa ra sao

Chương 18:

Một tuần sau, tôi và Vân Hoàn dọn ra khỏi nhà mẹ. Chúng tôi đã mua một ngôi nhà bốn phòng nhỏ, hai phòng lớn tại đường Trung Hiếu Nhà rộng như nhà cũ của chúng tôi bên Ý. Hoàn đã bỏ công thật nhiều trong việc trang trí, vách phòng khách được cân bằng trúc nhỏ, thảm màu cam, màn cửa màu mở gà. Riêng phòng ngủ không khác với ngày xưa bao nhiêu, vẫn rộng, vẫn có màn sáo Thế mà Hoàn vẫn chưa vừa ý, chàng nói:

- Vì gấp muốn có nhà riêng ở nên mới tạm chọn nơi này, chứ

bằng không ta mua đất cất nhà hạp ý hơn.

Chàng ôm tôi vào lòng.

- Bao giờ em quyết định ở luôn nơi đây, anh sẽ cất một biệt thự xinh xắn cho em ở.

- Thế chúng ta không phải ở mãi đây sao

- Em muốn ở mãi nơi đây

Hoàn nhìn tôi với khuôn mặt nửa cười, nửa không.

- Chỉ sợ em ...bị thiêu mất, chớ ai lại chẳng muốn ở đây

- Anh không tin em sao, Hoàn?

Hoàn ngồi yên lặng suy tư.

- Lãng, em đâu phải tự ý đến với anh, vận mệnh đưa em đến với anh mà? Vì thế anh không biết vận mệnh cay ngọt với anh ra sao Anh chỉ biết một điều là Sở Liêm đang tìm đủ mọi cách để gần em ...

- Chúng ta đã đồng ý không nói nhiều về chuyện đó nữa

Tôi nói:

- Anh cũng hiểu, em chỉ muốn giúp họ..

Hoàn bước tới cạnh tôi

- Anh cũng mong rằng em hiểu em đang làm gì ...

Chàng dụi mắt thuốc.

- Thôi được rồi, chúng ta không nên nói chuyện đó nữa nhé? Bây giờ anh đến hiệu ăn, còn em? Chiều nay em định đi đâu

- Em muốn đến thăm chị Bình.

Tôi thành thật.

- Em muốn nói riêng với chị Bình lúc không có Liêm ở đây. Anh biết không, từ ngày về đây đến nay, em chưa gặp riêng chị Bình lần nào cả.

Hoàn đặt tay lên vai tôi, chàng cúi xuống.

- Đi đi, anh mong rằng em sẽ gặp may mắn.

- Sao anh lại nói vậy?

- Chị em bây giờ khó tính lắm, em phải gắng can đảm, chứ không sẽ thất bại ngay.

Ngưng một chút, Hoàn lại nói:

- Về sớm nhé, tối nay anh về đưa em đi ăn.

Và chiều hôm ấy, tôi đến nhà chị Bình, đến một cách đột ngột, không điện thoại trước. Đó là một việc làm cố ý, tôi không muốn Bình chuẩn bị tâm lý gì cả. Nhà chị nằm trong một con hẻm đường Đôn Hóa Nam, đó là một chung cư bốn tầng cũ kỹ nằm giữa những cao ốc đồ sộ bên cạnh nên trông thật nghèo nàn. Ưu điểm duy nhất của ngôi nhà là chiếc sân nhỏ phía trước. Đứng một lúc lâu, tôi mới đưa tay lên bấm chuông.

- Ai đó vào đi, cửa không khóa!

Tiếng chị Bình dội rạ Tôi đẩy cửa, quả nhiên cửa chỉ khép hờ, chiếc sân nhỏ tráng bằng xi măng. Vừa bước vào, tôi suýt đã va vào một cô bé khoảng mười lăm, mười sáu đang chạy rạ

- Châu! Mày làm gì lục đục ngoài đó vậy

Cô bé tên Châu xanh mặt, ấp úng giải thích với bên trong.

- Con nghe chuông reo nên chạy ra xem ại

- Người ta có chân, người ta vô được rồi

Tiếng chị Bình lại đặng chát.

- Mày tưởng ai cũng như bà mày phải ngồi xe lăn hết sao

Tôi nhìn cô bé đang xanh mặt với nụ cười an ủi

- Em mới đến đây làm?

- Vâng, con đến hôm qua

Bé Châu rụt rè:

- Con chưa quen, suýt đâm phải bà.

- Không sao đâu

Tôi vỗ vai nó.

- Bà chủ không được khỏe, em gắng nhịn nhục một tí nhé.

Bé Châu mở to mắt nhìn tôi gật đầu

- A! Tử Lãng.

Chị Bình thò đầu qua màn cửa nhìn ra

- Tôi thấy em nãy giờ, không vào nhà, đứng ngoài ấy xì xào gì với con Châu đó? Con nhỏ ngu như bò, để ý đến nó làm gì. Đòi bây giờ muốn người ở còn khó hơn thờ tiên tổ, cứ cách hai ba hôm là phải đổi một đứa, nhiều lúc nó làm tức muốn

học mại

Tôi băng qua sân, kéo màn bước vào Chị Bình đang ngồi trên ghế đẩu, phòng khách nhỏ. Chiếc váy dài phủ kín nửa thân bên dưới của chị. Bây giờ là mùa hè, chiếc áo hoa đỏ rực không hợp lắm với chiếc váy sọc của chị. Tôi ngó ngang, ngày xưa, chị Bình là người rất kỹ lưỡng trong việc ăn mặc, thế bây giờ? Nhìn mái tóc cắt ngắn rối bù, đôi má xệ phì nộm, tôi ngán ngao.

- Tử Lãng, tự tiện ngồi nhé, đừng hy vọng sự gọn gàng ở đây, không ai rảnh rỗi đâu mà dọn dẹp.

Chị Bình nói, tôi cười gượng ngồi xuống ghế. Nhưng vừa ngồi xuống, bỗng tôi đã cộm phải vật gì khiến tôi giật mình bật dậy. Đó là chiếc chân giả của chị Bình! Nhìn nó, suýt tí tôi đã nôn ra, tôi không ngờ chiếc chân giả lại mềm như một cách đáng tởm như vậy. Thế mà chị Bình lại lơ đãng bỏ được trên ghế, sao không đặt ở nơi nào khuất một tí? Chẳng hạn như trong tủ.

Thái độ khó chịu của tôi không thoát khỏi mắt Bình.

- Sao đấy, cô em? Vật đó làm cô ghê tởm à? Thế mà tôi đã phải mang nó bên mình luôn hai năm.

Tôi không dần được cảm xúc.

- Tội nghiệp chị.

- Thật à?

Lục Bình cười gượng rồi đẩy xe đến ghế lấy chiếc chân giả đem vào phòng.

Tôi có dịp ngắm kỹ phòng khách. Bàn ghế lỏng chỏng một

đôi chiếc, sách báo ném bừa bãi, tường trống không một bức tranh, nền gạch phủ mỏng một lớp bụi..Không có một tí gì là trang trí, sạch sẽ cũng không. Nghĩ đến hình ảnh chị Lục Bình ngày nào trong chiếc áo the xanh phất phơ trong phòng khách ở nhà mẹ cha, mắt tôi chợt ướt.

Chị Bình đẩy xe lăn từ nhà trong lại trở ra, cô bé Châu mang đến cho tôi ly trà nóng.

- Còn uống trà quen không?

Chị Bình hỏi tôi với giọng xa lạ.

- Ở ngoại quốc bao nhiêu năm, có lẽ cô chỉ thích cà phê?

- Không chị ạ, ở bên ấy em vẫn dùng trà.

- Thật ra thì nếu cô muốn cà phê cũng không có mà uống.

Chị Bình lại đưa mắt ngẫm, tôi đã đoán trước, nên lúc đến đây đã cố tình thay chiếc áo xấu nhất. Chiếc áo ngắn tay màu hồng và quần Patte màu trắng. Nhưng dù cố mặc giản tiện đến đâu, tôi vẫn thấy mình là cái gai trước mắt chị Bình. Mắt chị đăm đăm nhìn chiếc quần Patte của tôi, thái độ không thân thiện.

- Cô đến không đúng lúc tí nào cả, Tủ Lạnh. Giờ này Sở Liêm đi làm rồi chứ đâu có ở nhà.

Tôi thành thật.

- Em biết anh ấy vắng nhà mới đến, em cố ý như thế vì chỉ muốn gặp riêng chị.

- À.

Chị Bình yên lặng suy nghĩ rồi cười nhạt.

- Dù sao cũng còn là cô em gái yêu quý ngày nào, nên Lăng còn nghĩ đến chuyện viếng tôi, phải không?

- Vâng, chị Bình.

Tôi xúc động.

- Em nói thật đấy, chị đừng hiểu lầm em. Giữa chúng ta không thể nào tâm sự cởi mở như lúc chưa lập gia đình nữa sao chị?

- Ờ!

Nụ cười biến mất trên môi chị Bình, nhưng tia mắt hận thù lại hiện ra

- Lúc xưa chúng ta cởi mở thân mật, thân mật đến độ tôi sẵn sàng giải bày hết tất cả mọi bí mật cần giấu kín cho cô biết, trong khi cô..Cô lại chẳng thành thật với tôi bao giờ.

Tôi cúi đầu

- Em xin lỗi chị.

- Xin lỗi cái gì?

Chị Bình cười nhạt.

- Xin lỗi rồi tôi không còn cụt chân sao Đừng bố thí như vậy nữa

- Bố thí?

- Phải

Chị Bình nhấn mạnh.

- Cô đã bố thí tình yêu cho tôi, cô đã mang Sở Liêm cho tôi, được một người chồng không yêu mình thì đời còn gì là hạnh phúc? Lãng, cô đại lắm, cô đã làm một chuyện quá ngu xuẩn, cô đã giết tôi cô biết không? Chân bị cụt còn chưa đáng sợ hơn là phải sống một đời làm vợ không tình cảm. Tử Lãng! Tử Lãng thông minh và rộng lượng đến độ giết chết cả đời tôi

Tôi tái mặt nhìn chị Bình.

- Chị ...Chị Bình, chị đừng đổ tội cho em như vậy, em không hề có ác ý gì với chị cả ...

- Nếu không trút tội cho cô, tôi trút tội cho ai

Chị Bình cắt ngang.

- Trút tội cho Sở Liêm à?

- Không.

Tôi lắc đầu

- Sở Liêm cũng không ác ý ...

- Vậy à? Tất cả mọi người đều lương thiện. Vâng! Đều là những bậc thánh vĩ đại cả, nhưng mấy người đã đưa tôi đến đường cùng. Mấy người đã hợp nhau lại lường gạt tôi, để tôi tin tưởng là Liêm thành thật yêu tôi, tôi ngu quá! Chỉ có mấy người là vĩ đại, mấy người giết tôi không để lại một vết tích!

Mồ hôi đổ ướt lưng tôi

- Chị Bình, chị làm sao biết? Ai nói với chị?

- Làm sao biết à?

Chị Bình hạ thấp giọng.

- Từ Lãng, em cũng biết chị không phải là đồ ngọc chứ? Chị có ngu thì ngu một lúc nào thôi chứ đâu ngu hoài Sống với người không yêu mình sớm muộn gì rồi cũng biết ...Em biết chị đã sống một đời chồng vợ thế nào không? Cả hai ba tháng trời, Liêm chẳng đụng đến chị một lần, trong giấc mơ lại luôn gọi tên em ...Em có biết là bao nhiêu đêm chị đã mất ngủ, để ngồi trông Liêm ngồi bất động bên cửa sổ suy tư. Suốt hai năm qua, em có biết là từng giờ, từng khắc, bao giờ hình bóng em cũng đứng ngăn giữa chị với Liêm ...

- Trời ơi..

Tôi kêu nhỏ trong miệng, chị Bình tiếp:

- Còn làm sao biết nữa à?

Chị Bình lập lại

- Chúng tôi đã đay nghiến, hờn giận nhau đến độ không ai còn nhịn nhau được nữa Thế rồi có một hôm, Liêm đã hét vào mặt tôi, bảo chàng chỉ yêu có mình cô thôi! Liêm lấy tôi chẳng qua chỉ để trả nợ chiếc chân cụt! Ha ha!

Chị Bình cười lớn.

- Từ Lãng! Cô em gái yêu quý của tôi, vậy thì đúng ra ai đã hại đời ai chứ?

Tôi nhìn chị Bình, mái tóc rối với đôi mắt tóa lửa của chị. Vâng, chị Bình ngày nào đã bị hủy hoàn toàn. Trời ơi! Con người có thể làm lẫn một cách ngu xuẩn như thế sao Chị Bình, chị Bình! Tôi muốn hét lên, nhưng thấy có nói gì cũng vô ích, đành nói một câu bảo chữa nhạt nhẽo

- Chị Bình, em nghĩ ...Chuyện vẫn còn cứu kịp ...Tình yêu phải vun sỏi luôn, biết đâu chị với anh Liêm đã quên điều đó.

- Đã quên à?

Chị Bình cười nhạt.

- Tại sao tôi phải cầu cạnh tình yêu Người làm gãy chân tôi là Liêm, hại tôi không thể xuất ngoại được cũng là hấn, còn lòng gặt cả tình yêu tôi. Vậy thì tôi phải cầu cạnh gì nữa Tử Lăng? Em đừng thật thà quá như vậy, người chị thù nhất bây giờ là Sở Liêm, cho em rõ!

Tôi mở to mắt, không dám tin những điều vừa nghe, chưa bao giờ tôi thấy một thù hận thâm sâu thế. Cách đây ba năm, tôi còn nghe giọng nói em ái thử thề bên tai lời yêu thương mật ngọt, những mơ ước xuất ngoại xa xôi với tên Sở Liêm được nhắc đến âu yếm, thế mà bây giờ. Con người có thể thay đổi mau vậy sao. Tình yêu và hận thù chỉ cách nhau bởi một sợi giây mỏng manh. Tôi đứng như trời trồng, đối diện với đôi mắt đỏ lửa của chị Bình và yên lặng.

Không khí trong phòng lắng xuống một cách ngọt ngào, sau cùng rồi tôi cũng phải lên tiếng.

- Vậy bây giờ chị tính sao. Không lẽ cứ thù hận thế này mãi

- Không.

Chị Bình cương quyết.

- Chuyện phải giải quyết chứ, tôi đã quyết định, sai lầm không thể kéo dài mãi, giải pháp thích hợp nhất bây giờ là ly dị!

- Ly dị à?

Tôi buột miệng.

- Chuyện hôn nhân đâu thể cắt đứt dễ dàng như vậy Chị Bình, chị nghĩ kỹ xem, ly dị với anh Liêm chưa hẳn chị sẽ gặp người đàn ông nào tốt hơn anh ấy

Chị Bình nhún vai

- Nhưng Liêm đâu có yêu tôi

- Việc đó ...

Tôi ngập ngừng không biết phải trả lời làm sao

- Lãng đùng có ngây thơ vậy

Chị Bình nói

- Em tưởng bất cứ một cuộc ly dị nào cũng là thảm kịch cả sao

- Nhưng chắc chắn nó không phải là hài kịch.

- Bi kịch với hài kịch đứng đối mặt nhau

Chị Bình cười khẩy

- Hôn nhân giữa tôi và Sở Liêm đã là một bi kịch lớn thì ...Không lẽ chúng ta cứ giữ mãi bi kịch này à?

Tôi im lặng không biết nói sao

- Kết thúc một bi kịch là điều vui

Chị Bình chậm rãi

- Vì vậy nếu tôi với Sở Liêm có ly dị nhau thì coi đó là một

thứ hạnh phúc, hạnh phúc cho cả hai chứ không phải của một mình ai hết, em nghĩ có phải không?

Tôi nhìn chăm chăm chị Bình. Chịu thua vậy, tôi không làm sao biện minh một cách hay hơn.

- Chị đã quyết định thế?

- Ờ.

- Thế ly dị xong chị định làm gì?

Chị Bình nhướn mày một cách kiêu hãnh.

- Tôi sẽ xuất ngoại

- Xuất ngoại

- Phải, chứ không lẽ chỉ có một mình cô là xuất ngoại được sao

- Em không phải nói thế.

Tôi đính chính.

- Em chỉ muốn hỏi chị định xuất ngoại làm gì thôi

- Vậy mà cũng thắc mắc.

Chị Bình cao giọng.

- Cô có nhớ thưở còn đi học, tôi siêng năng còn cô thì biếng lười Tôi lúc nào cũng cố gắng làm một đứa học trò ngoan, muốn đoạt những vinh dự cao Còn cô? Cô không bận tâm chuyện gì cả. Tôi thích xuất ngoại lấy bằng Thạc sĩ, Tiến sĩ, còn cô thì chỉ mong ở lại Đài Loan làm một người bình thường, ngày ngày đàn địch guitar, viết lách ...Kết cục rồi bây

giờ ra sao Cô đi gần hết phần nửa kia của quả địa cầu, đi cả Âu Châu, Mỹ Châu, còn tôi Lại suốt đời ngồi trong căn nhà tồi tệ với chiếc xe lăn. Thử hỏi ông trời như vậy có công bình không? Công bình không chứ?

Tôi cứ lười nhìn chị Bình, một lúc lâu mới gượng nói

- Tất cả cơ nguyên đều bất ngờ cả, em cũng không ngờ như vậy Ra ngoại quốc một thời gian dài, nhưng bây giờ trở về em mới thấy ở Đài Loan là hơn tất cả.

- Đó là tại cô đã đi hết rồi, còn tôi chưa

Chị Bình lớn tiếng.

- Những cái gì cô có rồi, cô đâu cần nữa Riêng tôi, cô dùng tiếng đó với tôi dụng ý gì? Cô muốn cười ngạo hay an ủi

- Chị Bình.

Tôi khỗ sở.

- Chị cũng biết em bao giờ dám cười ngạo chị? Chuyện xuất ngoại chị muốn đi bất cứ lúc nào chẳng được.

- Tôi cũng nghĩ như thế, nên đã chuẩn bị xong xuôi

- Há?

- Cô còn nhớ trước hôm tôi lấy chồng một hôm, tôi đã xé nát bức thư thuận cho học bổng của viện đại học M.ÍT. ở Mỹ chứ?

Tôi gật đầu, chị Bình tiếp.

- Tôi đã viết một bức thư khác cho họ, kể rõ chuyện bị tai nạn xe cộ đến phải cưa chân. Tôi hỏi họ có còn vui vẻ nhận một đứa què như tôi làm học trò không? Và họ đã trả lời

- ...

- Họ đáp lúc nào cũng sẵn sàng đón tôi và học bổng vẫn dành sẵn đó. Vấn đề giải quyết bây giờ là chuyện hôn nhân của tôi với Sở Liêm.

Tôi ngơ ngác nhìn chị Bình. Từ khi bước vào phòng khách nhà chị đến giờ, tôi có cảm giác như mình đã biến thành người gỗ.

- Anh Liêm ...Anh ấy có đồng ý chuyện ly dị không?

- Ha ha ha!

Chị Bình cười ngặt nghẽo:

- Hấn đồng ý không à? Cô hỏi hay không? Trên đời này còn gì sung sướng hơn là chuyện thoát khỏi một con vợ tàn tật? Nhất là lúc con thiên nga yêu quý ngày nào mới từ ngoại quốc bay về?

- Chị Bình!

Tôi tái mặt hết:

- Chị nói thế là thế nào

- Thế nào à? Ha ha! Chuyện của cô mà cô còn phải nói

- Em không hiểu chị muốn nói gì cả.

- Cô không hiểu nhưng tôi hiểu

Chị Bình nói:

- Đợi bao giờ tôi với Sở Liêm ly dị xong, cô cũng có thể ly dị

với Hoàn rồi thì ...hà hà ...Những người yêu nhau lại trùng phùng, vui quá phải không?

- Chị Bình, chị vẫn biết chị đang nói gì chứ?

- Sao lại không? Tôi biết một cách rõ ràng.

Chị Bình nói như hét:

- Từ hôm cô về Đài Loan đến nay, hôm nào Sở Liêm cũng viện cớ đến nhà mẹ. Hẳn đến thăm mẹ hay thăm cô? Không lẽ tình xưa đã tắt hẳn rồi sao

Tôi vội đính chánh.

- Em xin thề với chị là em và anh Liêm chưa hề nói nhau một câu nào cả.

- Cô nói hay không liên hệ gì đến tôi

Chị Bình cười nhạt:

- Tóm lại, tôi cũng đã quyết định ly dị với Liêm rồi Riêng về chuyện giữa cô với Vân Hoàn ...

Bình kéo dài câu nói rồi đột nhiên quay sang tôi hỏi:

- Tên Hoàn là tên gốc hạng mấy trên đời này

Tôi ngạc nhiên.

- Chị nói gì?

- Nếu tôi là đũa ngu hạng nhất trên thế giới thì tên Hoàn phải kể là đứng hàng thứ hai

Chị Bình nói và mắt như nhìn thấu tim tôi

- Tại sao hấn lại đại đột lấy cô?

Tôi ngỡ ngàng.

- Mãi đến bây giờ em cũng không hiểu tại sao Hoàn cưới em.

Tôi thành thật nói:

- Em nghĩ, giữa hoàn cảnh rối beng lúc ấy, Hoàn đã cưới em có lẽ vì ...thông cảm.

- Thông cảm? Không lẽ hấn biết chuyện tình giữa cô với Sở Liêm? Hấn biết cả người cô yêu là Sở Liêm chứ không phải là hấn?

- Vâng, anh ấy biết.

Tôi thấp giọng.

- Anh ấy biết rõ tất cả.

- Trời

Bình trợn mắt:

- Như vậy thì tôi phải nhường tiếng ngu nhất thế giới cho Hoàn rồi Hấn biết mà vẫn lấy cô? Ngốc thật.

Tôi không quan tâm đến điều Hoàn ngốc hay không, tôi chỉ lo cho chuyện của chị Bình và Sở Liêm.

- Chị và anh Liêm đã thảo luận xong chuyện ly dị?

- Vâng, không phải một lần mà trăm lần rồi Lấy nhau ba tháng là bắt đầu có chiến tranh lạnh, nửa năm sau là đề cập đến chuyện xa nhau Nếu không vì có sự cản trở giữa gia đình đôi bên thì chưa hấn kéo dài tình trạng nghẹt thở đến ngày

hôm nay. Bây giờ, viện đại học M.IT. Ở Mỹ đã chấp thuận cho tôi học bổng, cô cũng từ ngoại quốc mới trở về, chúng tôi không còn lý do gì để không dứt khoát. Không chừng mai hoặc một, thảo luận xong là chúng tôi đến luật sư ngay.

Chị Bình nói trơn tru, giản dị như kết thúc một vở kịch.

- Chị Bình, chuyện trở về của tôi với chuyện ly dị của chị đâu liên hệ gì đâu

- Ha ha!

Chị Bình lại cười tộ

- Có liên hệ chứ sao lại không? Từ Lãng, tôi xin cảm ơn lòng tốt mấy năm qua của em, đã nhường người yêu cho tôi, bây giờ tôi trả cho cô đó, biết không?

- Nhưng bây giờ tất cả đã thay đổi rồi Chị dù có ly dị với Sở Liêm thì em vẫn là vợ anh Hoàn.

Chị Bình trừng mắt nhìn tôi

- Cô có thật yêu Hoàn không? Thật không?

- Em ...

- Ha ha! Cô trả lời không được phải không? Từ Lãng, cô cũng đúng là một thứ hồ đồ, bao nhiêu sai lầm cô gây ra còn chưa đủ sao. Những trò giả ơn, giả nghĩa của cô đã đưa tôi xuống địa ngục, bây giờ cô còn muốn tiếp tục hại Hoàn nữa sao. Hẳn dựa vào lý do gì để sống với cô suốt quãng đời còn lại khi sống với một thể xác không hồn? Cho cô biết, nghĩ tình chị em tôi mới nói sự thật cho cô nghe, hãy ly dị với Hoàn đi, đừng hại đời người ta nữa. Chuyện giữa tôi với Sở Liêm đã là một trường hợp điển hình, riêng về sự trùng phùng trở lại

của cô với Liêm, tôi không bận tâm lắm đâu, hết rồi! Không có gì để nói nữa

- Chị Bình.

Tôi gọi, lòng rối như tơ, những lời trách móc day nghiến lạnh lùng của Bình khiến tôi không còn biết phản ứng sao nữa:

- Chị Bình, chúng ta vẫn còn là chị em với nhau chứ?

- Vâng, vẫn là chị em ruột!

Chị Bình đưa mắt nhìn qua song cửa

- Vì thương nhau quá mới có thảm kịch đó, nếu không thương nhau thì đời còn gì để nói nữa đâu

Chị vuốt vuốt tóc:

- Thôi được rồi, tôi rất cảm ơn sự thăm viếng của em, tôi nghĩ, này giờ chúng ta đã nói hết sự thật. Sự thật thì bao giờ cũng tàn nhẫn. Từ Lãng, tôi cũng mong rằng mình sẽ vẫn còn thân nhau như những hôm trời lạnh ngày xưa chung chăn, chung giường. Nhưng bây giờ, xin lỗi Lãng nhé, tôi không còn là Lục Bình ngày xưa nữa. Ngoài chuyện mất một chiếc chân, tôi còn đánh mất nhiều thứ khác lắm, như lòng tự phụ, cao ngạo, niềm tin ...Có lẽ tôi đã biến thành một con người tàn nhẫn, nhưng thực tế đã tàn nhẫn hơn cả điều tôi nói với Lãng! Cô đừng mất công đi tìm người chị hiền hòa khả kính ngày xưa nữa, cô ta đã chết rồi

Tôi xúc động cúi xuống nắm tay chị Bình.

- Không, không, chị Bình, tất cả chỉ tại xúc động, chị không đến đổi như thế đâu

Chị Bình rút tay ra, lạnh lùng.

- Thôi cô đi đi, Tử Lăng, chúng ta không còn gì để nói nữa. Trời cũng tối rồi, xin lỗi tôi không thể mời cô ở lại dùng cơm được.

- Chị Bình.

- Đừng đa sầu, đa cảm như vậy.

Chị Bình cười nhạt.

- Cô yên tâm, bao giờ tôi có bằng tiến sĩ xong, niềm tin cũng tự nhiên trở lại với tôi. Bây giờ, tạm biệt!

Chị Bình đuổi khách một cách rõ ràng, tôi không còn lý do gì nán lại. Đứng dậy, nhìn chị, đột ngột nước mắt tôi trào rạ. Chị Bình nói đúng, bà chị hiền dịu ngày xưa của tôi đã chết!

- Vâng, chào chị. Em chúc chị sớm lấy được mảnh bằng tiến sĩ để khôi phục lại niềm tin và cao ngạo ngày nào.

- Đến bây giờ mới nghe em nói được một câu khá!

Chị Bình mỉm cười nói, tôi không còn chịu được, vùng chạy ra khỏi phòng. Mắt tôi nhòe nhoẹt, băng qua sân, qua cổng, con hẻm nhỏ, suýt tí tôi đã va vào chiếc xe gắn máy đang phóng nhanh vào.

Xe ngừng lại, tôi ngỡ ngàng, định lẩn tránh nhưng không kịp nữa, Liêm đã giữ tay tôi.

- Tử Lăng! Em còn muốn trốn tôi nữa sao?

Mặt chàng tái ngắt. Tôi ngo ngác mở to mắt, tim nhói đau và trong tôi bây giờ chỉ còn là một khoảng trống.

CHƯƠNG: 10

Hai mươi phút sau, tôi với Liêm đã có mặt tại quán cà phê đường Trung Sơn Bắc Lộ, gọi ly cà phê. Co rút trên ghế, với những băng khuâng rụt rè, tôi mở to mắt nhìn chiếc ly trước mặt. Sở Liêm giúp tôi cho đường và sữa vào ly, mắt chàng đọng lại trên mặt tôi

- Em đã gặp Lục Bình?

Tôi gật đầu

- Nói nhiều với nhau chứ?

Tôi lại gật đầu

- Nói gì thế?

Sở Liêm hỏi, tôi không muốn chàng biết những gì đã xảy ra, lại lắc đầu Liêm yên lặng, những tia mắt đỏ lửa càng nồng, cái nhìn làm tôi hồi hộp.

- Tử Lăng, sao em không nói gì với anh cả vậy

Liêm hỏi, tôi bối rối chống tay, cầm chiếc muống nhỏ khuấy động ly nước. Những con xoáy nhỏ xoè tròn, hơi nóng tỏa ra dâng cao lên mắt, tôi ngẩng lên.

- Anh Liêm, anh đã diễn vai trò của mình một cách ...yếu quá!

Liêm như tán băng tan rã, mắt chàng đỏ lên, chàng nhìn tôi như nuốt sống với lời run rẩy

- Chúng ta đã lắm, Lăng ạ, ngay từ đầu, vở kịch đúng ra đã phải bỏ.

- Nhưng ta đã diễn rồi, phải không?

Tôi nói với giọng trách móc:

- Đã diễn rồi thì phải tiếp tục vai trò mình một cách trọn vẹn.

- Em trách anh?

Liêm nhay cảm:

- Em trách anh tại sao lại diễn hư vai trò mình à? Anh làm sao đóng trọn vai trò như em đối với chồng em được? Anh biết em là một diễn viên giỏi, em rất thành công, nhưng anh không thể làm như em được.

- Anh đã lắm, anh Liêm.

Tôi chậm rãi:

- Tôi khác anh, tôi chẳng phải đóng kịch tí nào cả. Hoàn hiểu hết tất cả sự thật, tôi đã không phải giấu anh ấy chuyện gì cả.

Sở Liêm mở to mắt.

- Thật như vậy

- Vâng.

Sở Liêm ngơ ngàng, thật lâu mới lắc đầu

- Anh chịu thua không hiểu nổi Hoàn, nhưng Lăng ...Hai năm

qua em có hạnh phúc không?

Tôi yên lặng.

- Không hạnh phúc? Phải không?

Liêm hỏi nhanh, những tia mắt hy vọng thoát nhanh:

- Em không hạnh phúc nên em mới trở về. Sống với người mình không yêu thì đời còn gì để sung sướng, phải không Lăng?

- Anh Liêm!

Tôi gọi khẽ.

- Nếu bảo rằng sung sướng thì đó là điều nói dối Anh Hoàn đã có trăm phương ngàn cách để mang lại cho tôi bao nhiêu niềm vui Trong hai năm qua, tôi phải bận rộn luôn với những thú vui đó thì làm sao có thì giờ để buồn bã chứ?

Liêm cắn nhẹ môi

- Phải rồi, tiền bạc đã giúp hẳn, đã giúp hẳn nhưng cũng đã phản hẳn.

- Anh nói thế là thế nào

- Không có gì hết.

Tôi ngẩng lên nhìn Liêm.

- Anh với tôi đều chịu không hiểu được Hoàn. Lấy nhau hai năm, anh ấy đối với tôi vẫn là dấu hỏi lớn. Anh Liêm, thôi thì đừng nói chuyện đó nữa Tại sao anh với chị Bình lại để đến chỗ gáy đổ, tan vỡ?

Mặt Liêm xanh xao

- Tại sao à? Tử Lăng, Lăng đã gặp Bình, hẳn Lăng đã hiểu, làm sao tôi lại sống được với một người đàn bà mang bệnh Sadism, thích ngược đãi người khác?

- Sadism? Anh đừng nói xấu một cách bất công. Chị Bình như vậy, chẳng qua chị ấy bị mặc cảm tàn phế làm biến tính thôi

- Vậy à?

Liêm đỏ mắt nhìn tôi:

- Em chưa làm chồng cô ấy, em làm sao hiểu được? Có bao giờ quần quật suốt ngày ở sở trở về, nhìn thấy nguyên một chiếc chân giả trên bàn ăn, em nuốt trôi không?

- Hả?

Tôi quay đầu đi, hình ảnh chiếc chân giả trên ghế salon vẫn còn hiện rõ trong đầu, cảm giác buồn nôn, lợm giọng bâng hoàng trong tim.

- Có lẽ chẳng qua đó là những lo lắng bất thường thôi, anh hãy tha thứ cho chị Bình.

- Những lo lắng bất thường?

Liêm kêu lên:

- Không, không bao giờ có chuyện đó. Bình cố ý, Lăng biết không? Cô ấy muốn tìm thấy niềm vui trong khi tôi bị dằn vặt. Lúc tôi bảo, Bình em có thể mang vào người hay cắt chiếc chân đó ở nơi nào kín đáo nào không, thì Bình đã trả lời tôi thế nào Lăng biết không? Trả lại tôi chiếc chân khác đi, tôi sẽ không cần nó nữa Lăng thấy không, sự thật Bình đã cố ý dày

vò tôi mà. Bình biết tôi chẳng yêu nàng, nên lúc nào cũng muốn làm tôi khổ, một hình thức báo thù luân lưu

Tôi chua xót nhìn Liêm. Tôi biết những điều chàng vừa nói đều là sự thật, tôi đã gặp chị Bình, đã nói chuyện, và tôi hiểu, nước mắt lưng tròng.

- Anh Liêm, tại sao anh lại cho chị ấy biết chuyện chúng ta làm gì?

Liêm trừng mắt nhìn tôi, rồi đột nhiên ấn mạnh tay chàng xuống tay tôi Bàn tay rắn làm tôi giật mình định rút tay lại nhưng đã không kịp.

- Lãng, Lãng muốn hiểu tại sao à? Vì lúc nào tôi cũng nghĩ đến Lãng, vẫn yêu Lãng.

Sự thành thật và quả tim nóng của Liêm như sức mạnh bất ngờ đập vỡ phòng tuyến phòng thủ trong tim tôi Nước mắt tràn xuống má, tôi định nói hả hê nhưng không thốt ra được gì ngoài tiếng gọi

- Ồ, anh Liêm! Anh Liêm!

Bàn tay Liêm xiết chặt tay tôi hơn.

- Hãy tin anh, Lãng! Anh đã từng chiến đấu, dày vò, đau khổ, đã từng cố quên em, đã từng cố gắng đóng trọn vai trò người chồng tốt với Bình. Nhưng mỗi khi đối diện với Lục Bình, anh vẫn nghĩ đến em. Mỗi lần nghe Bình trách móc chuyện tương lai dang dở, mỗi lần đối diện với tấm sáo treo trên khung cửa sổ, anh chợt thấy như em đang đứng trước mặt. Ngồi đằng sau yên xe là em và ...Khu rừng ...Ồ, em còn nhớ khu rừng nhỏ ở ngoại ô ngày nào chứ? Mỗi lần nghĩ lễ hay chủ nhật, anh đều ra đấy ngồi hàng giờ, điên cuồng gọi tên

em và đã khóc ngất đại như một đứa trẻ nít.Ồ Lãng! Anh thật hối hận, anh hối hận thật đấy, không ngờ chỉ vì một chiếc chân gãy mà mình lại phải đánh đổi bằng một giá quá đắt như vậy

Một giọt nước mắt rơi xuống tách cà phê, lời của Liêm làm tim tôi tan vỡ, những hình ảnh ngày cũ như một cuộn phim hồi tưởng tiếp nối Những tiếng hét vang trong rừng, trên đường phố, những lời tâm tình bên khung cửa, những bước chân quỵên nhau trong mưa..Sự ngây ngô và điên cuồng vì yêu...Ai đã khiến Liêm xanh xao tiêu tụy như bây giờ? Ai đã muốn chúng tôi yêu nhau rồi xa nhau Định mệnh với những trò đùa tàn nhẫn!

Tôi quệt nước mắt.

- Anh Liêm, có nhắc lại cũng muộn rồi
- Không, chưa muộn, em đã gặp Lục Bình rồi chứ?
- Vâng.
- Bình có cho em biết chuyện chúng tôi sắp ly dị nhau chưa?
- Có.
- Đấy, em xem, chúng ta vẫn còn cơ hội

Liêm nhìn tôi say đắm, chàng xiết tay tôi nhói đau:

- Trước kia ta đã lầm, nhưng chuyện lầm đó vẫn còn cứu vãn có thể kịp, không nên để sự lầm lẫn đó kéo dài nữa Sau khi anh ly dị xong, chúng ta sẽ tái tạo lại hạnh phúc, phải không Lãng?

Tôi ngơ ngàng.

- Anh Liêm, đừng nói vậy, anh đừng quên rằng em đã không còn tự do, em còn chồng em.

- Anh ly dị được thì em cũng ly dị được!

- Ly dị?

Tôi mở to mắt.

- Em chưa hề nghĩ đến chuyện đó.

- Đó là tại em không biết.

Liêm khẩn thiết.

- Bây giờ me đã hiểu ý anh, em có thể nghĩ đến được rồi! Từ Lãng, chúng ta đã bỏ phí hai năm, bao nhiêu đó còn chưa đủ saõ Hai năm đau khổ dày vò, anh vẫn không quên được em. Hãy nghĩ kỹ đi, đừng nhần tâm để anh phải xa em nữa

Đầu óc tôi rối bù, trong cơn bàng hoàng tôi định rút tay lại, nhưng Liêm đã nắm quá chặt.

- Đừng Lãng, đừng rút tay lại, anh không bao giờ buông em nữa đâu! Hai năm trước anh đã ngu dại một lần, bây giờ không để em thoát nữa, anh sẽ giữ mãi trong tay anh.

Tôi đau khổ.

- Anh Liêm, anh hãy bình tĩnh, chuyện không đơn giản như anh nghĩ đâu! Có thể anh sẽ ly dị được một cách dễ dàng, còn em không được, hoàn cảnh em khác xa anh.

- Tại sao

Mắt Liêm trừng lớn:

- Hoàn không chịu ly dị à? Vậy thì để anh đến gặp hấn. Nếu hấn là người có lương tri, hấn phải buông tha em.

- Không phải như vậy

Tôi hét to:

- Anh đừng gặp Hoàn, anh lấy tư cách gì để đề cập đến chuyện đó với anh ấy chứ?

- Em vẫn yêu anh, phải không Lăng?

Liêm hỏi với đôi mắt rực sáng:

- Phải không?

Tôi nhìn Liêm lắc đầu

- Anh Liêm, xin anh đừng buộc em nói, anh làm em khủng hoảng quá.

Liêm yên lặng rồi đột nhiên buông tay tôi rạ

- Có lẽ tôi đã lầm.

Liêm lẩm bẩm:

- Hai năm trời không phải là một thời gian ngắn ngủi, không ai có thể đòi hỏi một người con gái lúc nào cũng ôm trọn tình sự Lăng đã quên tôi rồi, phải không? Ở trong vòng tay của chồng Lăng, Lăng đã quên ngày xưa Lăng còn có một người bạn ...

- Anh Liêm!

Tôi gọi to:

- Tại sao anh lại bất công như vậy Em làm sao quên anh được chứ?

Nước mắt lại lăn xuống má tôi

- O? La Mã, Pháp, ngay cả trong khu rừng bên bờ Tây..Lúc nào em cũng nghĩ đến anh, thế mà anh lại có thể ...Có thể nói oan em như vậy

- Lãng!

Liêm chồm tới, mắt chàng rực rỡ, lời chàng lại reo vui:

- Anh biết em không làm sao quên anh được, anh biết, anh biết chắc như thế. Ngay từ lúc em lên năm, lên sáu, anh đã biết em Tử Lãng. Hãy tha thứ cho anh một phút nghỉ ngơi, tha những lời hàm hồ của anh. Gặp lại em anh mừng quá, anh quên hết mọi sự.

Qua màn nước mắt, khuôn mặt xanh xao rạng rỡ, đôi mắt thống thiết của Liêm chỉ làm tim tôi đập nhanh hơn, óc tôi rối hơn, lý trí tôi lung lay, tôi không còn nghĩ gì, tôi ngỡ ngàng như kẻ bơ vơ giữa ngã tư.

- Anh Liêm, anh Liêm, bây giờ em phải làm sao

- Anh chỉ muốn em trả lời anh.

Liêm nói qua hơi thở nặng.

- Lãng, em biết không, em có còn nhớ là hai năm trước anh có nói, cuộc hôn nhân giữa anh và Lục Bình như một lần sa địa ngục. Bây giờ anh đã bò lên được khỏi ngục, anh đang đợi em, chỉ có em mới đưa anh đến thiên đường thôi

- Anh Liêm.

Tôi ghen ngào lắ đầu

- Em có niềm đau riêng không nói được, vì vậy em không dám hứa gì với anh hết.

- Sao vậy Sao vậy

- Em phải nói với anh Hoàn sao chứ? Em làm sao đủ can đảm nói những tiếng như vậy với anh Hoàn? Anh ấy không phải như chị Bình, hai năm qua, Hoàn là người chồng toàn vẹn.

- Nhưng em không yêu hấn phải không?

Liêm hỏi tới:

- Em đã nói là Hoàn cũng biết chuyện em không yêu hấn cơ mà?

- Vâng.

- Vậy thì, không lẽ em cứ ôm mãi một cuộc hôn nhân không tình yêu được sao Không lẽ em có thể sống với hấn chỉ vì tiền thôi

- Anh Liêm!

Tôi ngổ ngang kêu lên, Liêm vỗ mạnh tay lên trán.

- Xin lỗi em, anh xin rút lại lời vừa nói, đầu óc anh không còn bình tĩnh được nữa

Tôi nhìn chàng không biết nói gì hơn. Cả hai yên lặng nhìn nhau thật lâu, quá khứ như quay cuồng. Tuổi thơ với con Lãng có đôi bính ngày nào đứng trên triền núi gọi lớn anh Liêm, những cuộc chơi bị..chạy xe đạp ...Và thật nhanh, rồi chúng tôi trưởng thành, Liêm lúc gần lúc xa, hình dáng chị

Bình làm tôi khổ sở, chàng chấp chờn như chiếc bóng. Mãi đến một buổi chiều có mưa to, Liêm ướt sũng hiện ra giữa phòng tôi, niềm vui bất chợt như mật ngọt, tiếng hót vang lừng giữa rừng cây..Tôi nhắm mắt lại, tựa người vào thành ghế, lời của Liêm như văng bên tai

- Anh yêu Lãng! Anh yêu Lãng! Anh yêu Lãng!

Tôi tưởng qua đó chẳng qua chỉ là hồi tưởng, nhưng khi mở choàng mắt ra, tôi thấy không phải thế. Liêm đang thì thầm bên tai tôi Xiết chặt tay Liêm, tôi hỏi chàng.

- Nếu em không về nước, anh sẽ làm sao

- Anh vẫn giữ ý ly dị.

- Rồi sau đấy

- Sẽ viết thư cho em, mãi đến bao giờ em về đây thì thôi

- Nhưng trên đời này đâu phải chỉ một mình em thôi

- Anh chỉ cần em.

- Đến lúc nào anh không cần?

- Không bao giờ cả.

Liêm nói, chàng ngừng một chút rồi thêm.

- Trừ khi..

- Trừ phi thế nào

- Trừ phi em không còn yêu anh và em bỏ đi yêu một người khác ...Anh không bao giờ muốn có một cuộc hôn nhân không tình yêu nữa Nhưng chắc không có chuyện đó xảy ra

đâu phải không em?

Tôi nhìn Liêm nước mắt như mưa, lời chàng thì thầm.

- Hãy nhận lời đi, anh van em, Lăng! Anh thấy Hoàn chắc không khó dễ em đâu

- Vâng, anh ấy sẽ không bao giờ làm thế.

- Vậy thì em còn do dự gì nữa

- Em cũng không biết.

Tôi nhìn thẳng vào mắt Liêm.

- Nhưng có thật anh còn yêu em, còn muốn cưới em không?

- Thật, em không tin sao

Liêm nói như hét.

- Anh phải làm sao mới được em tin chứ?

Chàng đặt tay lên ngọn đèn sáp trước mặt.

- Như thế này đủ chưa

- Anh điên rồi

Tôi vội đẩy bàn tay Liêm ra khỏi ngọn đèn, vết cháy quầng đen trên tay chàng. Những giọt nước mắt xúc động chảy dài trên má, tôi lấy khăn rịt lấy vết thương chàng.

- Anh điên quá!

- Bây giờ em tin anh chưa

- Tin rồi, lúc nào em lại không tin anh?

- Vậy thì em nhận lời anh nhé?

Tôi phải làm sao bây giờ? Từ chối Không, Liêm nói đúng, hôn nhân chẳng có tình yêu thì không có nghĩa gì cả, hành động của chị Bình cũng chẳng sai Tôi không có quyền làm khổ mình, khổ người nữa Tôi không có quyền bắt Hoàn phải sống với một thể xác vô nghĩa của tôi Ly dị không nhất định là một chuyện bi thảm, mà sống không tình yêu mới là thảm kịch. Tôi nhìn Liêm và lặng lẽ gật đầu

Chàng xiết mạnh tay tôi, chàng đã quên vết thương đau nơi tay

- Tử Lãng, chúng ta tuy đã quanh quẩn một vòng lớn, nhưng bây giờ rồi cũng về đến điểm sau cùng.

- Chưa anh ạ.

Tôi nói:

- Anh về lo thủ tục ly dị trước đi, anh lo xong hãy đến em.

- Sao vậy

- Rủi anh thất bại thì sao Biết đâu chị Bình chẳng nghĩ lại không chịu ly dị?

- Làm gì có chuyện đó.

Liêm cười nói:

- Thôi được, anh hiểu ý em, anh phải ly dị trước em mới tin phải không? Được rồi, anh chấp thuận, ngày mai anh sẽ ly dị, em cũng ngày mai chứ?

- Em đợi anh.

- Vậy thì quá tốt.

Chúng tôi nhìn nhau yên lặng, thời gian trôi nhanh, đến lúc nhớ ra, tôi vội nói

- Thôi khuya lắm rồi, em còn phải về.

- Anh đưa em về.

Liêm đứng dậy.

- Đến bao giờ anh không phải đưa em về nhà chúng mình hở? Lãng? Bao giờ? Tôi làm sao biết đến bao giờ? Ra khỏi quán cà phê, Liêm bỏ mặc xe gắn máy, chàng đòi đưa tôi về nhà.

- Cho anh đưa em một đoạn đường.

Liêm nói như van xin.

- Anh thật không muốn rời em tí nào cả, nhất là phải đẩy em về cạnh chồng em.

Chúng tôi thả bộ dưới bầu trời đầy trăng có gió lạnh. Trong cơn phiêu bồng, tôi tưởng chừng như mình trở lại quá khứ, thời gian hai đứa vụng trộm yêu nhau.

Đường quá ngắn, chỉ một lúc tôi đã đến nhà. Đứng lại, nói một vài câu tạm biệt, Liêm nắm tay tôi thật lâu, rồi đột nhiên chàng kéo mạnh tôi vào lòng trong góc khuất. Liêm đã hôn tôi thật nồng.

Tim đập mạnh, tôi vội vã.

- Em sẽ cho anh biết tin sau.

Rồi bỏ chạy vào nhà.

Lấy chìa khóa mở cửa, bước vào phòng khách mà tôi vẫn còn như mơ, tim đập mạnh với hơi thở nặng. Hoàn đang ngồi trên ghế salon hút thuốc, khói như ngập cả phòng.

- Em mới về đấy à?

Giọng chàng bình thản.

- Em quên rồi, anh đã dặn em về sớm dùng cơm mà.

Tôi đứng lại, ngần ra không nói được gì. Tối nay, ngoài ly cà phê ra tôi chưa ăn lấy một miếng cơm, cả lời hứa với Hoàn tôi cũng quên mất. Căn phòng nặng nề nhưng chẳng có một chút khói súng. Mặc, dù sao tôi và chàng cũng sắp phải xa nhau

Hoàn đã dụi tắt thuốc, chàng đứng dậy bước đến cạnh, nâng cầm tôi lên nhìn vào mặt, vào mắt. Tôi đợi chờ bảo tố, nhưng tuyệt nhiên không, chỉ một cái chau mày nhỏ chưa xót trong mắt chàng.

- Em có vẻ mệt mỏi..Em đã khóc qua, phải không? ...Chẳng sao đâu, tắm nước nóng rồi lên giường ngủ một giấc là hết.

Giọng Hoàn nhẹ và ấm.

- Em dùng cơm chưa

Tôi mê muội lắc đầu, Hoàn thở dài

- Đấy, thấy chưa, em có bao giờ tự chăm sóc được cho mình đâu Thôi được rồi, em đi tắm đi, anh giúp em làm một vài món ăn vậy

Rồi Hoàn bỏ vào nhà bếp.

Nhìn theo dáng chàng, một cảm giác bàng hoàng thoáng

nhANH. Sao Tại sao chàng chẳng trách móc, la hét gì tôi cả thế? Tôi ngơ ngác, bảo tố không đến như dự liệu Tôi thấy mệt mỏi lạ lùng, như một chiếc máy lê chân vào phòng chọn một chiếc áo ngủ đi vào toilette

Khi tôi bước ra ngoài, mâm cơm đã sẵn sàng trên đầu giường: một ly sữa nóng, một quả trứng chiên và hai miếng thịt heo rán sẵn.

- Em ăn đi!

Hoàn bảo, tôi lặng lẽ ăn không nói một tiếng. Hoàn nhìn tôi, chàng vẫn yên lặng. Ăn xong, lên giường, Hoàn lại chu đáo kéo chăn đắp cho tôi với nụ hôn nhẹ.

- Ngủ đi nhé, đừng nghĩ ngợi gì hết.

Rồi chàng lại mang mâm cơm xuống bếp.

Suốt đêm tôi mơ mơ màng màng. Hoàn không trở lại phòng, tôi tò mò nhìn ra phòng khách. Chàng ngồi trên ghế bọc da bất động với điệu thuốc trên môi Hoàn đã thức như thế đến sáng trắng.

Ba hôm sau, Sở Liêm và chị Bình đã chính thức ly dị nhau. Tin đưa đến vào buổi chiều, tôi và Vân Hoàn đang ngồi trong phòng khách. Ba ngày qua là ba ngày miên man, tôi như người mất hồn. Hoàn với chiếc guitar trên tay, chàng vừa đàn, vừa tìm chuyện nói cho tôi khuây khỏa Riêng chuyện về khuya hôm trước và chuyện tìm đến Lục Bình, chàng tuyệt nhiên không đá động đến.

Tin ly dị giữa Sở Liêm với chị Bình được mẹ thông báo bằng điện thoại Giữ ống nghe trên tai, tôi chỉ nghe tiếng mẹ qua nước mắt.

- Sao lại kỳ cục vậy, mới lấy nhau có hai năm lại ly dị? Lục Bình nó lại tàn phế, sau này còn ai ưng nó? ...Bình nó đã dọn về nhà mẹ, nó bảo nó muốn xuất ngoại, muốn xuất ngoại ngay..Hu hụ..Sao mẹ lại khổ thế này? ...Trời ơi, mới có một đứa trở về là một đứa lại đòi ra đi..Tử Lăng, mẹ phải làm sao bây giờ? Bình nó xuất ngoại lấy ai chăm sóc cho nó? ...Tại sao gia đình ta lại bất hạnh thế này? Tại sao cứ gặp chuyện không may mãi vậy? Sở Liêm cũng khổ thật, mẹ không ngờ nó lại chấp nhận dễ dàng đề nghị của Bình. Nó không thông cảm vợ nó, vợ chồng trẻ, chuyện cái vả, xung đột còn con lại đưa đến ly dị ... hu ...hu ...

Hình như mẹ chưa dứt lời thì điện thoại đã bị chị Bình giật lấy. Tôi nghe tiếng hét của chị Bình ở đầu giây bên kia.

- Tử Lăng, cô vừa ý rồi nhé, thời của cô đã đến, tôi trả lại người yêu lại cho cô đây. Chúc cô hạnh phúc, đông con, đông cái!

Điện thoại cắt ngang, tôi ngơ ngác với ống nghe, mặt tôi lúc đó có lẽ không còn một sắc máu. Đặt máy xuống, quay lại, tôi bắt gặp ánh mắt của Hoàn, chàng nhìn tôi như dao nhọn.

- Lục Bình với Sở Liêm đã ly dị nhau rồi.

- Thế à?

- Chị Bình muốn xuất ngoại.

Tôi nói trong vội vã, cố tìm một cái gì để nói hầu trấn áp trái tim đập nhanh, tay chân rời rã.

- Chị ấy vừa nhận được học bổng của viện M.IT, họ không chú ý đến chuyện cụt chân của chị Bình ...Chị Bình bảo đây là cơ hội duy nhất để chị tìm lại hạnh phúc cuộc đời.

- Có lý lắm, nếu anh là chị Bình, anh cũng sẽ làm thế.

Hoàn nói, tôi yên lặng không biết phải nói sao, lời của Hoàn thường khi nhiều nghĩa. Chàng đã nhìn thấy ý đồ của tôi. Mặt Hoàn vẫn bình thản, nhưng đôi mắt của chàng ...Tôi thấy lúng túng một cách không tự nhiên.

Tiếng điện thoại lại reo vang, tôi giật mình giờ ổng nghe

- Alô, ai đấy?

- Tử Lăng đấy à?

Bên kia đầu giây, tiếng reo vui nhiệt tình quen thuộc.

- Anh muốn báo cho em biết tất cả giải quyết xong xuôi rồi, còn em?

- Em ...

Tôi liếc nhanh về phía Vân Hoàn, chàng vẫn ngồi trên ghế với chiếc guitar trong tay, mắt không rời tôi.

- Em ...Em sẽ liên lạc anh sau, được chứ? Hiện giờ anh ở đâu?

- Anh đã dọn về nhà cha mẹ anh.

Liêm nói, không giấu được vui mừng.

- Em chắc chắn điện thoại cho anh biết nhé?

- Vâng.

Tôi đáp nhanh và định cúp máy, nhưng Liêm đã kêu lên.

- Khoan Lăng, em cho anh biết, em có bị lay động, đổi ý không? Nhớ lời hứa với anh nhé?

- Dạ, em nhớ.

Tôi bối rối đáp.

- Vậy thì anh chờ em, anh lúc nào cũng có mặt bên máy nói chờ đợi Em đừng để anh bị đợi lâu quá nhé, còn nữa

Liêm nói như thở trong ống nghe

- Anh yêu em quá, Lãng ạ.

Tôi đặt ống nghe xuống, lệ đầy mắt. Hoàn đặt guitar lên thăm bước tới Tựa lưng vào ghế, tôi rồi rắm nhìn chàng. Bàn tay Hoàn nâng cằm tôi lên với cái nhìn dò xét.

- Ai đẩy Sở Liêm phải không?

Tôi yên lặng gật đầu

- Hấn muốn gì?

Hoàn hỏi, tôi không biết trả lời sao, chỉ mở to mắt nhìn chàng.

- Phải hấn muốn em ly dị với anh không?

Mắt Hoàn thật bén, tôi rùng mình ngồi yên. Hoàn gật gù.

- Tốt lắm, đó là kết quả cứu hỏa của em đó phải không?

Lệ vẩy mù mắt, tôi cố gắng hết sức nước mắt mới không trào ra má.

- Bây giờ cuộc hôn nhân của Sở Liêm với chị Bình đã chấm dứt, mối duyên tạm bợ một thời không còn, chuyện còn lại là vấn đề của em, phải không? Chỉ cần em cũng ly dị sông sẽ là duyên cũ lại trùng phùng, phải không Lãng?

Tôi tiếp tục yên lặng, mặt Hoàn vẫn không đổi sắc.

- Vậy thì bây giờ em có muốn đưa đề nghị ly dị với anh không?

Nước mắt rơi dài trên má, tôi nhìn chàng với đôi mắt van xin, nhưng vẫn yên lặng. Tôi nghĩ có lẽ Hoàn hiểu tôi, chàng hiểu hết những gì tôi đang nói, tôi không cần phải diễn tả bằng lời nói dư thừa

Bàn tay nâng cằm tôi chợt xiết mạnh, mắt Hoàn long lên.

- Nói đi! Em có muốn ly dị không? Nói đi, trả lời anh đi chứ?

Tôi vẫn nhìn chàng van xin, Hoàn hét:

- Đừng có nhìn anh bằng đôi mắt đó, anh chỉ muốn em xác định, em vẫn còn yêu Sở Liêm phải không? Em muốn ly dị anh để được lấy hắn, phải không? Nói đi, anh muốn nghe chính miệng em nói

Tôi mở miệng nhưng chẳng nói được gì cả.

- Sao không nói đi, giữa con người với nhau có chuyện gì lại không nói được? Em nói đi, em cũng biết anh không phải là một người chồng khó tính cơ mà? Anh cũng không buộc em phải thế nào cả, nếu muốn ly dị, em cứ nói, anh sẽ sẵn sàng. Anh không ngăn cản chuyện em với Sở Liêm gì hết, em cứ nói!

Tôi không còn yên lặng được nữa, nhắm mắt lại tôi rên xiết.

- Em hiểu anh hiểu hết tất cả rồi Anh Hoàn, ngay từ khi lấy anh, em cũng đã cho anh biết hết sự thật, em có giấu anh điều gì đâu Hãy trả tự do cho em đi, anh ạ.

Thật lâu không nghe Hoàn lên tiếng mà chỉ có hơi thở nặng nhọc của chàng.

- Nghĩa là em muốn ly dị, phải không?

Hoàn lặp lại câu hỏi, tôi khờ sở.

- Vâng, vâng!

Hoàn lại yên lặng, rồi đột nhiên giật mạnh tay tôi kéo lôi

- Đi, đi theo tôi!

Tôi mở choàng mắt ngạc nhiên.

- Đi đâu

Hoàn không trả lời, lôi tôi về phòng ngủ, tôi kinh ngạc không hiểu chàng định làm gì. Nhìn khuông mặt không một giọt máu với đôi mắt đỏ lửa, tôi chợt khiếp sợ. Chàng giống như một mảnh sư nổi giận, Hoàn kéo tôi đến cạnh giường, xô tôi ngã nhoài xuống. Tôi chưa kịp ngồi dậy thì Hoàn lại tiến tới bầu chặt hai vai tôi với từng tiếng gầm.

- Em còn thiếu tôi một món nợ, trả đi rồi muốn làm gì thì làm!

Tôi chưa kịp hiểu câu nói của chàng thì Hoàn đã vung tay lên những tát tay như trời giáng mưa bất lên mặt, tôi chỉ thấy những bóng sao tóe lửa rồi ngã nhoài xuống. Tưởng chừng mình lại ngất đi, nhưng tai tôi vẫn nghe từng tiếng nói rõ ràng.

- Tôi đánh em, và giữa chúng ta từ nay kể như không còn nợ nhau nữa. Ngay từ bây giờ, em có thể ly dị và tự do được rồi. Tôi đánh em không phải vì thù hận, mà chỉ vì giận em là đứa vô tình, vô nghĩa, không tim, không óc, không có cả những

xúc động thường tình. Lần đầu tiên thấy em trên sân thượng, tôi đã sử dụng hết mọi cách để được em yêu. Tôi chưa hề yêu một đứa con gái nào như yêu em! Biết em yêu Sở Liêm, tôi cũng không dám tranh giành với hắn, tôi chỉ đứng một bên lặng lẽ nhìn, lặng lẽ chăm sóc, chịu đựng em. Mãi đến khi Liêm và chị Bình lấy nhau, tôi mới lên tiếng cầu hôn. Tôi ngu thật, tôi đã không chịu lượng sức mình, cứ nghĩ là với khả năng và tình yêu mà tôi dành cho em, đủ đánh đuổi hình ảnh Sở Liêm trong tim em. Tôi đã đưa em qua Âu Châu, đi Mỹ, mỗi một ngày, một giờ, một phút đều lo lắng cho em. Tôi muốn em lúc nào cũng sung sướng cười vui. Hai năm dài trôi qua, mới đưa em trở lại Đài Loan như một thử thách: em đã bị tình tôi lay động hay vẫn còn yêu Liêm? Được lắm, bây giờ đã có lời giải đáp rồi, công kỷ mấy năm qua của tôi chỉ là công dã tràng thôi, tình cảm bị vứt cả xuống biển. Người em yêu vẫn là Sở Liêm. Tốt lắm! Không ngờ tôi lại ngu ngơ đến một thời gian dài như vậy, tưởng có ngày rồi sẽ được em yêu. Bây giờ vở kịch đã đến đoạn kết, gút mắc đã mở, tôi phải lặng lẽ rút. Đánh em hôm nay là lần đầu tiên tôi đánh người, nhất là đánh một người đàn bà mình hằng yêu quý. Thôi được rồi, đã đánh xong, nợ chúng ta cũng thanh toán sòng phẳng, em thu dọn đồ đạc rồi cút về nhà cha mẹ em đi. Ngày mai tôi sẽ đưa luật sư đến hoàn tất thủ tục và kể từ hôm nay, tôi mong là sẽ không trông thấy mặt em nữa.

Hoàn xong ra khỏi phòng, tôi rã rời trên giường bất động. Nước mắt tuôn như mưa, thấm ướt cả chăn và gối. Bên ngoài chợt có tiếng đổ vỡ lớn, những âm thanh ròn rã của tiếng đàn. Đàn đứt dây và đã bị đập bể? Nước mắt lại trào rạ. Cả căn nhà chìm trong yên lặng. Tất cả đã chết?

Tôi nằm yên thút thít khóc. Trong thoáng giây, tôi ngơ ngác, không hiểu sao mình lại hành động như vậy. Tôi khóc vì bị

đánh hay vì những lời của Hoàn? Vì được ly dị? Vì tương lai và quá khứ dờ dang? Tôi cũng không biết, nhưng tôi cứ nằm thê và khóc thật lâu. Mãi đến lúc chiều xuống, những tia nắng cuối cùng vàng vọt qua màn hình sáo tạo thành những lóe sáng chập chờn. Tôi chợt như tỉnh giữa giấc mộng xa xưa. Chậm rãi ngồi dậy, lê chân xuống giường, bước đến gần cửa sổ, bức màn hình với những chuỗi sáo đan dài, chợt nhiên tôi nhớ đến ngôi nhà ở? La Mã, ngôi nhà gỗ trong rừng cùng bức rèm thưa. Nhớ lại cả thời sống ở? San Francisco, lời của Hoàn vẫn còn văng bên tai.

- Nếu không có chuỗi sáo này, làm sao anh có thể cùng em dệt mộng?

Đưa tay vuốt nhẹ, những âm thanh rộn rã hiện ra, từng hạt thủy tinh trong suốt lóng lánh. Tôi nhớ đến bức tranh trên sân thượng ngày nào. Lần đầu tiên gặp Hoàn, lần uống champagne không ngờ say. Dưới khung cửa nhà tôi, chàng đã dạy tôi đàn. Sau hôm xe đung, dáng khấn khoảng cầu hôn... Rồi đêm ở? Rome, những vó ngựa lộp cộp trên đường đá... Những lần kề vai ngắm cảnh tinh sương hay chiều tà hoàng hôn trong rừng... Trời ơi.. Trên đời này sao lại có người đàn bà vô tâm đến thế? Được yêu mà vẫn hững hờ... Có thể quên lãng một người đàn ông đã tình yêu quý như vậy. Tại sao. Tại sao vậy?

Tôi ôm gối ngồi thật lâu với ký ức hồi tưởng, rồi đứng dậy bước đến bàn trang điểm, bật đèn lên nhìn dáng mình trong kính. Đôi gò má đỏ hồng vẫn còn đau ran. Trời ơi, chàng đã đánh ta một cách chẳng lưu tình. Nhưng những tát tai như trời giáng kia đã làm tôi thức tỉnh, đã làm tôi vượt khỏi hôn mê, những tát tai xứng đáng với tội tình.

Tôi trừng mắt nhìn mình trong kính, chợt thấy mình không hôm nào vui hơn hôm nay. Đôi mắt rục rịch, tôi hỏi lấy một mình.

- Tại sao

Tại sao Tôi nghe tiếng hỏi đó lập đi lập lại mãi trong tim với lời réo gọi Anh Hoàn! Anh Hoàn! Anh Hoàn!

Đứng dậy, tôi chạy vội ra phòng khách, bật sáng đèn. Chiếc đàn guitar bị đập nát dưới nền gạch. Cẩn thận nhặt từng mảnh gỗ vỡ đặt lên bàn, vuốt nhẹ những sợi dây đàn rối nát, trước mắt tôi hiện lên dáng Hoàn với chiếc đàn guitar.

“ ...Ai hiểu cho tôi..Niềm đau xa vời..

Người rồi sẽ đến ...Để cùng mơ ngày dài..”

Trời ơi! ...Tại sao người đã đến mà ta chẳng hiểu để lòng vỡ tạ
Có thể như vậy được sao chứ?

Tôi lại rơi vào suy tư. Không thể kéo dài được nữa, tôi chạy về phía máy, quay số cho Sở Liêm.

- Anh Liêm đấy à?

Tôi nói nhanh, không đợi Liêm lên tiếng.

- Tôi có chuyện muốn nói với anh. Mười lăm phút nữa gặp anh dưới chân pho tượng Ngô Tri Huy nhé?

Và mười lăm phút sau, tôi với Sở Liêm gặp nhau. Chàng nắm lấy tay tôi nôn nóng.

- Chuyện gì đó Lăng? Em đã nói gì với hấn chưa? Hấn đồng ý hay còn làm khó dễ em?

Rồi nhìn thẳng mặt tôi, Liêm trừng mắt.

- Trời ơi, hấn đánh em à?

- Vâng.

Tôi đáp với nụ cười, Liêm tái mặt.

- Anh sẽ giết hấn.

- Không, anh Liêm.

Tôi cản ngăn:

- Anh ấy đánh tôi đáng lắm.

- Em nói thế là thế nào

- Anh Liêm.

Tôi nói nhanh.

- Trên đời có nhiều bi kịch mà ta chẳng làm sao tránh được, cũng có nhiều bi kịch ta có thể cứu vãn. Chuyện hôn nhân giữa anh với chị Bình không tránh được, may là hai người đã ly dị, bi kịch đó cũng đã kết thúc. Anh còn trẻ, tương lai anh còn dài, anh vẫn có thể tìm người con gái toàn vẹn để yêu anh. Rồi anh sẽ tìm lại được niềm vui và hạnh phúc.

Mặt Liêm tái hấn, chàng trừng mắt nhìn tôi

- Anh không hiểu em muốn nói gì cả. Anh bây giờ đã tìm được người con gái đó rồi, không phải sao Niềm vui và hạnh phúc anh đang nắm trong tay em, không phải sao

- Không phải đâu anh Liêm ạ.

Tôi lắc đầu

- Mãi đến hôm nay em mới hiểu rõ được là em sẽ không bao giờ mang lại được niềm vui và hạnh phúc cho anh.

- Tại sao

- Đúng như điều anh đã nói, hạnh phúc sẽ không đến với hôn nhân chẳng có tình yêu

Mặt Liêm càng xanh xao hơn.

- Em giải thích, em nói gì chứ?

- Em đã từng yêu anh, phải không anh Liêm?

Tôi thành thật.

- Nhưng có là chuyện đã qua rồi Nếu lúc đầu chúng ta yêu nhau một cách công khai, không có chuyện chị Bình chen vào, có lẽ chúng ta đã lấy nhau, đã sống một đời chồng vợ ngập đầy hạnh phúc. Nhưng một lần lầm lẫn đã thành thiên thu, bây giờ tất cả đã đổi khác rồi Em không thể lừa dối anh, anh Liêm. Bây giờ em đã yêu anh Hoàn, hai năm chung sống, tình yêu lặng lẽ đến lúc nào không hay. Bây giờ em không làm sao sống xa anh Hoàn được nữa

Sở Liêm yên lặng thật lâu, chàng trừng mắt nhìn tôi như nhìn một người xa lạ.

- Em nói dối

Liêm hét:

- Anh biết em không biết mình đang nói gì. Đầu óc em rối bấn rồi, em không còn tỉnh táo nữa

- Không, anh Liêm.

Tôi cả quyết.

- Chưa bao giờ em thấy tỉnh táo bằng lúc này, em biết mình đang làm gì, nói gì. Anh Liêm, xin anh tha thứ cho em, em không thể sống chung với anh, bằng không lại có một bi kịch mới bắt đầu. Anh với chị Bình đã ly dị, đã kết thúc một bi kịch rồi thì đừng để nổi tiếp bằng một bi kịch khác nữa. Có một sự thật xin anh hiểu cho là em yêu Hoàn, Hoàn cũng yêu em, anh hiểu không anh Liêm?

Liêm đứng yên, dưới ánh đèn đường, đôi mắt đen của chàng thật sâu. Chiếc bóng cô độc đang suy tư lời tôi nói.

- Ý em nói là ...Em không còn thương anh nữa.

- Không, em vẫn còn thương, nhưng đây không phải là tình yêu mà là tình bạn.

Tôi suy nghĩ một chút nói:

- Em có thể sống vắng anh nhưng không thể sống khi vắng Hoàn.

Mắt Liêm trừng to, chàng đứng bất động nhìn tôi. Một lúc như hiểu ý, mắt chàng sụp xuống, hình như có cả bóng của lệ.

- Thương để sao lại hậu đãi anh thế này?

Liêm nhếch môi với nụ cười buồn, tôi bối rối an ủi:

- Đừng nghĩ vậy anh Liêm. Sự mất mát bây giờ biết đâu chẳng mang lại cho anh niềm vui mai sau. Một ngày nào đó nghĩ lại, anh sẽ thấy không được lấy em là một điều may mắn. Rồi anh sẽ tìm gặp được người con gái thành thật yêu

anh.

Sở Liêm cắn môi

- Anh vẫn không tin như vậy. Nhưng Hoàn đã làm thế nào để được em yêu như vậy
- Tây Phương có ' một câu cách ngôn.

Tôi nói:

- Vì yêu mà yêu đấy là thần thánh, vì bị yêu mà yêu mới là người. Và hôm nay em mới phát giác ra, bao năm qua, Hoàn đã yêu em một cách vô điều kiện, chàng không đòi hỏi ở em một cái gì cả. Hoàn đúng là thần thánh, ít ra em cũng phải là người mới xứng với chàng chứ?

Sở Liêm yên lặng. Một lúc chàng lại cười lạnh.

- Thế còn tôi. Tôi là người hay thần thánh đây. Tôi không làm được gì cả sao

Quay đầu lại, chàng nói

- Thôi được rồi, tôi đã hiểu Lãng. Tôi nghĩ, chuyện chúng ta đến đây đã dứt, phải không?

Sở Liêm cắn nhẹ môi

- Thôi, tạm biệt em, Tử Lãng!
- Tạm biệt anh! Rồi sẽ có ngày anh tìm lại hạnh phúc.

Sở Liêm nhìn tôi với nụ cười buồn.

- Dù thế nào thì tôi cũng phải cảm ơn lời chúc của Lãng.

Chàng ngưng lại nhìn sâu vào mắt tôi

- Từ Lãng, bao giờ thì Lãng cũng thánh thiện ...Tôi không thể vì lý do gì giận Lãng được ...Bây giờ tôi vẫn là anh Liêm ngày nào của Lãng chứ?

- Dạ.

Nước mắt tôi long lanh.

- Mỗi mãi anh sẽ là anh của em.

- Thôi vậy là xong, bây giờ em hãy quay lại với người thánh thiện của em đi

Chàng quay đi và rảo bước thật nhanh, chiếc bóng cô độc lẫn mất trong đêm tối

Tôi vẫn đứng bất động nơi đầu đường. Dáng Liêm mất rồi
Bây giờ ...Bây giờ ...Đột nhiên tôi nhớ tới Hoàn. Phải, bây giờ tôi phải trở về với Hoàn, với người chồng của tôi Nhưng anh ấy giờ ở đâu

Anh Hoàn ở đâu Anh Hoàn ở đâu Tôi gọi chiếc taxi chạy đến quán ăn của chàng. Ông quản lý chạy ra cho biết Hoàn không hề đến. Thế thì chàng ở đâu Điện thoại về nhà cha mẹ tôi, không có. Phôn sang nhà chú Vân Châu, cũng không. Tôi bàng hoàng bên trạm điện thoại bên đường. Gió đêm thổi mạnh. Anh Hoàn ơi anh Hoàn, anh có biết chuyện đã xong rồi không, em đã giải quyết hết cả rồi..Đột nhiên đầu tôi lóe lên một ý nghĩ ... Hay là ...Tôi rùng mình, mồ hôi thấm ướt trán tôi Hoàn đã bỏ đi chàng đã đáp chuyến tàu bay trở về Âu Châu, Mỹ Châu Hay chàng đã trốn lánh đến Úc Châu, Phi Châu, nơi có những bộ lạc man khai ăn thịt người Hoàn đi rồi! Trong nỗi tuyệt vọng chàng dám bỏ đi lắm, chỉ để luật sư

lo thủ tục ở lại ngày mai Chàng đã bỏ sang cực kia địa cầu

Gọi chiếc taxi, tôi hướng về phía phi trường. Đầu tôi đau buốt, tim đập mạnh. Tôi bàng hoàng trong một mội Chạy nhanh về phía phòng phục vụ hành khách, tôi nói:

- Yêu cầu cô cho xem danh sách hành khách đáp chuyến phi cơ chiều nay

Cô thư ký hàng không nhìn lên.

- Cửa hàng nào ạ?

- Tất cả.

Cô thư ký tròn mắt.

- Bay sang đâu ạ?

- Đến tất cả mọi nơi

-Ồ! Chúng tôi không làm sao giúp cô được.

Cô thư ký trợn mắt lo ngại

- Cô không khỏe Cần y sĩ không?

Tôi không cần y sĩ, tôi chỉ cần anh Vân Hoàn. Đứng giữa phi trường rộng lớn, nhìn đám người qua lại như nước chảy, tôi muốn gào to: Anh Hoàn, anh Hoàn ơi, bây giờ anh ở đâu Chen chúc trong đám đông, tôi bước tới quầy bán vé của một hãng hàng không, tìm người có tên Vân Hoàn đáp phi cơ. Nhưng người đông quá, tiếng ồn ào, không khí muốn ngộp thở. Mồ hôi cứ tuôn ướt cả trán tôi, ruột gan cồn cào Tựa người vào quầy vé, mắt tôi nổ đom đóm ...Anh Hoàn ơi anh Hoàn ...Anh Hoàn ...Anh Hoàn ...Tim tôi đập mạnh, luôn

miệng hỏi mấy cô bán vé ...Thấy anh Hoàn của tôi đâu không? Thấy không, thấy không? Mắt tôi tối sầm và không còn biết gì nữa..

Lúc tỉnh dậy, vật đầu tiên đập vào mắt tôi là bức rèm ... Những hạt thủy tinh long lanh. Tôi ở đâu đây Hình như có người nắm tay tôi Ồ, anh Hoàn! Tôi muốn ngồi bật dậy, mắt Hoàn sáng như hai cánh sáo Chàng đang nắm tay tôi ngồi cạnh cửa..Nhìn tôi với đôi mắt thương yêu nồng nàn.

- Anh Hoàn! Thật anh đây sao Anh chưa leo máy bay đi mất chứ?

- Anh đây, Lãng.

Hoàn ghen lời, tôi thấy những giọt nước mắt trên mi chàng.

- Em không sao cả chứ? Nằm xuống đi, em phải nằm nghỉ một chút.

- Nhưng anh đi đâu vậy

Tôi vừa khóc vừa sung sướng.

- Em tìm khắp thành phố mà chẳng gặp anh.

Hoàn vuốt nhẹ mái tóc tôi

- Anh ở nhà.

Chàng nói:

- Tám giờ hơn là anh đã về nhà. Anh định nhìn em lần cuối, nói một vài lời từ giả, nhưng em không có em ở nhà, đồ đạc em vẫn còn nguyên. Gọi điện thoại sang nhà, ba mẹ nói em cũng vừa phôn tới hỏi anh. Do đó anh ở lại chờ, anh không bỏ

đi vì biết đâu em có điều cần nói Kết quả là sau đó nhân viên y tế ở phi trường mang em về đây. Cũng may trong xách tay em còn tấm danh thiếp anh. Họ nói..

Hoàn xiết chặt tay tôi

- Em như một bà điên lục lạo khắp phi trường tìm một người tên Quý Vân Hoàn.

Tôi vẫn khóc.

- Em tưởng ...Em tưởng anh đã lên phi cơ bay mất rồi chứ.

Vân Hoàn bước qua ngời xuống thăm. Chàng lấy khăn tay lau mắt cho tôi

- Suýt tí anh đã bỏ đi, nhưng ...Anh thương em quá, anh muốn nhìn mặt em một lần cuối nên mới trở về đây. Thế còn em ... Em tìm anh có việc gì?

Tôi lặng lẽ nhìn chàng.

- Em muốn cho anh biết một điều

- Điều gì?

Nước mắt lại trào xuống má tôi

- Chỉ có ba chữ thôi

- Thế à?

Hoàn hạ thấp giọng.

- Nói đi!

- Đúng ra em phải nói từ lâu rồi

Tôi nói và nâng cằm chàng lên.

- Một câu rất tầm thường nhưng cần thiết.
- Em yêu anh.

Hoàn yên lặng nhìn tôi, chàng không nói một tiếng nào cả.

- Anh còn giận em sao Anh vẫn giữ ý đuổi em về cha mẹ chứ? Anh xem, lúc nào em cũng là con vợ nhỏ bé ngu dại thôi

Hoàn cúi xuống hôn lên môi tôi, hai hàng nước mắt của chàng tuôn lên mặt tôi

- Em có buồn cười khi thấy đàn ông mà rơi nước mắt không?

Tôi vòng tay ôm kín đầu chàng không nói một tiếng gì cả. Thật lâu Hoàn mới ngẩng mắt lên, bàn tay chàng vuốt nhẹ lên mặt, lên môi tôi Chàng thở dài

- Trời ơi, anh không ngờ anh lại đánh được em, lại đánh mạnh thế này Chắc anh lúc đó nổi điên mất, em có giận anh không?
- Không.

Tôi mỉm cười

- Miễn anh đừng để nó thành thói quen thôi

Hoàn lắc đầu

- Anh bảo đảm với em sẽ không có một lần thứ hai như vậy

Hoàn nhìn vào mắt tôi, thật trọng.

- Còn một điều nữa anh phải cho em biết. Không hiểu nghe

rồi em có buồn hay không?

- Chuyện gì?

- Ban nãy y sĩ bắt mạch cho em, nhưng em không biết ...

- Em bệnh rồi à? Không phải đâu, em chỉ ngất xỉu vì mệt và kiệt sức thôi

Hoàn nắm lấy hai tay tôi

- Em sắp làm mẹ rồi

- Hả?

Tôi mở to mắt. Hèn gì! Hèn gì ...Mấy hôm rày, đầu tôi cứ choáng váng, ruột tôi cồn cào buồn nôn. Thì ra..Niềm vui như những lượng sóng to tràn ngập cơ thể. Sao lại buồn? Làm sao tôi lại buồn? Quay đầu lại nhìn bức màn sáo, tôi cười cười

- Nếu sinh con trai, em sẽ đặt nó tên Tiểu Hoàn và con gái sẽ là Tiểu Lăng.

Vuốt lấy mái tóc của Hoàn, tôi tiếp

- Vả lại mẹ bảo, anh cũng đứng tuổi rồi, cần phải làm cha chứ!

Mặt Hoàn rạng rỡ, sự rạng rỡ làm tôi xúc động, nước mắt lại tuôn như mưa

Một cơn gió đêm thổi vào, những chuỗi sáo va vào nhau tạo thành những âm thanh rộn rã. Giấc mộng xa chung đời đã có người chung vui Bao nhiêu chua ngọt trong đời rồi có tri âm sang sẽ. Tôi nhắm mắt lại với nụ cười Mỗi một trong niềm vui, tôi muốn đánh một giấc thật nồng, thật ngọt.

HẾT